

TABLE OF CONTENTS
(OBSAH)

	<i>Paragraphs (odseky)</i>
Chronology of the procedure I. (Chronológia postupu I.)	1-16
Jurisdiction and discretion (Právomoc a úvaha)	17-48
A. Jurisdiction (Právomoc)	18-28
B. Discretion (Úvaha)	29-48
II. Scope and meaning of the question (Rozsah a význam otázky)	49-56
III. Factual background (Skutkový rámec)	57-77
A. Security Council resolution 1244 (1999) and the relevant UNMIK regulations (Rezolúcia BR OSN 1244(1999) a významné nariadenia UNMIK)	58-63
B. The relevant events in the final status process prior to 17 February 2008 (Významné udalosti v procese o konečnom statuse Kosova pred 17. februárom 2008)	64-73
C. The events of 17 February 2008 and thereafter (Udalosti zo 17. februára 2008 a nasledujúce)	74-77
IV. The question whether the declaration of independence is in accordance with international law (otázka, či vyhlásenie nezávislosti je v súlade s medzinárodným právom)	78-121
A. General international law (Všeobecné medzinárodné právo)	79-84
B. Security Council resolution 1244 (1999) and the UNMIK Constitutional Framework created thereunder (Rezolúcia BR OSN 1244(1999) a ústavný rámec UNMIK vytvorený na jej základe)	85-121
1. Interpretation of Security Council resolution 1244 (1999) (Výklad rezolúcie BR OSN 1244(1999))	94-100
2. The question whether the declaration of independence is in accordance with Security Council resolution 1244 (1999) and the measures adopted thereunder (Otázka, či vyhlásenie nezávislosti je v súlade s Rezolúciou BR OSN 1244(1999) a opatreniami prijatými na jej základe)	101-121
(a) <i>The identity of the authors of the declaration of independence (Totožnosť autorov vyhlásenia nezávislosti)</i>	102-109
(b) <i>The question whether the authors of the declaration of independence acted in violation of Security Council resolution 1244 (1999) or the measures adopted thereunder (otázka, či autori vyhlásenia nezávislosti konali v rozpore s Rezolúciou BR OSN 1244(1999) alebo opatreniami prijatými na jej základe)</i>	
V. General conclusion (Všeobecný záver)	110-121
Operative Clause (Operatívny bod)	122 123

INTERNATIONAL COURT OF JUSTICE
(MEDZINÁRODNÝ SÚDNY DVOR)

YEAR 2010

2010 22
July
General
List No.
141

22 July 2010

ACCORDANCE WITH INTERNATIONAL LAW OF THE UNILATERAL
DECLARATION OF INDEPENDENCE IN RESPECT OF KOSOVO (SÚLAD
JEDNOSTRANNÉHO VYHLÁSENIA NEZÁVISLOSTI KOSOVA
S MEDZINÁRODNÝM PRÁVOM)

Jurisdiction of the Court to give the advisory opinion requested. (Právomoc Súdu podať požadovaný poradný posudok)

Article 65, paragraph 1, of the Statute (**Článok 65 odsek 1 Štatútu**) — Article 96, paragraph 1, of the Charter (**Článok 96 odsek 1 Charty**) — Power of General Assembly to request advisory opinions (**Právomoc Valného zhromaždenia žiadať poradné posudky**) — Articles 10 and 11 of the Charter (**Články 10 a 11 Charty**) — Contention that General Assembly acted outside its powers under the Charter (**Tvrdenie, že Valné zhromaždenie konalo mimo jeho právomocí na základe Charty**) — Article 12, paragraph 1, of the Charter (**Článok 12 odsek 1 Charty**) — Authorization to request an advisory opinion not limited by Article 12 (**Oprávnenie žiadať poradný posudok nie je obmedzené článkom 12**).

Requirement that the question on which the Court is requested to give its opinion is a "legal question" (**Požiadavka, aby otázka, na ktorú má Súd podať jeho posudok, bola "právnou otázkou"**) — Contention that the act of making a declaration of independence is governed by domestic constitutional law (**Tvrdenie, že akt vyhlásenia nezávislosti sa riadi vnútroštátnym ústavným právom**) — The Court can respond to the question by reference to international law without the need to address domestic law (**Súd môže odpovedať na otázku s odkazom na medzinárodné právo bez toho, aby bolo nutné riešiť vnútroštátne právo**) — The fact that a question has political aspects does not deprive it of its character as a legal question (**Fakt, že otázka má politické aspekty, ju nezavaruje charakteru právnej otázky**) — The Court is not concerned with the political motives behind a request or the political implications which its opinion may have (**Súd sa nezaobrá politickým motívmi žiadosti alebo politickými dôsledkami, ktoré môže mať jeho posudok**).

The Court has jurisdiction to give advisory opinion requested. (Súd má právomoc podať žiadaný poradný posudok).

* *

Discretion of the Court to decide whether it should give an opinion (Úvaha Súdu pri rozhodovaní, či by mal podať posudok).

Integrity of the Court's judicial function (**Integrita súdnej funkcie Súdu**) — Only "compelling reasons" should lead the Court to decline to exercise its judicial function (**Len "závažné dôvody" by mali viesť Súd k vzdaniu sa výkonu jeho súdnej funkcie**) — The motives of individual States which sponsor a resolution requesting an advisory opinion are not relevant to the Court's exercise of its discretion (**Motívy jednotlivých štátov, ktoré podporujú rezolúciu žiadajúcu poradný posudok, nie sú relevantné pre Súd v jeho úvahe**) — Requesting organ to assess purpose, usefulness and political consequences of opinion (**Žiadajúci orgán posúdi účel, užitočnosť a politické dôsledky posudku**).

Delimitation of the respective powers of the Security Council and the General Assembly (**Vymedzenie právomocí Bezpečnostnej rady a Valného zhromaždenia**) — Nature of the Security Council's involvement in relation to Kosovo (**Povaha zapojenia sa Bezpečnostnej rady vo vzťahu ku Kosovu**) — Article 12 of the Charter does not bar action by the General Assembly in respect of threats to international peace and security which are before the Security Council (**Článok 12 Charty nezakazuje akciu Valného zhromaždenia pokiaľ ide o ohrozenie medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktorému čelí BR OSN**) — General Assembly has taken action with regard to the situation in Kosovo (**Valné zhromaždenie konalo s ohľadom na situáciu v Kosove**).

No compelling reasons for Court to use its discretion not to give an advisory opinion (Žiadne závažné dôvody nevedú Súd k úvahe nepodať poradný posudok).

* *

Scope and meaning of the question (Rozsah a význam otázky).

Text of the question in General Assembly resolution 63/3 (Text otázky v rezolúcii Valného zhromaždenia 63/3) — Power of the Court to clarify the question (Právomoc Súdu vyjasniť otázku) — No need to reformulate the question posed by the General Assembly (Nie je potrebné preformulovať otázku položenú Valným zhromaždením) — For the proper exercise of its judicial function, the Court must establish the identity of the authors of the declaration of independence (Pre riadny výkon svojej súdnej funkcie musí Súd ustanoviť totožnosť autorov vyhlásenia nezávislosti) — No intention by the General Assembly to restrict the Court's freedom to determine that issue (Žiaden záujem Valného zhromaždenia obmedziť slobodu Súdu rozhodnúť túto záležitosť) — The Court's task is to determine whether or not the declaration was adopted in violation of international law (Úlohou Súdu je zistiť, či vyhlásenie bolo alebo nebolo prijaté v rozpore s medzinárodným právom).

* *

<p><i>Factual background.</i></p> <p><i>Framework for interim administration of Kosovo put in place by the Security Council — Security Council resolution 1244 (1999) — Establishment of the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK) — Role of Special Representative of the Secretary-General — "Four pillars" of the UNMIK régime — Constitutional Framework for Provisional Self-Government — Relations between the Provisional Institutions of Self-Government and the Special Representative of the Secretary-General.</i></p> <p><i>Relevant events in the final status process — Appointment by Secretary-General of Special Envoy for the future status process for Kosovo — Guiding Principles of the Contact Group — Failure of consultative process — Comprehensive Proposal for the Kosovo Status Settlement by Special Envoy — Failure of negotiations on the future status of Kosovo under the auspices of the Troika — Elections held for the Assembly of Kosovo on 17 November 2007 — Adoption of the declaration of independence on 17 February 2008.</i></p> <p style="text-align: center;">* *</p> <p><i>Whether the declaration of independence is in accordance with international law.</i></p> <p><i>No prohibition of declarations of independence according to State practice — Contention that prohibition of unilateral declarations of independence is implicit in the principle of territorial integrity — Scope of the principle of territorial integrity is confined to the sphere of relations between States — No general prohibition may be inferred from the practice of the Security Council with regard to declarations of independence — Issues relating to the extent of the right of self-determination and the existence of any right of "remedial secession" are beyond the scope of the question posed by the General Assembly.</i></p>	<p><i>Skutkový rámec</i></p> <p><i>Rámec pre dočasnú správu Kosova zavedený Bezpečnostná rada OSN- Rezolúciou Bezpečnostnej Rady 1244 (1999)- Založenie Dočasnej administratívnej misie Organizácie Spojených národov v Kosove (UNMIK)- Úloha osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka- „Štyri piliere“ režimu UNMIK- Ústavný rámec dočasnej samosprávy- Vzťahy medzi dočasnými inštitúciami samosprávy a osobitným splnomocnencom generálneho tajomníka.</i></p> <p><i>Významné udalosti v procese o konečnom statu- Vymenovanie zvláštneho vyslanca pre proces o konečnom statu Kosova generálnym tajomníkom — Hlavné zásady kontaktnej skupiny- Zlyhanie konzultačného procesu- Komplexný Návrh pre urovanie statusu Kosova zvláštneho vyslanca- Neúspech rokovaní o budúcom statu Kosova pod vedením Troiky- Voľby pod vedením Kosovského zhromaždenia 17. Novembra 2007- Prijatie Vyhlásenia nezávislosti 17. Februára 2008.</i></p> <p><i>Či je vyhlásenie nezávislosti v súlade s medzinárodným právom.</i></p> <p><i>Žiadny zákaz deklarácií nezávislosti podľa praxe štátov- Tvrdenie, že zákaz jednostranného vyhlásenia nezávislosti je implicitne obsiahnutý v princípe územnej celistvosti- Rozsah princípu územnej celistvosti je obmedzený na oblasť vzťahov medzi štátmi- Zpraxe Bezpečnostnej rady nemôže byť odvodený všeobecný zákaz so zreteľom na vyhlásenia nezávislosti- Záležitosti týkajúce sa rozsahu práva na sebaurčenie a existencie práva „nápravného odtrhnutia“ sú mimo rozsahu otázky položenej Valným zhromaždením.</i></p> <p><i>Všeobecné medzinárodné právo neobsahuje</i></p>
---	---

<p><i>General international law contains no applicable prohibition of declarations of independence — Declaration of independence of 17 February 2008 did not violate general international law.</i></p> <p><i>Security Council resolution 1244 and the Constitutional Framework — Resolution 1244 (1999) imposes international legal obligations and is part of the applicable international law — Constitutional Framework possesses international legal character — Constitutional Framework is part of specific legal order created pursuant to resolution 1244 (1999) — Constitutional Framework regulates matters which are the subject of internal law — Supervisory powers of the Special Representative of the Secretary-General — Security Council resolution 1244 (1999) and the Constitutional Framework were in force and applicable as at 17 February 2008 — Neither of them contains a clause providing for termination and neither has been repealed — The Special Representative of the Secretary-General continues to exercise his functions in Kosovo.</i></p> <p><i>Security Council resolution 1244 (1999) and the Constitutional Framework form part of the international law to be considered in replying to the question before the Court.</i></p> <p><i>Interpretation of Security Council resolutions — Resolution 1244 (1999) established an international civil and security presence in Kosovo — Temporary suspension of exercise of Serbia's authority flowing from its continuing sovereignty over the territory of Kosovo — Resolution 1244 (1999) created an interim régime — Object and purpose of resolution 1244 (1999).</i></p> <p><i>Identity of the authors of the declaration of independence — Whether the declaration of independence was an act of the Assembly of Kosovo — Authors of the declaration did not seek to act within the framework of interim self-administration of Kosovo — Authors undertook to fulfil the international obligations of Kosovo — No reference in original Albanian text to the declaration being the work of the Assembly of Kosovo — Silence of the Special Representative of the Secretary-General — Authors of the declaration of independence acted together in their capacity as representatives of the people of Kosovo outside the framework of the interim administration.</i></p> <p><i>Whether or not the authors of the declaration of independence acted in violation of Security Council resolution 1244 (1999) — Resolution 1244 (1999) addressed to United Nations Member States and organs of the United Nations — No specific obligations addressed to other actors — The resolution did not contain any provision dealing with</i></p>	<p><i>aplikovateľný zákaz deklarácií nezávislosti- Vyhlásenie nezávislosti zo 17. Februára 2008 neporušilo všeobecné medzinárodné právo.</i></p> <p><i>Rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 a Ústavný rámec- Rezolúcia 1244 (1999) stanovuje medzinárodné právne záväzky a je časťou aplikovateľného medzinárodného práva- Ústavný rámec má medzinárodnoprávnú povahu- Ústavný rámec je súčasťou osobitného právneho poriadku vytvoreného na základe rezolúcie 1244 (1999)- Ústavný rámec reguluje záležitosti, ktoré sú predmetom vnútroštátneho práva- Kontrolné právomoci osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka- Rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a Ústavný rámec boli platné ku 12. februáru 2008- Ani jedno z nich neobsahuje ustanovenie o ukončení ani zrušení- Osobitný splnomocnenec generálneho tajomníka pokračuje vo výkone svojej funkcie v Kosove.</i></p> <p><i>Rezolúcia Bezpečnostnej Rady 1244 (1999) a Ústavný rámec tvoria časť medzinárodného práva, ktorý je potrebné zvážiť v rámci odpovedí na otázky položené Súdu.</i></p> <p><i>Výklad rezolúcií Bezpečnostnej rady – Rezolúcia 1244 (1999) založila medzinárodné civilné a bezpečnostné zbory v Kosove- Dočasné pozastavenie Srbskej moci vyplývajúcej z pretrvávajúcej suverenity nad územím Kosova- Rezolúcia 1244 (1999) vytvorila dočasný režim- Objekt a cieľ rezolúcie 1244 (1999).</i></p> <p><i>Totožnosť autorov vyhlásenia nezávislosti- Či vyhlásenie nezávislosti bolo aktom Kosovského zhromaždenia - Autori vyhlásenia sa nesnažili konať v rámci dočasnej samosprávy Kosova- Autori sa zaviazali naplniť medzinárodné záväzky Kosova- Žiadny odkaz v originálnom albánskom texte na vyhlásenie, že vyhlásenie je prácou Kosovského zhromaždenia- Mlčanie osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka- Autori vyhlásenia nezávislosti konali spoločne vo svojej funkcii ako reprezentanti kosovského ľudu mimo rámca dočasnej správy.</i></p> <p><i>Či autori vyhlásenia nezávislosti konali alebo nekonali v rozpore s rezolúciou Bezpečnostnej Rady 1244 (1999)- Rezolúcia 1244 (1999) určená členským štátom Organizácie spojených národov a orgánom OSN- Žiadne osobitné povinnosti adresované iným subjektom- Rezolúcia neobsahuje žiadne ustanovenie týkajúce sa konečného statusu Kosova- Bezpečnostná Rada si nevyhradila konečné rozhodnutie o situácii v Kosove- Rezolúcia Bezpečnostnej Rady 1244 (1999)</i></p>
--	--

<p><i>the final status of Kosovo — Security Council did not reserve for itself the final determination of the situation in Kosovo — Security Council resolution 1244 (1999) did not bar the authors of the declaration of 17 February 2008 from issuing a declaration of independence — Declaration of independence did not violate Security Council resolution 1244 (1999).</i></p> <p><i>Declaration of independence was not issued by the Provisional Institutions of Self-Government — Declaration of independence did not violate the Constitutional Framework.</i></p> <p><i>Adoption of the declaration of independence did not violate any applicable rule of international law.</i></p> <p style="text-align: center;">ADVISORY OPINION</p> <p><i>Present: President OWADA; Vice-President TOMKA; Judges KOROMA, AL-KHASAWNEH, BUERGENTHAL, SIMMA, ABRAHAM, KEITH, SEPULVEDA-AMOR, BENNOUNA, SKOTNIKOV, CANCADO TRINDADE, YUSUF, GREENWOOD; Registrar COUVREUR.</i></p> <p>On the accordance with international law of the unilateral declaration of independence in respect of Kosovo,</p> <p>THE COURT, composed as above, <i>gives the following Advisory Opinion:</i></p> <p>1. The question on which the advisory opinion of the Court has been requested is set forth in resolution 63/3 adopted by the General Assembly of the United Nations (hereinafter the General Assembly) on 8 October 2008. By a letter dated 9 October 2008 and received in the Registry by facsimile on 10 October 2008, the original of which was received in the Registry on 15 October 2008, the Secretary-General of the United Nations officially communicated to the Court the decision taken by the General Assembly to submit the question for an advisory opinion. Certified true copies of the English and French versions of the resolution were enclosed with the letter. The resolution reads as follows:</p> <p>"The <i>General Assembly</i>,</p> <p><i>Mindful</i> of the purposes and principles of the United Nations,</p> <p><i>Bearing in mind</i> its functions and powers under the Charter of the United Nations,</p> <p><i>Recalling</i> that on 17 February 2008 the</p>	<p><i>nezabránila autorom vyhlásenia zo 17. Februára 2008 vo vydaní vyhlásenia nezávislosti- Vyhlásenie nezávislosti neporušovalo Rezolúciu Bezpečnostnej Rady 1244 (1999).</i></p> <p><i>Vyhlásenie nezávislosti nebolo vydaná Dočasnými inštitútmi samosprávy- Vyhlásenie nezávislosti neporušovalo Ústavný rámec.</i></p> <p><i>Prijatie vyhlásenia nezávislosti neporušovalo žiadne pravidlo medzinárodného práva.</i></p> <p>PORADNÝ POSUDOK</p> <p><i>Prítomní: Prezident OWADA, viceprezident TOMKA, sudcovia KOROMA, AL-KHASAWNEH, BUERGENTHAL, SIMMA, ABRAHAM, KEITH, SEPULVEDA-AMOR, BENNOUNA, SKOTNIKOV, CANCADO TRINDADE, YUSUF, GREENWOOD; Súdny tajomník(sekretariát) COUVREUR.</i></p> <p>Na otázku súladu jednostranného vyhlásenia nezávislosti s medzinárodným právom, čo sa týka Kosova,</p> <p>SÚD, v zložení uvedenom vyššie,</p> <p><i>podáva nasledujúci poradný posudok:</i></p> <p>1. Otázka, na zodpovedanie ktorej bol podaný poradný posudok Súdu, je uvedená v rezolúcii 63/3 prijatej Valným zhromaždením Organizácie spojených národov (ďalej len Valné zhromaždenie) dňa 8. októbra 2008. Listom datovaným 9. októbra 2008 a prijatým faxom do registra (na sekretariát) 10. októbra 2008, originál ktorého bol prijatý do registra 15. októbra 2008, generálny tajomník OSN oficiálne oznámil Súdu rozhodnutie prijaté Valným zhromaždením o predložení otázky pre poradný posudok. Overené kópie anglickej a francúzskej verzie rezolúcie boli uzavreté s listom. Rezolúcia znie nasledovne:</p> <p><i>„Valné zhromaždenie,</i></p> <p><i>Vedomé</i> si cieľov a zásad Organizácie Spojených národov,</p> <p><i>S ohľadom</i> na funkcie a právomoci vyplývajúce mu z Charty Organizácie spojených národov,</p> <p><i>Pripomínajúc</i>, že 17. februára 2008 dočasné inštitúcie</p>
---	---

<p>Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo declared independence from Serbia,</p> <p><i>Aware</i> that this act has been received with varied reactions by the Members of the United Nations as to its compatibility with the existing international legal order,</p> <p><i>Decides</i>, in accordance with Article 96 of the Charter of the United Nations to request the International Court of Justice, pursuant to Article 65 of the Statute of the Court, to render an advisory opinion on the following question:</p> <p>'Is the unilateral declaration of independence by the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo in accordance with international law?'</p> <p>2. By letters dated 10 October 2008, the Registrar, pursuant to Article 66, paragraph 1, of the Statute, gave notice of the request for an advisory opinion to all States entitled to appear before the Court.</p> <p>3. By an Order dated 17 October 2008, in accordance with Article 66, paragraph 2, of the Statute, the Court decided that the United Nations and its Member States were likely to be able to furnish information on the question. By the same Order, the Court fixed, respectively, 17 April 2009 as the time-limit within which written statements might be submitted to it on the question, and 17 July 2009 as the time-limit within which States and organizations having presented written statements might submit written comments on the other written statements in accordance with Article 66, paragraph 4, of the Statute.</p> <p>The Court also decided that, taking account of the fact that the unilateral declaration of independence of 17 February 2008 is the subject of the question submitted to the Court for an advisory opinion, the authors of the above declaration were considered likely to be able to furnish information on the question. It therefore further decided to invite them to make written contributions to the Court within the same time-limits.</p> <p>4. By letters dated 20 October 2008, the Registrar informed the United Nations and its Member States of the Court's decisions and transmitted to them a copy of the Order. By letter of the same date, the Registrar informed the authors of the above-mentioned declaration of independence of the Court's decisions, and transmitted to them a copy of the Order.</p> <p>5. Pursuant to Article 65, paragraph 2, of the Statute, on 30 January 2009 the Secretary-General of the United Nations communicated to the Court a dossier of documents likely</p>	<p>samosprávy Kosova vyhlásili nezávislosť od Srbska,</p> <p><i>S vedomím</i>, že tento akt bol členmi Organizácie spojených národov prijatý s rôznymi reakciami vzťahujúcimi sa na jeho zlučiteľnosť s existujúcim medzinárodným právnym poriadkom,</p> <p><i>Rozhoduje</i>, v súlade s článkom 96 Charty Organizácie spojených národov, o podaní žiadosti na Medzinárodný Súdny dvor, aby na základe článku 65 jeho Štatútu, vydal poradný posudok na nasledujúcu otázku:</p> <p>'Je jednostranné vyhlásenie nezávislosti Dočasných orgánov samosprávy Kosova v súlade s medzinárodným právom?'</p> <p>2. Listom datovaným 10. októbra 2008, Súdny tajomník, v súlade s článkom 66, odsek 1 Štatútu, oznámil žiadosť o podanie poradného posudku všetkým štátom oprávneným vystúpiť pred Súdom.</p> <p>3. Uznesením zo dňa 17. októbra 2008, v súlade s článkom 66 odsek 2 Štatútu, Súd rozhodol, že Organizácia spojených národov a jej členské štáty by mohli byť schopné poskytnúť informácie na danú otázku. Rovnakým uznesením, Súd určil, v nasledovnom poradí, 17. apríl 2009 ako lehotu pre predloženie písomných vyhlásení na danú otázku, a 17. júl 2009 ako termín(lehotu), do ktorého by štáty a organizácie, ktoré predniesli písomné vyhlásenia, mohli predložiť písomné komentáre k iným písomným vyjadreniam v súlade s článkom 66 odsek 4 Štatútu.</p> <p>Súd taktiež rozhodol, že vzhľadom na skutočnosť, že jednostranné vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 je predmetom otázky položenej Súdu pre podanie poradného posudku, autori tohto vyhlásenia sa považujú za niekoho, kto je schopný podať informácie o danej otázke. Preto sa ďalej rozhodol ich vyzvať, aby Súdu napísali pripomienky v rovnakom čase.</p> <p>4. Listami z 20. októbra 2008, Súdny tajomník informoval Organizáciu spojených národov a jej členské štáty o rozhodnutiach Súdu a preniesol im kópiu uznesenia. Listami z toho istého dňa, Súdny tajomník informoval autorov vyššie spomenutého vyhlásenia nezávislosti o rozhodnutiach Súdu a preniesol im kópiu uznesenia.</p> <p>5. V súlade s článkom 65 odsek 2 Štatútu, 30. januára 2009, generálny tajomník OSN odovzdal Súdu zbierku dokumentov, ktoré mohli ozrejmiť danú otázku. Dokumenty boli následne umiestnené</p>
--	--

<p>to throw light upon the question. The dossier was subsequently placed on the Court's website.</p> <p>6. Within the time-limit fixed by the Court for that purpose, written statements were filed, in order of their receipt, by: Czech Republic, France, Cyprus, China, Switzerland, Romania, Albania, Austria, Egypt, Germany, Slovakia, Russian Federation, Finland, Poland, Luxembourg, Libyan Arab Jamahiriya, United Kingdom, United States of America, Serbia, Spain, Islamic Republic of Iran, Estonia, Norway, Netherlands, Slovenia, Latvia, Japan, Brazil, Ireland, Denmark, Argentina, Azerbaijan, Maldives, Sierra Leone and Bolivia. The authors of the unilateral declaration of independence filed a written contribution. On 21 April 2009, the Registrar communicated copies of the written statements and written contribution to all States having submitted a written statement, as well as to the authors of the unilateral declaration of independence.</p> <p>7. On 29 April 2009, the Court decided to accept the written statement filed by the Bolivarian Republic of Venezuela, submitted on 24 April 2009, after expiry of the relevant time-limit. On 15 May 2009, the Registrar communicated copies of this written statement to all States having submitted a written statement, as well as to the authors of the unilateral declaration of independence.</p> <p>8. By letters dated 8 June 2009, the Registrar informed the United Nations and its Member States that the Court had decided to hold hearings, opening on 1 December 2009, at which they could present oral statements and comments, regardless of whether or not they had submitted written statements and, as the case may be, written comments. The United Nations and its Member States were invited to inform the Registry, by 15 September 2009, if they intended to take part in the oral proceedings. The letters further indicated that the authors of the unilateral declaration of independence could present an oral contribution.</p> <p>By letter of the same date, the Registrar informed the authors of the unilateral declaration of independence of the Court's decision to hold hearings, inviting them to indicate, within the same time-limit, whether they intended to take part in the oral proceedings.</p> <p>9. Within the time-limit fixed by the Court for that purpose, written comments were filed, in order of their receipt, by: France, Norway, Cyprus, Serbia, Argentina, Germany, Netherlands, Albania, Slovenia, Switzerland, Bolivia, United Kingdom, United States of America and Spain. The authors of the unilateral declaration of independence submitted a written contribution regarding the written statements.</p> <p>10. Upon receipt of the above-mentioned written</p>	<p>na internetovej stránke Súdu.</p> <p>6. V lehote stanovenej súdom, boli predložené písomné vyhlásenia štátov, v poradí, v akom boli prijaté: Česká republika, Francúzsko, Cyprus, Čína, Švajčiarsko, Rumunsko, Albánsko, Rakúsko, Egypt, Nemecko, Slovensko, Ruská Federácia, Fínsko, Poľsko, Luxembursko, Líbia (Libyan Arab Jamahiriya), Spojené kráľovstvo, Spojené štáty americké, Srbsko, Španielsko, Iránska islamská republika, Estónsko, Nórsko, Holandsko, Slovinsko, Litva, Japonsko, Brazília, Írsko, Dánsko, Argentína, Azerbajdžan, Maledivy, Sierra Leone a Bolívia. Autori jednostranného vyhlásenia nezávislosti podali písomné pripomienky. Dňa 21. apríla 2009 poskytol Súdny tajomník kópie písomných vyjadrení a písomných pripomienok všetkým štátom, ktoré podali písomné vyjadrenie, ako aj autorom jednostranného vyhlásenia nezávislosti.</p> <p>7. Dňa 29. apríla 2009 rozhodol Súd o prijatí písomného vyjadrenia podaného Bolívijskou republikou Venezuela, predloženého 24. apríla 2009, po uplynutí príslušnej lehoty. Dňa 15. mája 2009 poskytol Súdny tajomník kópie tohto písomného vyjadrenia všetkým štátom, ktoré predložili vyjadrenie, ako aj autorom jednostranného vyhlásenia nezávislosti.</p> <p>8. Listami datovanými 8. júna 2009, Súdny tajomník informoval Organizáciu spojených národov a jej členské štáty o tom, že Súd sa rozhodol uskutočniť ústne pojednávanie, a to dňa 1. decembra 2009, na ktorom môžu ústne predniesť svoje vyjadrenia a komentáre, bez ohľadu na to, či predložili písomné vyjadrenia, prípadne komentáre. Organizácia spojených národov a jej členské štáty boli vyzvané, aby do 15. septembra 2009 informovali Súdneho tajomníka, či sa zúčastnia ústneho pojednávania. Listy ďalej uviedli, že autori jednostranného vyhlásenia nezávislosti môžu ústne predniesť svoje pripomienky. Listom z toho istého dňa informoval Súdny tajomník autorov jednostranného vyhlásenia nezávislosti o rozhodnutí Súdu uskutočniť výsluch, vyzval ich, aby v rovnakej lehote informovali či majú v úmysle zúčastniť sa ústneho pojednávania.</p> <p>9. V lehote stanovenej Súdom pre tento účel boli predložené písomné komentáre štátov, tak ako boli prijaté: Francúzsko, Nórsko, Cyprus, Srbsko, Argentína, Nemecko, Holandsko, Albánsko, Slovinsko, Švajčiarsko, Bolívia, Spojené kráľovstvo, Spojené štáty americké a Španielsko. Autori jednostranného vyhlásenia nezávislosti predložili písomný pripomienky so zreteľom na písomné vyjadrenia.</p> <p>10. Po obdržaní vyššie spomenutých komentárov a pripomienok, 24. júla 2009, Súdny tajomník poskytol ich kópie všetkým štátom, ktoré predložili písomné vyjadrenie, rovnako ako autorom</p>
--	---

<p>comments and written contribution, the Registrar, on 24 July 2009, communicated copies thereof to all States having submitted written statements, as well as to the authors of the unilateral declaration of independence.</p> <p>11. By letters dated 30 July 2009, the Registrar communicated to the United Nations, and to all of its Member States that had not participated in the written proceedings, copies of all written statements and written comments, as well as the written contributions of the authors of the unilateral declaration of independence.</p> <p>12. By letters dated 29 September 2009, the Registry transmitted a detailed timetable of the hearings to those who, within the time-limit fixed for that purpose by the Court, had expressed their intention to take part in the aforementioned proceedings.</p> <p>13. Pursuant to Article 106 of the Rules of Court, the Court decided to make the written statements and written comments submitted to the Court, as well as the written contributions of the authors of the unilateral declaration of independence, accessible to the public, with effect from the opening of the oral proceedings.</p> <p>14. In the course of hearings held from 1 to 11 December 2009, the Court heard oral statements, in the following order, by (vypustené):</p> <p>15. Questions were put by Members of the Court to participants in the oral proceedings; several of them replied in writing, as requested, within the prescribed time-limit.</p> <p>16. Judge Shi took part in the oral proceedings; he subsequently resigned from the Court with effect from 28 May 2010.</p>	<p>jednostranného vyhlásenia nezávislosti.</p> <p>11. Listami datovanými 30. júla 2009, Súdny tajomník poskytol Organizácii spojených národov a všetkým jej členom, ktorý sa nezúčastnili na písomnom konaní, kópie všetkých písomných vyjadrení a písomných komentárov, rovnako ako aj písomných pripomienok autorov jednostranného vyhlásenia nezávislosti.</p> <p>12. Listami zo dňa 29. septembra 2009, súdny tajomník rozposlal podrobný harmonogram výsluchu tým, ktorí v lehote stanovenej pre daný účel Súdom, vyjadrili svoj úmysel zúčastniť sa uvedeného konania.</p> <p>13. V súlade s článkom 106 Rokovacieho poriadku Súdu, Súd rozhodol, že písomné vyjadrenia a písomné komentáre mu predložené, ako aj písomné pripomienky autorov jednostranného vyhlásenia nezávislosti, budú sprístupnené verejnosti s účinnosťou od začiatku ústnej časti konania.</p> <p>14. V priebehu rokovaní od 1. do 11. decembra 2009, Súd vypočul ústne vyhlásenia v nasledujúcom poradí: (vypustené)</p> <p>15. Otázky kládli účastníkom ústneho pojednávania členovia Súdu; niekolkí z nich odpovedali písomne, ako bolo požadované, v stanovenej lehote.</p> <p>16. Sudca Shi sa zúčastnil ústneho pojednávania; následne rezignoval s účinnosťou od 28. mája 2010.</p>
--	---

*

* *

<p>I. JURISDICTION AND DISCRETION</p> <p>17. When seised of a request for an advisory opinion, the Court must first consider whether it has jurisdiction to give the opinion requested and whether, should the answer be in the affirmative, there is any reason why the Court, in its discretion, should decline to exercise any such jurisdiction in the case before it (<i>Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)</i>, p. 232, para. 10; <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 144, para. 13).</p> <p>A. Jurisdiction</p>	<p>I. PRÁVOMOC A UVÁŽENIE</p> <p>17. Keď bola podaná žiadosť o podanie poradného posudku, Súd musel v prvom rade zvážiť, či má právomoc podať požadovaný posudok a, v prípade kladnej odpovede, či je nejaký dôvod, pre ktorý by Súd, podľa svojho uváženia, mal odmietnuť výkon takejto právomoci v predložennom prípade. (<i>Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)</i>, p. 232, para. 10; <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 144, para. 13).</p> <p>A. Právomoc</p>
--	---

<p>18. The Court will thus first address the question whether it possesses jurisdiction to give the advisory opinion requested by the General Assembly on 8 October 2008. The power of the Court to give an advisory opinion is based upon Article 65, paragraph 1, of its Statute, which provides that:</p> <p>"The Court may give an advisory opinion on any legal question at the request of whatever body may be authorized by or in accordance with the Charter of the United Nations to make such a request."</p> <p>19. In its application of this provision, the Court has indicated that:</p> <p>"It is . . . a precondition of the Court's competence that the advisory opinion be requested by an organ duly authorized to seek it under the Charter, that it be requested on a legal question, and that, except in the case of the General Assembly or the Security Council, that question should be one arising within the scope of the activities of the requesting organ." (<i>Application for Review of Judgement No. 273 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1982</i>, pp. 333-334, para. 21.)</p> <p>20. It is for the Court to satisfy itself that the request for an advisory opinion comes from an organ of the United Nations or a specialized agency having competence to make it. The General Assembly is authorized to request an advisory opinion by Article 96 of the Charter, which provides that:</p> <p>"1. The General Assembly or the Security Council may request the International Court of Justice to give an advisory opinion on any legal question.</p> <p>2. Other organs of the United Nations and specialized agencies, which may at any time be so authorized by the General Assembly, may also request advisory opinions of the Court on legal questions arising within the scope of their activities."</p> <p>21. While paragraph 1 of Article 96 confers on the General Assembly the competence to request an advisory opinion on "any legal question", the Court has sometimes in the past given certain indications as to the relationship between the question which is the subject of a request for an advisory opinion and the activities of the General Assembly (<i>Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950</i>, p. 70; <i>Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)</i>, pp. 232-</p>	<p>18. Súd musel v prvom rade odpovedať na otázku, či má právomoc podať poradný posudok, o ktorý ho požiadalo Valné zhromaždenie 8. októbra 2008. Právomoc Súdu podať poradný posudok má základ v článku 65 odsek 1 jeho Štatútu, ktorý stanovuje, že:</p> <p>„Súd môže podať posudok o akejkoľvek právnej otázke na žiadosť ktoréhokoľvek orgánu, ktorý je Chartou alebo na základe Charty oň oprávnený požiadať.“</p> <p>19. Pri uplatnení tohto ustanovenia, Súdny dvor uviedol, že:</p> <p>“ Je podmienkou kompetencie Súdu, že poradný posudok bude vyžiadaný orgánom oprávneným na základe Charty, že bude vyžiadaný na právnu otázku a že, s výnimkou prípadu Valného zhromaždenia alebo Bezpečostnej rady, otázka sa bude týkať rozsahu činností žiadajúceho orgánu.“ (<i>Application for Review of Judgement No. 273 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1982</i>, pp. 333-334, para. 21.)</p> <p>20. Súd sa uspokojuje s tým, že žiadosť o vydanie poradného posudku je podaná orgánom Organizácie spojených národov alebo špecializovaným orgánom majúcom k tomu kompetenciu. Valné zhromaždenie je oprávnené požiadať o vydanie poradného posudku podľa článku 96 Charty, ktorý ustanovuje:</p> <p>„1. Valné zhromaždenie alebo Bezpečostná rada môžu požiadať Medzinárodný súdny dvor o posudok v akejkoľvek právnej otázke.</p> <p>2. Ostatné orgány a špecializované orgány, ktoré na to môžu kedykoľvek splnomocniť Valné zhromaždenie, môžu takisto požiadať Súd o posudok v právnych otázkach, ktoré vzniknú v rámci ich činnosti.“</p> <p>21. Zatiaľ čo odsek 1 článku 96 priznáva Valnému zhromaždeniu právomoc žiadať poradný posudok na „akúkoľvek právnu otázku“, Súd už v minulosti naznačil vzťah medzi otázkou, ktorá je predmetom žiadosti o vydanie poradného posudku, a činnosťami Valného zhromaždenia (<i>Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950</i>, p. 70; <i>Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)</i>, pp. 232-</p>
---	--

<p><i>I.C.J. Reports 1950</i>, p. 70; <i>Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)</i>, pp. 232-233, paras. 11-12; <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 145, paras. 16-17).</p> <p>22. The Court observes that Article 10 of the Charter provides that:</p> <p>"The General Assembly may discuss any questions or any matters within the scope of the present Charter or relating to the powers and functions of any organs provided for in the present Charter, and, except as provided in Article 12, may make recommendations to the Members of the United Nations or to the Security Council or to both on any such questions or matters."</p> <p>Moreover, Article 11, paragraph 2, of the Charter has specifically provided the General Assembly with competence to discuss "any questions relating to the maintenance of international peace and security brought before it by any Member of the United Nations" and, subject again to the limitation in Article 12, to make recommendations with respect thereto.</p> <p>23. Article 12, paragraph 1, of the Charter provides that:</p> <p>"While the Security Council is exercising in respect of any dispute or situation the functions assigned to it in the present Charter, the General Assembly shall not make any recommendation with regard to that dispute or situation unless the Security Council so requests."</p> <p>24. In the present proceedings, it was suggested that, since the Security Council was seised of the situation in Kosovo, the effect of Article 12, paragraph 1, was that the General Assembly's request for an advisory opinion was outside its powers under the Charter and thus did not fall within the authorization conferred by Article 96, paragraph 1. As the Court has stated on an earlier occasion, however, "[a] request for an advisory opinion is not in itself a 'recommendation' by the General Assembly 'with regard to [a] dispute or situation'" (<i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 148, para. 25). Accordingly, while Article 12 may limit the scope of the action which the General Assembly may take subsequent to its receipt of the Court's opinion (a matter on which it is unnecessary for the Court to decide in the present context), it does not in itself limit the authorization to request an advisory opinion which is conferred upon the General Assembly by Article 96, paragraph 1. Whether the delimitation of the respective powers of the Security Council and the General Assembly</p>	<p>233, paras. 11-12; <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 145, paras. 16-17).</p> <p>22. Súd uvádza, že článok 10 Charty stanovuje:</p> <p>„Valné zhromaždenie môže rokovať o všetkých otázkach alebo veciach, ktoré patria do rámca tejto Charty alebo sa týkajú právomoci a úloh orgánov ustanovených touto Chartou, a môže, s výnimkou ustanovení článku 12, robiť členom Organizácie, Bezpečnostnej rade alebo obom súčasne odporúčania o takých otázkach alebo veciach.“</p> <p>Navyše, článok 11 odsek 2 Charty výslovne stanovuje pre Valné zhromaždenie právomoc prerokúvať „všetky otázky týkajúce sa zachovania mieru a bezpečnosti, ktoré mu predložil niektorý člen Organizácie“ a, s výnimkou ustanovení článku 12, robiť odporúčania na otázky v súvislosti s vyššie uvedeným.</p> <p>23. Článok 12 odsek 1 Charty stanovuje, že:</p> <p>„Pokiaľ Bezpečnostná rada v súvislosti s nejakým sporom alebo situáciou vykonáva úlohy, ktoré jej zverila táto Charta, Valné zhromaždenie neurobí žiadne odporúčanie o tomto spore alebo situácii, iba ak ho o to Bezpečnostná rada požiada.“</p> <p>24. V prejednávanej veci bolo navrhnuté, že potom ako Bezpečnostná rada začala konanie o situácii v Kosove, efekt článku 12 odsek 1 bol taký, že žiadosť Valného zhromaždenia o podanie poradného posudku bola mimo jeho právomoci vyplývajúcich mu z Charty, a tak nespadá pod oprávnenie podľa článku 96 odsek 1. Ako však Súd uviedol pri predchádzajúcej príležitosti, „[a] žiadosť o podanie poradného posudku nie je sama o sebe 'odporúčaním' Valného zhromaždenia 'v súvislosti so sporom alebo situáciou'" (<i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 148, para. 25). S ohľadom na to, zatiaľ čo článok 12 smie obmedziť rozsah činnosti, ktorú Valné zhromaždenie môže uskutočniť po prijatí názoru súdu (vec, ktorú nie je v súčasnom kontexte potrebné rozhodnúť), tak sám o sebe neobmedzuje oprávnenie žiadať o poradný posudok, ktoré je garantované Valnému zhromaždeniu článkom 96 odsek 1. Či má vymedzenie príslušných právomocí Bezpečnostnej rady a Valného zhromaždenia – ktorého jedným z aspektov je článok 12 - viesť Súd, za okolností tohto prípadu, odmietnuť výkon svojej právomoci na podanie poradného</p>
--	---

— of which Article 12 is one aspect — should lead the Court, in the circumstances of the present case, to decline to exercise its jurisdiction to render an advisory opinion is another matter (which the Court will consider in paragraphs 29 to 48 below).

25. It is also for the Court to satisfy itself that the question on which it is requested to give its opinion is a "legal question" within the meaning of Article 96 of the Charter and Article 65 of the Statute. In the present case, the question put to the Court by the General Assembly asks whether the declaration of independence to which it refers is "in accordance with international law". A question which expressly asks the Court whether or not a particular action is compatible with international law certainly appears to be a legal question; as the Court has remarked on a previous occasion, questions "framed in terms of law and rais[ing] problems of international law . . . are by their very nature susceptible of a reply based on law" (*Western Sahara, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1975*, p. 18, para. 15) and therefore appear to be questions of a legal character for the purposes of Article 96 of the Charter and Article 65 of the Statute.

26. Nevertheless, some of the participants in the present proceedings have suggested that the question posed by the General Assembly is not, in reality, a legal question. According to this submission, international law does not regulate the act of making a declaration of independence, which should be regarded as a political act; only domestic constitutional law governs the act of making such a declaration, while the Court's jurisdiction to give an advisory opinion is confined to questions of international law. In the present case, however, the Court has not been asked to give an opinion on whether the declaration of independence is in accordance with any rule of domestic law but only whether it is in accordance with international law. The Court can respond to that question by reference to international law without the need to enquire into any system of domestic law.

27. Moreover, the Court has repeatedly stated that the fact that a question has political aspects does not suffice to deprive it of its character as a legal question (*Application for Review of Judgement No. 158 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1973*, p. 172, para. 14). Whatever its political aspects, the Court cannot refuse to respond to the legal elements of a question which invites it to discharge an essentially judicial task, namely, in the present case, an assessment of an act by reference to international law. The Court has also made clear that, in determining the jurisdictional issue of whether it is confronted with a legal question, it is not concerned with the political nature of the motives which may have inspired the request or the political implications which its opinion might have (*Conditions of Admission of a State in Membership of the United Nations (Article 4 of the Charter), Advisory Opinion, 1948, I.C.J. Reports 1947-1948*, p. 61, and *Legality of the Threat or Use of Nuclear*

posudku je už inou záležitosťou (ktorej sa Súd venuje v odsekoch 29 až 48).

25. Súd sa taktiež uspokojil s tým, že položená otázka, na ktorú má byť podaný posudok je „právnou otázkou“ v zmysle článku 96 Charty a 65 Štatútu. V tomto prípade, otázkou položenou Súdu Valným zhromaždením sa pýta, či vyhlásenie nezávislosti na ktoré sa vzťahuje je „v súlade s medzinárodným právom“. Otázkou, ktorou sa výslovne žiada Súd o rozhodnutie, či konkrétne konanie je alebo nie je v súlade s medzinárodným právom sa zjavne zdá byť právnou otázkou; tak ako Súd poznamenal v predchádzajúcom prípade, otázky „formulované v právnych pojmoch a vznášajúce otázky medzinárodného práva... sú svojou povahou spôsobilé byť predmetom právneho posúdenia“ (*Western Sahara, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1975*, p. 18, para. 15) a preto sa zdajú byť otázkami právneho charakteru v zmysle článku 96 Charty a 65 Štatútu.

26. Napriek tomu, niektorí účastníci súčasného konania sa domnievajú, že otázka položená Valným zhromaždením, nie je v skutočnosti právnou otázkou. Podľa ich tvrdenia, medzinárodné právo nereguluje akt vyhlásenia nezávislosti, ktoré by malo byť považované za politický akt; jedine vnútroštátne ústavné právo riadi urobenie takéhoto vyhlásenia, zatiaľ čo právomoc Súdu podať poradný posudok je obmedzená na otázky medzinárodného práva. V tomto prípade však Súd nebol požiadaný podať posudok o tom, či vyhlásenie nezávislosti je v súlade s nejakým pravidlom vnútroštátneho práva, ale len či je v súlade s medzinárodným právom. Súd môže na danú otázku odpovedať s odkazom na medzinárodné právo bez potreby skúmať každý systém vnútroštátneho práva.

27. Okrem toho, Súd opakovane uviedol, že skutočnosť, že otázka má politické aspekty, nestačí na to, aby bola zbavená povahy právnej otázky (*Application for Review of Judgement No. 158 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1973*, p. 172, para. 14). Bez ohľadu na jej politické aspekty, Súd nemôže odmietnuť odpovedať na právne časti otázky, ktoré si vyžadujú vyložiť podstatné právne problémy, v súčasnom prípade je to, konkrétne, zhodnotenie aktu vo vzťahu k medzinárodnému právu. Súd tiež ujasnil že, pri určovaní právomoci voči spornej otázke, či je konfrontovaný s právnou otázkou, sa nezaoberá politickou povahou motívov, ktoré mohli inšpirovať žiadosť alebo politickými dôsledkami, ktoré môže posudok mať (*Conditions of Admission of a State in Membership of the United Nations (Article 4 of the Charter), Advisory Opinion, 1948, I.C.J. Reports 1947-1948*, p. 61, and *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 234, para. 13).

Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I), p. 234, para. 13).

28. The Court therefore considers that it has jurisdiction to give an advisory opinion in response to the request made by the General Assembly.

B. Discretion

29. The fact that the Court has jurisdiction does not mean, however, that it is obliged to exercise it:

"The Court has recalled many times in the past that Article 65, paragraph 1, of its Statute, which provides that 'The Court *may* give an advisory opinion . . .' (emphasis added), should be interpreted to mean that the Court has a discretionary power to decline to give an advisory opinion even if the conditions of jurisdiction are met." (*Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 156, para. 44.*)

The discretion whether or not to respond to a request for an advisory opinion exists so as to protect the integrity of the Court's judicial function and its nature as the principal judicial organ of the United Nations (*Status of Eastern Carelia, Advisory Opinion, 1923, P.C.I.J., Series B, No. 5, p. 29; Application for Review of Judgement No. 158 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1973, p. 175, para. 24; Application for Review of Judgement No. 273 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1982, p. 334, para. 22; and Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), pp. 156-157, paras. 44-45).*

30. The Court is, nevertheless, mindful of the fact that its answer to a request for an advisory opinion "represents its participation in the activities of the Organization, and, in principle, should not be refused" (*Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950, p. 71; Difference Relating to Immunity from Legal Process of a Special Rapporteur of the Commission on Human Rights, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1999 (I), pp. 78-79, para. 29; Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 156, para. 44).* Accordingly, the consistent jurisprudence of the Court has determined that only "compelling reasons" should lead the Court to refuse its opinion in response to a request falling within its

28. Súd preto zastáva názor, že má právomoc podať poradný posudok ako odpoveď na žiadosť Valného zhromaždenia.

B. Uváženie

29. Skutočnosť, že Súd má právomoc však neznamená, že je povinný ju vykonávať:

„Súd mnohokrát v minulosti pripomínal, že článok 65 odsek 1 jeho Štatútu, ktorý stanovuje, že 'Súd *môže* podať poradný posudok...'“ (pridané zvýraznenie), by mal byť vykladaný v tom zmysle, že Súd má oprávnenie na základe uváženia odmietnuť podať poradný posudok, a aj vtedy, ak sú podmienky právomoci splnené.“ (*Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 156, para. 44.*)

Úvaha, či odpovedať alebo nie na žiadosť o podanie poradného posudku existuje pre ochranu integrity súdnej funkcie Súdu a jeho povahy hlavného súdneho orgánu Organizácie spojených národov (*Status of Eastern Carelia, Advisory Opinion, 1923, P.C.I.J., Series B, No. 5, p. 29; Application for Review of Judgement No. 158 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1973, p. 175, para. 24; Application for Review of Judgement No. 273 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1982, p. 334, para. 22; and Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), pp. 156-157, paras. 44-45).*

30. Súd si je však vedomý skutočnosti, že jeho odpoveď na žiadosť o podanie poradného posudku „predstavuje jeho účasť na aktivitách Organizácie a v zásade by nemala byť odmietnutá“ (*Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950, p. 71; Difference Relating to Immunity from Legal Process of a Special Rapporteur of the Commission on Human Rights, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1999 (I), pp. 78-79, para. 29; Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 156, para. 44).* V súlade s konzistentnou judikatúrou Súd rozhodol, že len „závažné dôvody“ by mali viesť Súd k odmietnutiu jeho posudku v reakcii na žiadosť spadajúcu do jeho právomoci. (*Judgments of the Administrative Tribunal of the ILO upon complaints made against the Unesco, I.C.J. Reports 1956, p. 86; Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian*

<p>jurisdiction (<i>Judgments of the Administrative Tribunal of the ILO upon complaints made against the Unesco, I.C.J. Reports 1956</i>, p. 86; <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 156, para. 44).</p> <p>31. The Court must satisfy itself as to the propriety of the exercise of its judicial function in the present case. It has therefore given careful consideration as to whether, in the light of its previous jurisprudence, there are compelling reasons for it to refuse to respond to the request from the General Assembly.</p> <p>32. One argument, advanced by a number of participants in the present proceedings, concerns the motives behind the request. Those participants drew attention to a statement made by the sole sponsor of the resolution by which the General Assembly requested the Court's opinion to the effect that</p> <p>"the Court's advisory opinion would provide politically neutral, yet judicially authoritative, guidance to many countries still deliberating how to approach unilateral declarations of independence in line with international law.</p> <p>Supporting this draft resolution would also serve to reaffirm a fundamental principle: the right of any Member State of the United Nations to pose a simple, basic question on a matter it considers vitally important to the Court. To vote against it would be in effect a vote to deny the right of any country to seek — now or in the future — judicial recourse through the United Nations system." (A/63/PV.22, p. 1.)</p> <p>According to those participants, this statement demonstrated that the opinion of the Court was being sought not in order to assist the General Assembly but rather to serve the interests of one State and that the Court should, therefore, decline to respond.</p> <p>33. The advisory jurisdiction is not a form of judicial recourse for States but the means by which the General Assembly and the Security Council, as well as other organs of the United Nations and bodies specifically empowered to do so by the General Assembly in accordance with Article 96, paragraph 2, of the Charter, may obtain the Court's opinion in order to assist them in their activities. The Court's opinion is given not to States but to the organ which has requested it (<i>Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950</i>, p. 71). Nevertheless, precisely for that reason, the motives of individual States which sponsor, or vote in favour of, a</p>	<p><i>Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)</i>, p. 156, para. 44).</p> <p>31. Súd sa musí v tomto prípade uistiť o vhodnosti výkonu jeho súdnej funkcie. Preto bolo dôkladne posúdené, či vzhľadom na jeho predchádzajúcu judikatúru, existujú závažné dôvody pre odmietnutie odpovede na žiadosť Valného zhromaždenia.</p> <p>32. Jeden dôvod, posilnený počtom účastníkov v súčasnom konaní, je založený na motívoch vedúcich k podaniu žiadosti. Títo účastníci upozornili na vyhlásenie (postoj, výrok) jediného navrhovateľa rezolúcie, ktorou Valné zhromaždenie požiadalo Súdu o posudok v tom zmysle, že</p> <p>„Poradný posudok Súdu bude poskytovať politicky neutrálne, ale právne autoritatívne poradenstvo (rady) mnohým krajinám ešte stále diskutujúcim o tom, ako pojať jednostranné vyhlásenia nezávislosti v zhode s medzinárodným právom.</p> <p>Podporenie tohto návrhu rezolúcie by tiež slúžilo pre potvrdenie základného princípu: právo každého členského štátu Organizácie spojených národov položiť Súdu jednoduchú, základnú otázku vo veciach, ktoré považuje za životne dôležité. Hlasovať proti tomu by v skutočnosti bolo hlasovaním za popretie práva každej krajiny - teraz alebo v budúcnosti – na prístup k súdu prostredníctvom systému Organizácie spojených národov.“ (A/63/PV.22, p. 1.)</p> <p>Podľa týchto účastníkov, toto tvrdenie ukázalo, že posudok Súdu sa nesnažil pomôcť Valnému zhromaždeniu, ale radšej slúžil záujmom jedného štátu a Súd by preto mal odmietnuť odpovedať.</p> <p>33. Poradná právomoc nie je formou, akou štáty majú prístup k Súdu, ale prostriedkom, ktorým Valné zhromaždenie a Bezpečnostná rada, rovnako ako iné orgány Organizácie spojených národov, a inštitúcie k tomu zvlášť poverené Valným zhromaždením na základe článku 96 odsek 2 Charty, môže požiadať Súd o posudok s cieľom pomôcť im v ich činnostiach. Posudok Súdu je dávaný nie štátom, ale orgánom, ktoré ň požiadali (<i>Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Romania, First Phase, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1950</i>, p. 71). Avšak práve preto, motívy jednotlivých štátov, ktoré navrhujú alebo ktoré hlasujú v prospech rezolúcie požadujúcej poradný posudok, nie sú relevantné pre výkon úvahy Súdu či odpovedať alebo nie. Ako Súd uviedol v jeho poradnom posudku na <i>Zákonnosť hrozby alebo použitia jadrových zbraní</i>,</p>
---	--

resolution requesting an advisory opinion are not relevant to the Court's exercise of its discretion whether or not to respond. As the Court put it in its Advisory Opinion on *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons*,

"once the Assembly has asked, by adopting a resolution, for an advisory opinion on a legal question, the Court, in determining whether there are any compelling reasons for it to refuse to give such an opinion, will not have regard to the origins or to the political history of the request, or to the distribution of votes in respect of the adopted resolution" (*I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 16).

34. It was also suggested by some of those participating in the proceedings that resolution 63/3 gave no indication of the purpose for which the General Assembly needed the Court's opinion and that there was nothing to indicate that the opinion would have any useful legal effect. This argument cannot be accepted. The Court has consistently made clear that it is for the organ which requests the opinion, and not for the Court, to determine whether it needs the opinion for the proper performance of its functions. In its Advisory Opinion on *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons*, the Court rejected an argument that it should refuse to respond to the General Assembly's request on the ground that the General Assembly had not explained to the Court the purposes for which it sought an opinion, stating that

"it is not for the Court itself to purport to decide whether or not an advisory opinion is needed by the Assembly for the performance of its functions. The General Assembly has the right to decide for itself on the usefulness of an opinion in the light of its own needs." (*I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 16.)

Similarly, in the Advisory Opinion on *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory*, the Court commented that "[t]he Court cannot substitute its assessment of the usefulness of the opinion requested for that of the organ that seeks such opinion, namely the General Assembly" (*I.C.J. Reports 2004 (I)*, p. 163, para. 62).

35. Nor does the Court consider that it should refuse to respond to the General Assembly's request on the basis of suggestions, advanced by some of those participating in the proceedings, that its opinion might lead to adverse political consequences. Just as the Court cannot substitute its own assessment for that of the requesting organ in respect of whether its opinion will be useful to that organ, it cannot — in particular where there is no basis on which to make such an assessment — substitute its own view as to whether an opinion would be likely to have an

„akonáhle Zhromaždenie požiada prijatím rezolúcie o podanie poradného posudku na právnu otázku, Súd pri rozhodovaní, či existujú nejaké závažné dôvody pre odmietnutie takéhoto posudku, nebude brať ohľad na pôvod alebo politické pozadie žiadosti alebo na rozdelenie hlasov pri prijímaní danej rezolúcie“ (*I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 16).

34. Tiež bolo niektorým z účastníkov konania podotknuté, že rezolúcia 63/3 nepreukázala účel, pre ktorý Valné zhromaždenie posudok Súdu potrebovalo a že nebolo preukázané, že posudok bude mať nejaký užitočný právny efekt (účinnok). Tento argument nemôže byť akceptovaný. Súd pravidelne objasňuje, že orgán, ktorý žiada posudok, a nie Súd, určuje či posudok potrebuje k riadnemu plneniu svojich funkcií. V jeho poradnom posudku o *Zákonnosti hrozby alebo použitií jadrových zbraní*, Súd odmietol tvrdenie, že môže odmietnuť odpoveď na žiadosť Valného zhromaždenia z dôvodu, že Valné zhromaždenie nevysvetlilo Súdu účely, pre ktoré sa žiada posudok s tým, že

„nie je úlohou Súdu usilovať o rozhodnutie, či poradný posudok je alebo nie je potrebný pre Zhromaždenie na výkon svojich funkcií. Valné zhromaždenie má právo rozhodnúť sa o užitočnosti posudku vzhľadom na vlastné potreby.“ (*I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 16.)

Podobne v poradnom posudku o *Právnych dôsledkoch vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území*, Súd uviedol, že “[t] Súd nemôže nahradiť svoje hodnotenie užitočnosti žiadaného posudku stanoviskom orgánu, ktorý žiada taký posudok, konkrétne Valného zhromaždenia” (*I.C.J. Reports 2004 (I)*, p. 163, para. 62).

35. Súd nepotvrdil ani to, že by malo byť odmietnuté reagovať na žiadosť Valného zhromaždenia na základe návrhov, rozšírených niektorými účastníkmi konania, že jeho posudok by mohol viesť k nepriaznivým politickým dôsledkom. Tak ako Súd nemôže nahradiť jeho vlastné posúdenie posúdením žiadajúceho orgánu v zmysle, či jeho posudok bude užitočný pre tento orgán, nemôže — najmä tam, kde nie je žiadny základ pre také posúdenie — nahradiť svoj vlastný názor, či by posudok mohol mať pravdepodobne nepriaznivý vplyv. Ako Súd uviedol v

adverse effect. As the Court stated in its Advisory Opinion on *Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons*, in response to a submission that a reply from the Court might adversely affect disarmament negotiations, faced with contrary positions on this issue "there are no evident criteria by which it can prefer one assessment to another" (*Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 17; see also *Western Sahara, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1975*, p. 37, para. 73; and *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)*, pp. 159-160, paras. 51-54).

36. An important issue which the Court must consider is whether, in view of the respective roles of the Security Council and the General Assembly in relation to the situation in Kosovo, the Court, as the principal judicial organ of the United Nations, should decline to answer the question which has been put to it on the ground that the request for the Court's opinion has been made by the General Assembly rather than the Security Council.

37. The situation in Kosovo had been the subject of action by the Security Council, in the exercise of its responsibility for the maintenance of international peace and security, for more than ten years prior to the present request for an advisory opinion. The Council first took action specifically relating to the situation in Kosovo on 31 March 1998, when it adopted resolution 1160 (1998). That was followed by resolutions 1199 (1998), 1203 (1998) and 1239 (1999). On 10 June 1999, the Council adopted resolution 1244 (1999), which authorized the creation of an international military presence (subsequently known as "KFOR") and an international civil presence (the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, "UNMIK") and laid down a framework for the administration of Kosovo. By resolution 1367 (2001), the Security Council decided to terminate the prohibitions on the sale or supply of arms established by paragraph 8 of resolution 1160 (1998). The Security Council has received periodic reports from the Secretary-General on the activities of UNMIK. The dossier submitted to the Court by the Secretary-General records that the Security Council met to consider the situation in Kosovo on 29 occasions between 2000 and the end of 2008. Although the declaration of independence which is the subject of the present request was discussed by the Security Council, the Council took no action in respect of it (Security Council, provisional verbatim record, 18 February 2008, 3 p.m. (S/PV.5839); Security Council, provisional verbatim record, 11 March 2008, 3 p.m. (S/PV.5850)).

38. The General Assembly has also adopted resolutions relating to the situation in Kosovo. Prior to the adoption by the Security Council of resolution 1244 (1999), the General Assembly adopted five resolutions on the situation of human rights in

jeho poradnom posudku o *Zákonnosti hrozby alebo použitia jadrových zbraní*, v reakcii na tvrdenie, že odpoveď Súdu by mohla nepriaznivo ovplyvniť odzbrojovacie rokovania, v tejto oblasti čelí naopak pozícii, kde „nie sú evidentné žiadne kritéria, na základe ktorých by sme mohli uprednostniť jedno posúdenie iným“ (*Legality of the Threat or Use of Nuclear Weapons, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1996 (I)*, p. 237, para. 17; see also *Western Sahara, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1975*, p. 37, para. 73; and *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)*, pp. 159-160, paras. 51-54).

36. Dôležitou otázkou, ktorú musí Súd zvážiť je, či vzhľadom na príslušné úlohy Bezpečnostnej rady a Valného zhromaždenia s ohľadom na situáciu v Kosove, Súd ako hlavný súdny orgán Organizácie spojených národov, by mal odmietnuť odpovedať na otázku, ktorá mu bola predložená z dôvodu, že žiadosť pre posudok Súdu bola podaná Valným zhromaždením radšej ako Bezpečnostnou radou.

37. Situácia v Kosove bola predmetom konania Bezpečnostnej rady pri výkone jej zodpovednosti za udržanie medzinárodného mieru a bezpečnosti viac ako 10 rokov pred podaním žiadosti o poradný posudok. Rada prvýkrát konala špeciálne vo vzťahu k situácii v Kosove 31. marca 1998, kedy prijala rezolúciu 1160 (1998). Nasledovalo prijatie rezolúcie 1199 (1998), 1203 (1998) a 1239 (1999). Dňa 10. júna 1999 prijala Rada rezolúciu 1244 (1999), ktorá poverila členské štáty, aby vytvorili medzinárodný vojenský zbor (neskôr známy ako „KFOR“) a medzinárodný civilný zbor (Dočasná administratívna misia Organizácie spojených národov v Kosove, „UNMIK“) a stanovili rámec pre správu Kosova. Rezolúciou 1367(2001) rozhodla Bezpečnostná rada o zrušení zákazu predaja alebo dodávok zbraní stanoveného odsekom 8 rezolúcie 1160 (1998). Bezpečnostná rada dostávala pravidelné správy generálneho tajomníka o aktivitách UNMIK. Dokumentácia predložená Súdu generálnym tajomníkom preukázala, že Bezpečnostná rada sa zišla na zhodnotenie situácie v Kosove na 29 stretnutiach medzi rokom 2000 a koncom roka 2008. Aj napriek tomu, že vyhlásenie nezávislosti, ktoré je predmetom súčasnej žiadosti, bolo prerokované Bezpečnostnou radou, Rada v súvislosti s ním neuskutočnila žiadne rozhodnutie (Security Council, provisional verbatim record, 18 February 2008, 3 p.m. (S/PV.5839); Security Council, provisional verbatim record, 11 March 2008, 3 p.m. (S/PV.5850)).

38. Valné zhromaždenie taktiež prijalo rezolúcie v súvislosti so situáciou v Kosove. Pred prijatím rezolúcie 1244 (1999) Bezpečnostnej rady, prijalo Valné zhromaždenie päť rezolúcií o situácii v oblasti ľudských práv v Kosove (rezolúcie 49/204, 50/190,

<p>Kosovo (resolutions 49/204, 50/190, 51/111, 52/139 and 53/164). Following resolution 1244 (1999), the General Assembly adopted one further resolution on the situation of human rights in Kosovo (resolution 54/183 of 17 December 1999) and 15 resolutions concerning the financing of UNMIK (resolutions 53/241, 54/245A, 54/245B, 55/227A, 55/227B, 55/295, 57/326, 58/305, 59/286A, 59/286B, 60/275, 61/285, 62/262, 63/295 and 64/279). However, the broader situation in Kosovo was not part of the agenda of the General Assembly at the time of the declaration of independence and it was therefore necessary in September 2008 to create a new agenda item for the consideration of the proposal to request an opinion from the Court.</p> <p>39. Against this background, it has been suggested that, given the respective powers of the Security Council and the General Assembly, if the Court's opinion were to be sought regarding whether the declaration of independence was in accordance with international law, the request should rather have been made by the Security Council and that this fact constitutes a compelling reason for the Court not to respond to the request from the General Assembly. That conclusion is said to follow both from the nature of the Security Council's involvement and the fact that, in order to answer the question posed, the Court will necessarily have to interpret and apply Security Council resolution 1244 (1999) in order to determine whether or not the declaration of independence is in accordance with international law.</p> <p>40. While the request put to the Court concerns one aspect of a situation which the Security Council has characterized as a threat to international peace and security and which continues to feature on the agenda of the Council in that capacity, that does not mean that the General Assembly has no legitimate interest in the question. Articles 10 and 11 of the Charter, to which the Court has already referred, confer upon the General Assembly a very broad power to discuss matters within the scope of the activities of the United Nations, including questions relating to international peace and security. That power is not limited by the responsibility for the maintenance of international peace and security which is conferred upon the Security Council by Article 24, paragraph 1. As the Court has made clear in its Advisory Opinion on <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory</i>, paragraph 26, "Article 24 refers to a primary, but not necessarily exclusive, competence". The fact that the situation in Kosovo is before the Security Council and the Council has exercised its Chapter VII powers in respect of that situation does not preclude the General Assembly from discussing any aspect of that situation, including the declaration of independence. The limit which the Charter places upon the General Assembly to protect the role of the Security Council is contained in Article 12 and restricts the power of the General Assembly to make</p>	<p>51/111, 52/139 a 53/164). Nadväzujúc na rezolúciu 1244 (1999) prijalo Valné zhromaždenie jednu ďalšiu rezolúciu o situácii v oblasti ľudských práv v Kosove (resolution 54/183 of 17 December 1999) a 15 rezolúcií týkajúcich sa financovania UNMIK (resolutions 53/24, 54/245A, 54/245B, 55/227A, 55/227B, 55/295, 57/326, 58/305, 59/286A, 59/286B, 60/275, 61/285, 62/262, 63/295 and 64/279). Avšak širšia situácia v Kosove nebola časťou pojednávania Valného zhromaždenia v čase vyhlásenia nezávislosti, a preto bolo v septembri 2008 nevyhnutné vytvoriť nový program pre prerokovanie návrhu žiadosti o posudok Súdu.</p> <p>39. V tejto súvislosti sa navrhuje, že vzhľadom na právomoci Bezpečnostnej rady a Valného zhromaždenia, ak má posudok Súdu posúdiť, či vyhlásenie nezávislosti bolo v súlade s medzinárodným právom, žiadosť by radšej mala byť podaná Bezpečnostnou radou a tento fakt predstavuje závažný dôvod pre Súd, na základe ktorého Súd nemôže odpovedať na žiadosť Valného zhromaždenia. Tento záver vyplýva z povahy zapojenia Bezpečnostnej rady a zo skutočnosti, že za účelom odpovede na položenú otázku, Súd bude nevyhnutne vykladať a aplikovať rezolúciu Bezpečnostnej rady s cieľom určiť, či vyhlásenie nezávislosti je alebo nie je v súlade s medzinárodným právom.</p> <p>40. Zatiaľ čo žiadosť podaná Súdu uvádza jeden aspekt situácie, ktorý Bezpečnostná rada charakterizuje ako hrozbu medzinárodného mieru a bezpečnosti, a ktorý sa naďalej objavuje na programe rokovania Rady v jeho funkcii, to neznamená, že Valné zhromaždenie nemá legitímny záujem na danej otázke. Články 10 a 11 Charty, na ktoré už Súd poukázal, udeľujú Valnému zhromaždeniu veľmi širokú právomoc konať v rozsahu činností Organizácie spojených národov, vrátane otázok týkajúcich sa medzinárodného mieru a bezpečnosti. Táto právomoc nie je obmedzená zodpovednosťou za zachovanie medzinárodného mieru a bezpečnosti, ktorá je zverená Bezpečnostnej rade článkom 24 odsek 1. Ako Súd jasne konštatoval v jeho poradnom posudku o <i>Právnych dôsledkoch vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území</i>, odsek 26, „Článok 24 sa vzťahuje na základnú, ale nie nevyhnutne výlučnú právomoc.“ Skutočnosť, že situácia v Kosove je predmetom konania pred Bezpečnostnou radou a Rada využila svoje právomoci podľa kapitoly VII v nadväznosti na túto situáciu, nevyklučuje Valné zhromaždenie z konania o žiadnom aspekte tejto situácie, vrátane vyhlásenia nezávislosti. Obmedzenie, ktoré Charta ukladá Valnému zhromaždeniu v súvislosti s ochranou úloh Bezpečnostnej rady, je obsiahnuté v článku 12 a obmedzuje právomoc</p>
--	--

recommendations following a discussion, not its power to engage in such a discussion.

41. Moreover, Article 12 does not bar all action by the General Assembly in respect of threats to international peace and security which are before the Security Council. The Court considered this question in some detail in paragraphs 26 to 27 of its Advisory Opinion on *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory*, in which the Court noted that there has been an increasing tendency over time for the General Assembly and the Security Council to deal in parallel with the same matter concerning the maintenance of international peace and security and observed that it is often the case that, while the Security Council has tended to focus on the aspects of such matters related to international peace and security, the General Assembly has taken a broader view, considering also their humanitarian, social and economic aspects.

42. The Court's examination of this subject in its Advisory Opinion on *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory* was made in connection with an argument relating to whether or not the Court possessed the jurisdiction to give an advisory opinion, rather than whether it should exercise its discretion not to give an opinion. In the present case, the Court has already held that Article 12 of the Charter does not deprive it of the jurisdiction conferred by Article 96, paragraph 1 (paragraphs 23 to 24 above). It considers, however, that the analysis contained in the 2004 Advisory Opinion is also pertinent to the issue of discretion in the present case. That analysis demonstrates that the fact that a matter falls within the primary responsibility of the Security Council for situations which may affect the maintenance of international peace and security and that the Council has been exercising its powers in that respect does not preclude the General Assembly from discussing that situation or, within the limits set by Article 12, making recommendations with regard thereto. In addition, as the Court pointed out in its 2004 Advisory Opinion, General Assembly resolution 377A (V) ("Uniting for Peace") provides for the General Assembly to make recommendations for collective measures to restore international peace and security in any case where there appears to be a threat to the peace, breach of the peace or act of aggression and the Security Council is unable to act because of lack of unanimity of the permanent members (*Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)*, p. 150, para. 30). These considerations are of relevance to the question whether the delimitation of powers between the Security Council and the General Assembly constitutes a compelling reason for the Court to decline to respond to the General Assembly's request for an opinion in the present case.

43. It is true, of course, that the facts of the present case are quite different from those of the Advisory

Valného zhromaždenia podávať odporúčania nasledujúce diskusiu, nie jeho právomoc zapojiť sa do takejto diskusie.

41. Navyše, článok 12 nezakazuje všetky akcie Valného zhromaždenia v súvislosti s ohrozením mieru a bezpečnosti, o ktorých koná Bezpečnostná rada. Súd túto otázku detailne posúdil v odsekoch 26 a 27 jeho poradného posudku o *Právnych dôsledkoch vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území*, v ktorom Súd uviedol, že súčasne konanie v rovnakej záležitosti týkajúcej sa zachovania medzinárodného mieru a bezpečnosti malo pre Valné zhromaždenie a Bezpečnostnú radu postupom času stúpajúcu tendenciu, a pripomenul, že často dochádza k tomu, že zatiaľ čo sa Bezpečnostná rada zameriava na aspekty týchto záležitostí týkajúce sa medzinárodného mieru a bezpečnosti, Valné zhromaždenie berie do úvahy tieto záležitosti širšie, so zreteľom na ich humanitárne, sociálne a ekonomické aspekty.

42. Preskúmanie tejto záležitosti Súdom v jeho poradnom posudku o *Právnych dôsledkoch vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území*, bolo vykonané skôr v nadväznosti na argument či Súd má alebo nemá právomoc podať poradný posudok, ako vo vzťahu k tomu či by mal realizovať uváženie nepodať posudok. V danom prípade, Súd už uviedol, že článok 12 Charty ho nezabavuje právomocí mu zverených článkom 96 odsek 1 (body 23 až 24). Domnieva sa však, že analýza obsiahnutá v poradnom posudku z roku 2004 sa uplatní pre uváženia v tomto prípade. Táto analýza ukazuje, že skutočnosť, že záležitosť spadá do primárnej zodpovednosti Bezpečnostnej rady v situáciách, ktoré môžu ovplyvniť zachovanie mieru a bezpečnosti, a že Rada vykonáva svoje právomoci v tejto súvislosti, nevylučuje Valné zhromaždenie z diskusie alebo, v rámci limitov stanovených článkom 12, z podávania odporúčaní v súvislosti s nimi. Navyše, ako Súd zdôraznil v jeho poradnom posudku z roku 2004, rezolúcia Valného zhromaždenia 377A (V) („*Uniting for peace*“) oprávňuje Valné zhromaždenie vydávať odporúčania pre kolektívne opatrenia na obnovenie medzinárodného mieru a bezpečnosti v každom prípade, kde sa javí ohrozenie mieru, porušenie mieru alebo akt agresie a Bezpečnostná rada nie je schopná vykonávať svoju funkciu z dôvodu nedostatku jednomyselnosti stálych členov (*Právne dôsledky vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území, poradný posudok, I.C.J. Reports 2004 (I)*, p. 150, para. 30). Tieto úvahy sú relevantné pri otázke, či rozdelenie právomocí medzi Bezpečnostnou radou a Valným zhromaždením predstavuje závažný dôvod pre Súd, na základe ktorého má odmietnuť odpovedať na žiadosť Valného zhromaždenia pre podanie posudku v tomto prípade.

43. Je samozrejme pravdou, že skutočnosti súčasného prípadu sú úplne odlišné od tých, ktorých sa

Opinion on *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory*. The situation in the occupied Palestinian territory had been under active consideration by the General Assembly for several decades prior to its decision to request an opinion from the Court and the General Assembly had discussed the precise subject on which the Court's opinion was sought. In the present case, with regard to the situation in Kosovo, it was the Security Council which had been actively seized of the matter. In that context, it discussed the future status of Kosovo and the declaration of independence (see paragraph 37 above).

44. However, the purpose of the advisory jurisdiction is to enable organs of the United Nations and other authorized bodies to obtain opinions from the Court which will assist them in the future exercise of their functions. The Court cannot determine what steps the General Assembly may wish to take after receiving the Court's opinion or what effect that opinion may have in relation to those steps. As the preceding paragraphs demonstrate, the General Assembly is entitled to discuss the declaration of independence and, within the limits considered in paragraph 42, above, to make recommendations in respect of that or other aspects of the situation in Kosovo without trespassing on the powers of the Security Council. That being the case, the fact that, hitherto, the declaration of independence has been discussed only in the Security Council and that the Council has been the organ which has taken action with regard to the situation in Kosovo does not constitute a compelling reason for the Court to refuse to respond to the request from the General Assembly.

45. Moreover, while it is the scope for future discussion and action which is the determining factor in answering this objection to the Court rendering an opinion, the Court also notes that the General Assembly has taken action with regard to the situation in Kosovo in the past. As stated in paragraph 38 above, between 1995 and 1999, the General Assembly adopted six resolutions addressing the human rights situation in Kosovo. The last of these, resolution 54/183, was adopted on 17 December 1999, some six months after the Security Council had adopted resolution 1244 (1999). While the focus of this resolution was on human rights and humanitarian issues, it also addressed (in para. 7) the General Assembly's concern about a possible "cantonization" of Kosovo. In addition, since 1999 the General Assembly has each year approved, in accordance with Article 17, paragraph 1, of the Charter, the budget of UNMIK (see paragraph 38 above). The Court observes therefore that the General Assembly has exercised functions of its own in the situation in Kosovo.

46. Further, in the view of the Court, the fact that it will necessarily have to interpret and apply the provisions of Security Council resolution 1244 (1999) in the course of answering the question put by the General Assembly does

týkal poradný posudok o *Právnych dôsledkoch vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území*. Situácia na okupovanom Palestínskom území bola aktívne sledovaná Valným zhromaždením počas niekoľkých desaťročí pred tým, ako sa rozhodlo podať žiadosť o posudok Súdu a Valné zhromaždenie prediskutovalo presne tú záležitosť, na ktorú bol žiadaný posudok. V tomto prípade, vzhľadom na situáciu v Kosove, bola to práve Bezpečnostná rada, ktorá sa v záležitosti aktívna angažovala. V tejto súvislosti prerokovala aj budúci status Kosova a deklaráciu nezávislosti (pozri odsek 37 vyššie).

44. Avšak účelom poradného posudku je umožniť orgánom Organizácie spojených národov a ďalším oprávneným subjektom vyžiadať si posudky Súdu, ktoré im budú pomáhať pri výkone ich funkcií v budúcnosti. Súd nemôže určiť, ktoré kroky môže Valné zhromaždenie zamýšľať urobiť po získaní posudku Súdu, alebo aký vplyv môže mať tento posudok na tieto kroky. Ako dokazujú predchádzajúce odseky, Valné zhromaždenie je oprávnené diskutovať o vyhlásení nezávislosti a v medziach odseku 42 vyššie, podávať odporúčania v súvislosti s ňou alebo s inými aspektmi situácie v Kosove bez prekročenia právomocí Bezpečnostnej rady. Za týchto okolností skutočnosť, že až doteraz bolo vyhlásenie nezávislosti prerokované len v Bezpečnostnej rade, a že Rada bola orgánom, ktorý prijímal opatrenia v súvislosti so situáciou v Kosove nepredstavuje závažný dôvod pre odmietnutie odpovede Súdu na žiadosť Valného zhromaždenia.

45. Navyše, keďže priestor pre ďalšie rokovania a konanie je rozhodujúcim faktorom pre odpoveď na túto námietku voči podaniu súdneho posudku, Súd tiež konštatuje, že Valné zhromaždenie prijalo opatrenie v súvislosti so situáciou v Kosove aj v minulosti. Ako bolo uvedené v odseku 38 vyššie, medzi rokom 1995 a 1999, Valné zhromaždenie prijalo šesť rezolúcií pojednávajúcich o stave ľudských práv v Kosove. Posledná z nich, rezolúcia 54/183, bola prijatá 17. decembra 1999, približne šesť mesiacov po prijatí rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999). Zatiaľ čo zameranie tejto rezolúcie bolo na ľudské práva a humanitárne záležitosti, zaoberala sa aj (v ods. 7) obavami Valného zhromaždenia z možnej „kantonizácie“ Kosova. Navyše, od roku 1999 Valné zhromaždenie každý rok schvaľuje, v súlade s článkom 17 odsek 1 Charty, rozpočet UNMIK (pozri bod 38 vyššie). Súd preto konštatuje, že Valné zhromaždenie vykonáva svoje vlastné funkcie v súvislosti so situáciou v Kosove.

46. Po ďalšie, podľa názoru Súdu skutočnosť, že pri podávaní odpovede na otázku položenú Valným zhromaždením bude nevyhnutne musieť interpretovať a aplikovať ustanovenia rezolúcie Bezpečnostnej rady

not constitute a compelling reason not to respond to that question. While the interpretation and application of a decision of one of the political organs of the United Nations is, in the first place, the responsibility of the organ which took that decision, the Court, as the principal judicial organ of the United Nations, has also frequently been required to consider the interpretation and legal effects of such decisions. It has done so both in the exercise of its advisory jurisdiction (see for example, *Certain Expenses of the United Nations, (Article 17, paragraph 2, of the Charter), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1962*, p. 175; and *Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1971*, pp. 51-54, paras. 107-116), and in the exercise of its contentious jurisdiction (see for example, *Questions of the Interpretation and Application of the 1971 Montreal Convention arising from the Aerial Incident at Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United Kingdom), Provisional Measures, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, p. 15, paras. 39-41; *Questions of Interpretation and Application of the 1971 Montreal Convention arising from the Aerial Incident at Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United States of America), Provisional Measures, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, pp. 126-127, paras. 42-44).

47. There is, therefore, nothing incompatible with the integrity of the judicial function in the Court undertaking such a task. The question is, rather, whether it should decline to undertake that task unless it is the organ which has taken the decision that asks the Court to do so. In its Advisory Opinion on *Certain Expenses of the United Nations*, however, the Court responded to the question posed by the General Assembly, even though this necessarily required it to interpret a number of Security Council resolutions (namely, resolutions 143, 145 and 146 of 1960 and 161 and 169 of

1961) (*Certain Expenses of the United Nations (Article 17, paragraph 2, of the Charter), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1962*, pp. 175-177). The Court also notes that, in its Advisory Opinion on *Conditions of Admission of a State in the United Nations (Article 4 of the Charter) (I.C.J. Reports 1947-1948*, pp. 61-62), it responded to a request from the General Assembly even though that request referred to statements made in a meeting of the Security Council and it had been submitted that the Court should therefore exercise its discretion to decline to reply (*Conditions of Admission of a State in the United Nations (Article 4 of the Charter), Pleadings, Oral Arguments, Documents*, p. 90). Where, as here, the General Assembly has a legitimate interest in the answer to a question, the fact that that answer may turn, in part, on a decision of the Security Council is not sufficient to justify the Court in declining to give its opinion to the General Assembly.

48. Accordingly, the Court considers that there are no compelling reasons for it to decline to

1244 (1999), nepredstavuje žiadny závažný dôvod, prečo na danú otázku neodpovedať. Aj keď výklad a uplatňovanie rozhodnutia niektorého z politických orgánov Organizácie spojených národov je v prvom rade úlohou orgánu, ktorý ho prijal, bol Súd ako hlavný súdny orgán Organizácie spojených národov, tiež často požiadaný, aby posúdil výklad a právne účinky takéhoto rozhodnutia. Tak sa stalo aj pri výkone jeho poradnej právomoci (pozri napríklad, *Určité výdavky Organizácie spojených národov, (Article 17, paragraph 2, of the Charter), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1962*, p. 175; a *Právne dôsledky pre štáty pokračujúce v prítomnosti v Južnej Afrike v Namíbii (Juhozápadná Afrika) bez ohľadu na rezolúciu Bezpečnostnej rady 276 (1970), poradný posudok, I.C.J. Reports 1971*, pp. 51-54, paras. 107-116), a pri výkone jej spornej právomoci (pozri napríklad, *Otázky výkladu a aplikácie Montreálskeho dohovoru z roku 1971 vyplývajúce z leteckého incident v Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United Kingdom), dočasné opatrenia, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, p. 15, paras. 39-41; *Otázky výkladu a aplikácie Montreálskeho dohovoru z roku 1971 vyplývajúce z leteckého incident v Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United States of America), dočasné opatrenia, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, pp. 126-127, paras. 42-44).

47. Preto, nie je nič nezlučiteľné s integritou súdnej funkcie pri vykonaní takejto úlohy Súdom. Otázkou skôr je, či by mal odmietnuť vykonať takúto úlohu, ak Súd nebol požiadaný práve tým orgánom, ktorý rozhodnutie prijal. V jeho poradnom posudku o *Určitých výdavkoch Organizácie spojených národov*, však Súd odpovedal na otázku položenú mu Valným zhromaždením, aj keď si to nevyhnutne vyžadovalo výklad niekoľkých rezolúcií Bezpečnostnej rady (a to, rezolúcie 143, 145 a 146 z roku 1960 a 161 a 169 z roku 1961) (*Určité výdavky Organizácie spojených národov (článok 17 odsek 2 Charty), poradný posudok, I.C.J. Reports 1962*, pp. 175-177). Súd tiež uviedol, že v jeho poradnom posudku o *Podmienkach prijatia štátu do Organizácie spojených národov (článok 4 Charty) (I.C.J. Reports 1947-1948*, pp. 61-62), reagoval na žiadosť Valného zhromaždenia aj napriek tomu, že žiadosť bola urobená podľa vyhlásení na zasadnutí Bezpečnostnej rady a bolo navrhnuté, aby Súd z tohto dôvodu využil možnosť uváženia tak, aby odmietol zodpovedať položenú otázku (*Podmienky prijatia štátu do Organizácie spojených národov (článok 4 Charty), Spisy, Ústna argumentácia, Dokumenty*, p. 90). Ak, ako je tomu aj v tomto prípade, má Valné zhromaždenie legitímny záujem na odpovedi na otázku, tak skutočnosť, že táto odpoveď sa môže vzťahovať, sčasti, na rozhodnutie Bezpečnostnej rady, nie je pre Súd dostatočným dôvodom pre odmietnutie podať posudok Valnému zhromaždeniu.

48. Preto sa Súd domnieva, že neexistujú závažné dôvody pre odmietnutie výkonu jeho právomoci

<p>exercise its jurisdiction in respect of the present request.</p> <p>II. SCOPE AND MEANING OF THE QUESTION</p> <p>49. The Court will now turn to the scope and meaning of the question on which the General Assembly has requested that it give its opinion. The General Assembly has formulated that question in the following terms:</p> <p>"Is the unilateral declaration of independence by the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo in accordance with international law?"</p> <p>50. The Court recalls that in some previous cases it has departed from the language of the question put to it where the question was not adequately formulated (see for example, in <i>Interpretation of the Greco-Turkish Agreement of 1 December 1926 (Final Protocol, Article IV), Advisory Opinion, 1928, P.C.I.J., Series B, No. 16</i>) or where the Court determined, on the basis of its examination of the background to the request, that the request did not reflect the "legal questions really in issue" (<i>Interpretation of the Agreement of 25 March 1951 between the WHO and Egypt, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1980, p. 89, para. 35</i>). Similarly, where the question asked was unclear or vague, the Court has clarified the question before giving its opinion (<i>Application for Review of Judgment No. 273 of the United Nations Administrative Tribunal, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1982, p. 348, para. 46</i>).</p> <p>51. In the present case, the question posed by the General Assembly is clearly formulated. The question is narrow and specific; it asks for the Court's opinion on whether or not the declaration of independence is in accordance with international law. It does not ask about the legal consequences of that declaration. In particular, it does not ask whether or not Kosovo has achieved statehood. Nor does it ask about the validity or legal effects of the recognition of Kosovo by those States which have recognized it as an independent State. The Court notes that, in past requests for advisory opinions, the General Assembly and the Security Council, when they have wanted the Court's opinion on the legal consequences of an action, have framed the question in such a way that this aspect is expressly stated (see, for example, <i>Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1971, p. 16</i> and <i>Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory</i></p>	<p>v súvislosti so súčasnou žiadosťou.</p> <p>II. Predmet a význam otázky</p> <p>49. Súd sa teraz obráti na predmet a význam otázky, ohľadom ktorej Valné zhromaždenie požiadalo Súd o podanie poradného posudku. Valné zhromaždenie sformulovalo otázku nasledovnými slovami:</p> <p>„Je jednostranné vyhlásenie nezávislosti vyhlásené dočasnými inštitúciami samosprávy Kosova v súlade s medzinárodným právom?“</p> <p>50. Súd pripomína, že v niektorých predchádzajúcich prípadoch sa odchytil od formulácie otázky mu položenej, ak otázka nebola dostatočne sformulovaná (pozri napríklad- <i>Výklad Grécko-Tureckej dohody z 1. Decembra 1926 (Záverečný protokol, článok IV), poradný posudok, 1928, P.C.I.J., Series B, No. 16</i>) alebo ak Súd zistil, na základe svojho skúmania pozadia žiadosti, že žiadosť nezohľadňuje „právne otázky, ktoré sú skutočne významné“ (<i>Výklad dohody z 25. marca 1951 medzi WHO a Egyptom, poradný posudok, I.C.J. Reports 1980, p. 89, para. 35</i>). Podobne, ak bola otázka nejasná alebo neurčitá, Súd objasnil otázku pred tým, ako podal svoj posudok (<i>Žiadosť o preskúmanie rozsudku No. 273 Správneho súdu Organizácie spojených národov, poradný posudok, I.C.J. Reports 1982, p. 348, para. 46</i>).</p> <p>51. V tomto prípade, otázka položená Valným zhromaždením je jasne formulovaná. Otázka je úzka a špecifická; žiada posudok Súdu, či vyhlásenie nezávislosti je alebo nie je v súlade s medzinárodným právom. Nepýta sa na právne dôsledky tohto vyhlásenia. Najmä sa nepýta, či Kosovo dosiahlo alebo nedosiahlo štátnosť. Nepýta sa ani na platnosť alebo právne účinky uznania Kosova tými štátmi, ktoré ho uznali ako nezávislý štát. Súd konštatuje, že v minulých žiadostiach pre podanie poradných posudkov, ak Valné zhromaždenie a Bezpečnostná rada, chceli posudok Súdu o právnych dôsledkoch akcie, museli sformulovať otázku tak, aby tento aspekt bol jasne uvedený (pozri napríklad, <i>dôsledky pre štáty pokračujúce v prítomnosti v Južnej Afrike v Namíbií (Juhozápadná Afrika) bez ohľadu na rezolúciu Bezpečnostnej rady 276 (1970), poradný posudok, I.C.J. Reports 1971, p. 16</i> a <i>Právne dôsledky vybudovania múru na okupovanom Palestínskom území, poradný posudok, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 136</i>). V súlade s tým sa Súd nedomnieva, že je potrebné zaoberať sa takými otázkami, či vyhlásenie viedlo alebo nevedlo k vytvoreniu štátu alebo stavu rokovani o uznaní, aby odpovedal na otázku Valného zhromaždenia. Súd teda nevidí žiadny dôvod pre</p>
--	---

Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I), p. 136). Accordingly, the Court does not consider that it is necessary to address such issues as whether or not the declaration has led to the creation of a State or the status of the acts of recognition in order to answer the question put by the General Assembly. The Court accordingly sees no reason to reformulate the scope of the question.

52. There are, however, two aspects of the question which require comment. First, the question refers to "the unilateral declaration of independence *by the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo*" (General Assembly resolution 63/3 of 8 October 2008, single operative paragraph; emphasis added). In addition, the third preambular paragraph of the General Assembly resolution "[r]ecall[s] that on 17 February 2008 the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo declared independence from Serbia". Whether it was indeed the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo which promulgated the declaration of independence was contested by a number of those participating in the present proceedings. The identity of the authors of the declaration of independence, as is demonstrated below (paragraphs 102 to 109), is a matter which is capable of affecting the answer to the question whether that declaration was in accordance with international law. It would be incompatible with the proper exercise of the judicial function for the Court to treat that matter as having been determined by the General Assembly.

53. Nor does the Court consider that the General Assembly intended to restrict the Court's freedom to determine this issue for itself. The Court notes that the agenda item under which what became resolution 63/3 was discussed did not refer to the identity of the authors of the declaration and was entitled simply "Request for an advisory opinion of the International Court of Justice on whether the declaration of independence *of Kosovo* is in accordance with international law" (General Assembly resolution 63/3 of 8 October 2008; emphasis added). The wording of this agenda item had been proposed by the Republic of Serbia, the sole sponsor of resolution 63/3, when it requested the inclusion of a supplementary item on the agenda of the 63rd session of the General Assembly (Letter of the Permanent Representative of Serbia to the United Nations addressed to the Secretary-General, 22 August 2008, A/63/195). That agenda item then became the title of the draft resolution and, in turn, of resolution 63/3. The common element in the agenda item and the title of the resolution itself is whether the declaration of independence is in accordance with international law. Moreover, there was no discussion of the identity of the authors of the declaration, or of the difference in wording between the title of the resolution and the question which it posed to the Court during the debate on the draft resolution (A/63/PV.22).

preformulovanie predmetu otázky.

52. Existujú však dva aspekty otázky, ktoré vyžadujú komentár. Po prvé, otázka sa týka „jednostranného vyhlásenia nezávislosti vyhlásenej *Dočasnými inštitúciami samosprávy Kosova*“ (rezolúcia Valného zhromaždenia 63/3 z 8. októbra 2008, jeden z článkov, pridané zvýraznenie). Navyše, tretí odsek preambuly rezolúcie Valného zhromaždenia „*pripomína*, že 17. februára 2008 Dočasné inštitúcie samosprávy Kosova vyhlásili nezávislosť od Srbska“. Okolnosť, či boli naozaj Dočasné inštitúcie samosprávy Kosova, ktoré vyhlásili vyhlásenie nezávislosti, bola spochybňovaná množstvom zúčastnených na tomto konaní. Totožnosť autorov vyhlásenia nezávislosti, ako je vidieť nižšie (odseky 102 až 109), je okolnosťou, schopnou ovplyvniť odpoveď na otázku či bolo toto vyhlásenie v súlade s medzinárodným právom. Pre Súd by bolo nezlučiteľné s riadnym výkonom súdnej funkcie posudzovať túto záležitosť tak, akoby mala byť určená Valným zhromaždením.

53. Súd vychádza z toho, že Valné zhromaždenie nezamýšľalo obmedziť slobodu Súdu posúdiť túto záležitosť pre seba. Súd konštatuje, že bod programu pod ktorým sa prerokovala rezolúcia 63/3, neuviedol totožnosť autorov vyhlásenia a bol pomenovaný jednoducho ako „Žiadosť o poradné stanovisko Medzinárodného súdneho dvora na otázku, či vyhlásenie nezávislosti Kosova je v súlade s medzinárodným právom“ (rezolúcia Valného zhromaždenia 63/4 z 8. októbra 2008; pridané zvýraznenie). Znenie tohto bodu programu bolo navrhnuté Srbskou republikou, jediným navrhovateľom rezolúcie 63/3, keď požadovala zaradenie dodatočného bodu do programu rokovania 63. zasadnutia Valného zhromaždenia (List stáleho zástupcu Srbska pri OSN adresovaný generálnemu tajomníkovi, 22. august 2008, A/63/195). Tento bod programu rokovania sa stal názvom návrhu rezolúcie a následne aj rezolúcie 63/3. Spoločným prvkom programu rokovania a názvu rezolúcie samotnej je, či vyhlásenie nezávislosti je v súlade s medzinárodným právom. Navyše, počas rozpravy o návrhu rezolúcie (A/63/PV.22) sa nevedla žiadna diskusia o totožnosti autorov vyhlásenia alebo o rozdieloch v znení názvu rezolúcie a znení otázky, položenej Súdu.

54. Ako už Súd uviedol v inej súvislosti:

“Nemožno predpokladať, že Valné zhromaždenie by sa mohlo...snažiť spútať alebo obmedziť Súd pri plnení jeho súdnych funkcií; Súd musí mať plnú slobodu zvážiť všetky jemu dostupné relevantné údaje pri formovaní posudku na otázku mu položenú pre vydanie poradného posudku.“ (*Určité výdavky Organizácie spojených národov (článok 17 odsek 2 Charty), poradný posudok, I.C.J. Reports 1962, p. 157.*)

Táto úvaha je aplikovateľná v prejednávanej veci. Pri posudzovaní, či vyhlásenie nezávislosti je alebo nie je v súlade s medzinárodným právom, musí Súd mať možnosť preskúmať celý spis a sám rozhodnúť či toto vyhlásenie bolo vyhlásené Dočasnými inštitúciami samosprávy alebo nejakou inou entitou.

55. Aj keď mnohí zo zúčastnených na tomto konaní poukázalo na stanovisko Najvyššieho súdu Kanady vo veci *Podnet generálneho guvernéra týkajúci sa určitých otázok vo vzťahu k odtrhnutiu Quebecu od Kanady* ([1998] 2 S.C.R. 217; 161 D.L.R. (4th) 385; 115 Int. Law Reps. 536), Súd má za to, že otázka v tomto prípade je značne odlišná od otázky položenej Najvyššiemu súdu Kanady.

Relevantná otázka v tomto prípade bola

„Dáva medzinárodné právo Národnému

zhromaždeniu, zákonodarnému zboru alebo vláde Quebecu právo vykonať odtrhnutie Quebecu od Kanady jednostranne? V tomto smere, existuje právo na sebaurčenie podľa medzinárodného práva, podľa ktorého by dalo Národnému zhromaždeniu, zákonodarnému zboru alebo vláde Quebecu právo vykonať odtrhnutie Quebecu od Kanady jednostranne?“

56. Otázka položená Najvyššiemu súdu

Kanady sa spýtovala, či existuje právo na „vykonanie odtrhnutia“, a či existuje pravidlo medzinárodného práva, ktoré poskytuje pozitívny nárok niektorému z pomenovaných orgánov. Naopak, Valné zhromaždenie sa pýtalo, či vyhlásenie nezávislosti bolo „v súlade s“ medzinárodným právom. Odpoveď na túto otázku závisí od toho, či aplikovateľné medzinárodné právo zakazuje alebo nezakazuje vyhlásenie nezávislosti. Ak by bol Súd toho názoru, že áno, potom musí odpovedať na položenú otázku tak, že vyhlásenie nezávislosti nebolo v súlade s medzinárodným právom. Z toho vyplýva, že úloha, na ktorej vykonanie je Súd vyzvaný, je určiť, či vyhlásenie nezávislosti bolo alebo nebolo prijaté v rozpore s medzinárodným právom. Súd nie je položenou otázkou požiadaný k zaujatiu

stanoviska, či medzinárodné právo priznáva Kosovu pozitívny nárok jednostranne vyhlásiť jeho nezávislosť alebo, *a fortiori*, či medzinárodné právo všeobecne priznáva entitám nachádzajúcim sa vnútri štátu nárok jednostranne sa od neho odtrhnúť. Rozhodne je však úplne možné, aby určitý akt - taký ako jednostranné vyhlásenie nezávislosti - nebolo porušením medzinárodného práva, bez toho aby nevyhnutne predstavoval výkon práva priznaného medzinárodným právom. Súd bol požiadaný o posudok k prvému bodu, nie k druhému.

III. SKUTKOVÝ RÁMEC

57. Vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 musí byť posudzovaná v zmysle skutkových súvislostí, ktoré viedli k jej prijatiu. Súd preto stručne opíše relevantné vlastnosti rámca uplatňovaného Bezpečnostnou radou na zabezpečenie dočasnej správy Kosova, konkrétne rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a nariadení vyhlásených na jej základe Misiou Organizácie spojených národov v Kosove. Potom bude Súd pokračovať s krátkym popisom vývoja v súvislosti s tzv. „procesom konečného statusu“ počas rokov predchádzajúcich prijatiu vyhlásenia nezávislosti kým pristúpi k udalostiam zo 17. februára 2008.

A. Rezolúcia Bezpečnostnej Rady 1244 (1999) a relevantné nariadenia UNMIK

58. Rezolúcia 1244 (1999) bola prijatá Bezpečnostnou radou konajúcou na základe kapitoly VII Charty Organizácie spojených národov 10. júna 1999. V tejto rezolúcii Bezpečnostná rada „rozhodnutá vyriešiť vážnu humanitárnu situáciu“, ktorú identifikovala (pozri štvrtý odsek preambuly) a skončiť s ozbrojeným konfliktom v Kosove, poverila generálneho tajomníka OSN vytvorením medzinárodného civilného zboru v Kosove s cieľom zabezpečiť „dočasnú správu pre Kosovo... ktorá bude zabezpečovať prechodnú správu počas vytvárania a dohliadania nad rozvojom dočasných demokratických samosprávnych inštitúcií“ (ods. 10).

Odsek 3 požadoval „najmä aby Juhoslovanská zväzová republika okamžite a preukázateľne ukončila násilnosť a represie v Kosove, a začala a dokončila overiteľné odvolanie z Kosova postupne všetkých vojenských, policajných a polovojenských paramilitárne síl v súlade s rýchlym plánom (odchodu)“. V súlade s odsekom 5 rezolúcie rozhodla Bezpečnostná rada o nasadení medzinárodných civilných a bezpečnostných zborov v Kosove pod záštitou OSN, a privítala súhlas Federatívnej zväzovej republiky s ich prítomnosťou. Právomoci a úlohy

54. As the Court has stated in a different context:

"It is not to be assumed that the General Assembly would ... seek to fetter or hamper the Court in the discharge of its judicial functions; the Court must have full liberty to consider all relevant data available to it in forming an opinion on a question posed to it for an advisory opinion." (*Certain Expenses of the United Nations (Article 17, paragraph 2, of the Charter), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1962, p. 157.*)

This consideration is applicable in the present case. In assessing whether or not the declaration of independence is in accordance with international law, the Court must be free to examine the entire record and decide for itself whether that declaration was promulgated by the Provisional Institutions of Self-Government or some other entity.

55. While many of those participating in the present proceedings made reference to the opinion of the Supreme Court of Canada in *Reference by the Governor-General concerning Certain Questions relating to the Secession of Quebec from Canada* ([1998] 2 S.C.R. 217; 161 D.L.R. (4th) 385; 115 Int. Law Reps. 536), the Court observes that the question in the present case is markedly different from that posed to the Supreme Court of Canada.

The relevant question in that case was

"Does international law give the National Assembly, legislature or government of Quebec the right to effect the secession of Quebec from Canada unilaterally? In this regard, is there a right to self-determination under international law that would give the National Assembly, legislature or government of Quebec the right to effect the secession of Quebec from Canada unilaterally?"

56. The question put to the Supreme Court of Canada inquired whether there was a right to "effect secession", and whether there was a rule of international law which conferred a positive entitlement on any of the organs named. By contrast, the General Assembly has asked whether the declaration of independence was "in accordance with" international law. The answer to that question turns on whether or not the applicable international law prohibited the declaration of independence. If the Court concludes that it did, then it must answer the question put by saying that the declaration of independence was not in accordance with international law. It follows that the task which the Court is called upon to perform is to determine whether or not the declaration of independence was adopted in violation of international law. The Court is not required by the question it has been asked to take a position on whether international law conferred a positive entitlement on Kosovo unilaterally to declare its independence or, *a fortiori*, on whether international law generally confers an entitlement on entities situated within a State unilaterally to break away from it. Indeed, it is entirely possible for a particular act — such as a unilateral declaration of independence — not to be in violation of international law without necessarily constituting the exercise of a right conferred by it. The Court has been asked for an opinion on the first point, not the second.

III. FACTUAL BACKGROUND

57. The declaration of independence of 17 February 2008 must be considered within the factual context which led to its adoption. The Court

bezpečnostných zborov boli ďalej spresnené v odsekoch 7 a 9. Odsek 15 rezolúcie 1244 (1999) požadoval, aby Kosovská oslobodzovacia armáda (Kosovo Liberation Army - KLA) a ostatné ozbrojené kosovsko - albánske skupiny okamžite zastavili všetky útočné akcie a dodržiavali požiadavky demilitarizácie. Bezprostredne pred prijatím rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) boli prijaté rôzne vykonávacie kroky prostredníctvom rady opatrení, vrátane, *inter alia*, tých, ktoré sú stanovené vo Vojenskej technickej dohode z 9. júna 1999, ktorej článok I.2 upravuje nasadenie KFOR, umožňujúc im, aby „pôsobili bez prekážok v Kosove a s poverením prijímať všetky potrebné opatrenia pre vytvorenie a udržanie bezpečného prostredia pre všetkých občanov Kosova a - a z ostatných hľadísk vykonávať svoju misiu.“ Vojenská technická dohoda taktiež stanovuje stiahnutie pozemných a vzdušných síl JZR, s výnimkou „dohodnutého počtu juhoslovanských a srbských vojenských a policajných zložiek“, ako je uvedené v odseku 4 rezolúcie 1244 (1999).

59. Odsek 11 rezolúcie opísal hlavné úlohy medzinárodných civilných zborov v Kosove nasledujúco:

- (a) Podpora zriadenia, do doby konečného vysporiadania, rozsiahlej autonómie a samosprávy v Kosove, pri plnom zohľadnení prílohy 2 a Rambouilletskej dohody (S/1999/648);
- (b) Vykonávanie základných funkcií civilnej správy, tam a tak dlho, ako to bude potrebné;
- (c) Organizovanie a dohľad nad rozvojom dočasných inštitúcií demokratickej a autonómnej samosprávy do doby konečného politického vysporiadania, vrátane usporiadania volieb;
- (d) Prenos, po ustanovení týchto inštitúcií, ich správnych úloh pri sledovaní a podpore konsolidácie kosovských miestnych dočasných inštitúcií a ďalších mierotvorných aktivítach;
- (e) Uľahčovanie politického procesu určovania budúceho statusu Kosova, s prihliadnutím na Rambouilletske dohody (S/1999/648);
- (f) V záverečnej fáze, dohľad nad prenosom poverení (právomocí) z kosovských dočasných inštitúcií na inštitúcie vytvorené na základe politického urovnania...

60. Dňa 12. júna 1999, generálny tajomník predniesol Bezpečnostnej rade „predbežný operatívny koncept celkovej organizácie civilného zboru, ktorý bude známy ako Dočasná administratívna misia

<p>therefore will briefly describe the relevant characteristics of the framework put in place by the Security Council to ensure the interim administration of Kosovo, namely, Security Council resolution 1244 (1999) and the regulations promulgated thereunder by the United Nations Mission in Kosovo. The Court will then proceed with a brief description of the developments relating to the so-called "final status process" in the years preceding the adoption of the declaration of independence, before turning to the events of 17 February 2008.</p> <p style="text-align: center;">A. Security Council resolution 1244 (1999) and the relevant UNMIK regulations</p> <p>58. Resolution 1244 (1999) was adopted by the Security Council, acting under Chapter VII of the United Nations Charter, on 10 June 1999. In this resolution, the Security Council, "determined to resolve the grave humanitarian situation" which it had identified (see the fourth preambular paragraph) and to put an end to the armed conflict in Kosovo, authorized the United Nations Secretary-General to establish an international civil presence in Kosovo in order to provide "an interim administration for Kosovo . . . which will provide transitional administration while establishing and overseeing the development of provisional democratic self-governing institutions" (para. 10).</p> <p>Paragraph 3 demanded "in particular that the Federal Republic of Yugoslavia put an immediate and verifiable end to violence and repression in Kosovo, and begin and complete verifiable phased withdrawal from Kosovo of all military, police and paramilitary forces according to a rapid timetable". Pursuant to paragraph 5 of the resolution, the Security Council decided on the deployment in Kosovo, under the auspices of the United Nations, of international civil and security presences and welcomed the agreement of the Federal Republic of Yugoslavia to such presences. The powers and responsibilities of the security presence were further clarified in paragraphs 7 and 9. Paragraph 15 of resolution 1244 (1999) demanded that the Kosovo Liberation Army (KLA) and other armed Kosovo Albanian groups end immediately all offensive actions and comply with the requirements for demilitarization. Immediately preceding the adoption of Security Council resolution 1244 (1999), various implementing steps had already been taken through a series of measures, including, <i>inter alia</i>, those stipulated in the Military Technical Agreement of 9 June 1999, whose Article I.2 provided for the deployment of</p>	<p>Organizácie spojených národov v Kosove (UNMIK)", v súlade s odsekom 10 rezolúcie 1244 (1999), podľa ktorého by na čele UNMIK stál osobitný splnomocnenec generálneho tajomníka, ktorého menuje generálny tajomník po konzultácii s Bezpečnostnou radou (Správa generálneho tajomníka z 12. júna 1999 (Organizácia spojených národov doc. S/1999/672, 12 June 1999)). Správa generálneho tajomníka uviedla, že v rámci misie UNMIK by mali pracovať štyria zástupcovia osobitného splnomocnenca, každý zodpovedný za jednu zo štyroch hlavných zložiek (tiež nazývané ako „štyri piliere“) režimu UNMIK (ods. 5): (a) dočasná civilná správa (s hlavnou úlohou pridelenou OSN); (b) humanitárne záležitosti (s hlavnou úlohou pridelenou Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov (UNHCR)); (c) budovanie inštitúcií (s hlavnou úlohou pridelenou Organizácii pre bezpečnosť a spoluprácu v Európe (OBSE)); a (d) rekonštrukcia (s hlavnou úlohou pridelenou Európskej únii).</p> <p>61. Dňa 25. júla 1999 prvý osobitný splnomocnenec generálneho tajomníka vyhlásil nariadenie UNMIK 1999/1, ktoré vo svojom bode 1.1 stanovilo, že „[v]šetky legislatívne a výkonné orgány poverené v súvislosti s Kosovom, vrátane správy súdництва, spadajú pod UNMIK a sú vykonávané osobitným splnomocnencom generálneho tajomníka“. Podľa bodu 3 nariadenia UNMIK 1999/1, zákony platné na území Kosova pred 24. marcom 1999 budú aj naďalej aplikované, ale len do tej miery, pokiaľ nebudú v rozpore s medzinárodne uznávanými normami o ľudských právach a zákazom diskriminácie, či naplnením mandátu UNMIK na základe rezolúcie 1244 (1999). Bod 3 bol zrušený nariadením UNMIK 1999/25 vyhláseným osobitným splnomocnencom generálneho tajomníka 12. decembra 1999, s retroaktívnym efektom k 10. júnu 1999. Bod 1.1 nariadenia UNMIK 1999/24 z 12. decembra 1999 stanovil, že „[p]rávoplatné v Kosove bude: (a) nariadenia vyhlásené osobitným splnomocnencom generálneho tajomníka a doplnujúce nástroje vydané na ich základe; a (b) právo platné v Kosove k 22. marcu 1989“. Bod 4, nazvaný „Prechodné ustanovenia“, znie takto:</p> <p>„ Všetky právne akty, vrátane súdnych rozhodnutí, a právne následky udalostí, ktoré nastali v období od 10. júna 1999 do dňa tohto nariadenia na základe právnych predpisov platných v tomto období v zmysle bodu 3 nariadenia UNMIK No. 1999/1 z 25. júla 1999, zostávajú v platnosti, pokiaľ nie sú v rozpore s normami uvedenými v bode 1 tohto nariadenia alebo akýmkoľvek nariadením UNMIK platným v čase takýchto aktov.“</p>
--	--

<p>KFOR, permitting these to "operate without hindrance within Kosovo and with the authority to take all necessary action to establish and maintain a secure environment for all citizens of Kosovo and otherwise carry out its mission." The Military Technical Agreement also provided for the withdrawal of FRY ground and air forces, save for "an agreed number of Yugoslav and Serb military and police personnel" as foreseen in paragraph 4 of resolution 1244 (1999).</p>	<p>62. Právomoci a úlohy takto stanovené</p> <p>v rezolúcii Bezpečnostnej rady 1244 (1999), boli podrobnejšie upravené v nariadení UNMIK 2001/9 z 15. mája 2001 o ústavnom rámci dočasnej samosprávy (ďalej len „ústavný rámec“), ktoré vymedzilo povinnosti (úlohy) vo vzťahu ku správe Kosova medzi osobitným splnomocnencom generálneho tajomníka a Dočasnými inštitúciami samosprávy Kosova. S ohľadom na úlohy zverené osobitnému splnomocnencovi generálneho tajomníka na základe kapitoly 12 Ústavného rámca,</p> <p>„[v]ýkon úloh dočasných inštitúcií na základe tohto Ústavného rámca neovplyvňuje ani neznižuje poverenie osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka na zabezpečenie úplnej implementácie rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244(1999), vrátane dohľadu nad dočasnými inštitúciami samosprávy, jej úradníkmi a jej úradmi, a prijímania vhodných opatrení, vždy keď sú ich akcie v rozpore s rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999) alebo týmto Ústavným rámcom“.</p>
<p>59. Paragraph 11 of the resolution described the principal responsibilities of the international civil presence in Kosovo as follows:</p> <p>(a) Promoting the establishment, pending a final settlement, of substantial autonomy and self-government in Kosovo, taking full account of annex 2 and of the Rambouillet accords (S/1999/648);</p> <p>(b) Performing basic civilian administrative functions where and as long as required;</p> <p>(c) Organizing and overseeing the development of provisional institutions for democratic and autonomous self-government pending a political settlement, including the holding of elections;</p> <p>(d) Transferring, as these institutions are established, its administrative responsibilities while overseeing and supporting the consolidation of Kosovo's local provisional institutions and other peace-building activities;</p> <p>(e) Facilitating a political process designed to determine Kosovo's future status, taking into account the Rambouillet accords (S/1999/648);</p> <p>(f) In a final stage, overseeing the transfer of authority from Kosovo's provisional institutions to institutions established under a political</p>	<p>Navyše, podľa kapitoly 2 (a), „[d]očasnú inštitúciu samosprávy a ich úradníci... [v]ykonaávajú svoje poverenia v súlade s ustanoveniami rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a za podmienok ustanovených v tomto Ústavnom rámci“. Podobne, s ohľadom na deviaty odsek preambuly Ústavného rámca, „výkon úloh dočasných inštitúcií samosprávy v Kosove v žiadnom prípade neovplyvňuje ani neznižuje najvyššie poverenie osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka na implementáciu rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244(1999)“. V o svojej pravidelnej správe Bezpečnostnej rade zo 7. júna 2001, generálny tajomník uviedol, že Ústavný rámec obsahuje</p> <p>„široké poverenie pre môjho osobitného splnomocnenca zasiahnuť a napraviť všetku činnosť dočasných inštitúcií samosprávy, ktorá je v rozpore s rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999), vrátane práva veta ohľadom predpisov Zhromaždenia, ak je to potrebné“ (Správa generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Organizácie spojených národov v Kosove, S/2001/565, 7 June 2001).</p> <p>63. Po opise rámca zavedeného Bezpečnostnou radou pre zabezpečenie dočasnej správy nad územím Kosova, Súd sa teraz obráti k významným udalostiam v procese o konečnom statuse Kosova, ktoré</p>

settlement . . ."

60. On 12 June 1999, the Secretary-General presented to the Security Council "a preliminary operational concept for the overall organization of the civil presence, which will be known as the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK)", pursuant to paragraph 10 of resolution 1244 (1999), according to which UNMIK would be headed by a Special Representative of the Secretary-General, to be appointed by the Secretary-General in consultation with the Security Council (Report of the Secretary-General of 12 June 1999 (United Nations doc. S/1999/672, 12 June 1999)). The Report of the Secretary-General provided that there would be four Deputy Special Representatives working within UNMIK, each responsible for one of four major components (the so-called "four pillars") of the UNMIK régime (para. 5): (a) interim civil administration (with a lead role assigned to the United Nations); (b) humanitarian affairs (with a lead role assigned to the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)); (c) institution building (with a lead role assigned to the Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE)); and (d) reconstruction (with a lead role assigned to the European Union).

61. On 25 July 1999, the first Special Representative of the Secretary-General promulgated UNMIK regulation 1999/1, which provided in its Section 1.1 that "[a]ll legislative and executive authority with respect to Kosovo, including the administration of the judiciary, is vested in UNMIK and is exercised by the Special Representative of the Secretary-General". Under Section 3 of UNMIK regulation 1999/1, the laws applicable in the territory of Kosovo prior to 24 March 1999 were to continue to apply, but only to the extent that these did not conflict with internationally recognized human rights standards and non-discrimination or the fulfilment of the mandate given to UNMIK under resolution 1244 (1999). Section 3 was repealed by UNMIK regulation 1999/25 promulgated by the Special Representative of the Secretary-General on 12 December 1999, with retroactive effect to 10 June 1999. Section 1.1 of UNMIK regulation 1999/24 of 12 December 1999 provides that "[t]he law applicable in Kosovo shall be: (a) The regulations promulgated by the Special Representative of the Secretary-General and subsidiary instruments issued thereunder; and (b) The law in force in Kosovo on 22 March 1989". Section 4, entitled "Transitional Provision", reads as follows:

"All legal acts, including judicial decisions, and the legal effects of events which occurred, during the period from 10 June 1999 up to the date of the present regulation, pursuant to the laws in force during that period under section 3 of UNMIK Regulation No. 1999/1 of 25 July 1999, shall remain valid, insofar as they do not conflict with the standards referred to in section 1 of the present regulation or any UNMIK regulation in force at the time of such acts."

predchádzali vyhláseniu nezávislosti zo 17. februára 2008.

B. Významné udalosti v procese o konečnom stave Kosova pred 17. februárom 2008

64. V júni 2005, generálny tajomník vymenoval Kai Eide, stáleho zástupcu Nórska pri Organizácii severoatlantickej zmluvy (NATO), ako jeho osobitného vyslanca pre celkové preskúmanie Kosova. V nadväznosti na správu o celkovom preskúmaní, ktorú predložil generálnemu tajomníkovi (pripojená k dokumentom OSN S/2005/635 (7 October 2005)), v rámci Bezpečnostnej rady nastal konsenzus o tom, že proces o konečnom stave by mal začať:

„Bezpečnostná rada súhlasí s celkovým hodnotením veľvyslanca Eidea, že aj napriek tomu, že Kosovo a širšia oblasť stále čelí problémom, nastal čas prejsť k ďalšej fáze politického procesu. Rada preto podporuje zámer generálneho tajomníka začať politický proces smerujúci k určeniu budúceho statusu Kosova, ako je stanovené v rezolúcii Bezpečnostnej rady 1244(1999).“ (Vyhlásenie predsedu Bezpečnostnej rady z 24. októbra 2005, S/PRST/2005/51.)

65. V novembri 2005, generálny tajomník menoval p. Marttiho Ahtisaariho, bývalého fínskeho prezidenta, ako svojho osobitného vyslanca pre proces o budúcom stave pre Kosovo. Toto vymenovanie bolo schválené Bezpečnostnou radou (pozri List datovaný 10. novembra 2005 predsedu Bezpečnostnej rady adresovaný generálnemu tajomníkovi, S/2005/709). Menovací dekrét p. Ahtisaariho zahŕňa, ako prílohu, dokument zvaný "kompetencie", ktorý stanovuje, že od osobitného vyslanca "sa očakáva, že sa bude obracať na generálneho tajomníka na všetkých úrovniach procesu". Okrem toho, „tempo a trvanie procesu o budúcom stave budú určené osobitným vyslancom na základe konzultácie s generálnym tajomníkom, s ohľadom na spoluprácu strán a situáciu na mieste“ (Kompetencie, datované 10. novembra 2005, ako príloha Dekrétu generálneho tajomníka p. Marttimu Ahtisaarimu zo 14. Novembra 2005, Dokumentácia OSN No. 198).

66. Bezpečnostná rada nekomentovala tieto Kompetencie. Namiesto toho, členovia Rady k ich schváleniu vymenovania p. Ahtisaariho pripojili Hlavné zásady kontaktnej skupiny (neformálne zoskupenie štátov sformované v roku 1994 na riešenie situácie na Balkáne, zložené z Francúzska, Nemecka, Talianska, Ruskej federácie, Spojeného kráľovstva a Spojených štátov). Členovia Bezpečnostnej rady ďalej uviedli, že Hlavné zásady sú určené pre

<p>62. The powers and responsibilities thus laid out in Security Council resolution 1244 (1999) were set out in more detail in UNMIK regulation 2001/9 of 15 May 2001 on a Constitutional Framework for Provisional Self-Government (hereinafter "Constitutional Framework"), which defined the responsibilities relating to the administration of Kosovo between the Special Representative of the Secretary-General and the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. With regard to the role entrusted to the Special Representative of the Secretary-General under Chapter 12 of the Constitutional Framework,</p> <p>"[t]he exercise of the responsibilities of the Provisional Institutions of Self-Government under this Constitutional Framework shall not affect or diminish the authority of the SRSG to ensure full implementation of UNSCR 1244 (1999), including overseeing the Provisional Institutions of Self-Government, its officials and its agencies, and taking appropriate measures whenever their actions are inconsistent with UNSCR 1244 (1999) or this Constitutional Framework".</p> <p>Moreover, pursuant to Chapter 2 (a), "[t]he Provisional Institutions of Self-Government and their officials shall . . . [e]xercise their authorities consistent with the provisions of UNSCR 1244 (1999) and the terms set forth in this Constitutional Framework". Similarly, according to the ninth preambular paragraph of the Constitutional Framework, "the exercise of the responsibilities of the Provisional Institutions of Self-Government in Kosovo shall not in any way affect or diminish the ultimate authority of the SRSG for the implementation of UNSCR 1244 (1999)". In his periodical report to the Security Council of 7 June 2001, the Secretary-General stated that the Constitutional Framework contained</p> <p>"broad authority for my Special Representative to intervene and correct any actions of the provisional institutions of self-government that are inconsistent with Security Council resolution 1244 (1999),</p>	<p>„potrebu“ generálneho tajomníka (a preto aj pre osobitného vyslanca). Tieto princípy <i>inter alia</i> stanovujú, že</p> <p>„kontaktná skupina.... víta zámer generálneho tajomníka vymenovať osobitného vyslanca, aby tento proces....</p> <p>Dohodnúť sa na riešení by malo byť medzinárodnou prioritou. Ak raz proces začne, nemôže byť blokovaný a musí priniesť výsledok. Kontaktná skupina vyzýva strany, aby sa zapojili v dobrej viere a konštruktívne, aby sa zdržali jednostranných krokov a odmietli všetky formy násilia.</p> <p>Bezpečnostná rada sa bude naďalej aktívne zaoberať touto záležitosťou. Konečné rozhodnutie o statuse Kosova by malo byť schválené Bezpečnostnou radou.“ (Hlavné zásady kontaktnej skupiny pre vyriešenie statusu Kosova, ako príloha k Listu datovanému 10. novembra 2005 predsedu Bezpečnostnej rady adresovaného generálnemu tajomníkovi, S/2005/709.)</p> <p>67. Medzi 20. februárom 2006 a 8. septembrom 2006 prebehlo niekoľko kôl vyjednávani, počas ktorých delegácie Srbska a Kosova riešili najmä otázky decentralizácie vládnych a administratívnych funkcií Kosova, kultúrneho dedičstva a náboženských miest, ekonomických záležitostí a práv komunit (správa Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2006/361, S/2006/707 a S/2006/906). Podľa správ Generálneho tajomníka, „postoje strán k väčšine otázok zostávajú vzdialené“ (Správy Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2006/361, S/2006/707 a S/2006/906).</p> <p>68. 2. februára 2007 Osobitný vyslanec Generálneho tajomníka predložil koncept súhrnného návrhu urovnania konečného statusu Kosova stranám a prizval ich, aby sa zapojili do konzultačného procesu (pripomenuté v Správe Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2007/134, 9. marca 2007)). 10. marca 2007 sa vo Viedni uskutočnilo posledné kolo vyjednávani o návrhu urovnania. Podľa správy Generálneho tajomníka „strany neboli schopné dosiahnuť žiaden ďalší pokrok (Správa Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2007/395, 29. júna 2007, str. 1).</p> <p>69. 26. marca 2007 Generálny tajomník predložil správu svojho Osobitného vyslanca Bezpečnostnej rade. Osobitný vyslanec uviedol, že „po</p>
---	---

including the power to veto Assembly legislation, where necessary" (Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2001/565, 7 June 2001).

63. Having described the framework put in place by the Security Council to ensure the interim administration of the territory of Kosovo, the Court now turns to the relevant events in the final status process which preceded the declaration of independence of 17 February 2008.

B. The relevant events in the final status process prior to 17 February 2008

64. In June 2005, the Secretary-General appointed Kai Eide, Permanent Representative of Norway to the North Atlantic Treaty Organization, as his Special Envoy to carry out a comprehensive review of Kosovo. In the wake of the Comprehensive Review report he submitted to the Secretary-General (attached to United Nations doc. S/2005/635 (7 October 2005)), there was consensus within the Security Council that the final status process should be commenced:

"The Security Council agrees with Ambassador Eide's overall assessment that, notwithstanding the challenges still facing Kosovo and the wider region, the time has come to move to the next phase of the political process. The Council therefore supports the Secretary-General's intention to start a political process to determine Kosovo's Future Status, as foreseen in Security Council resolution 1244 (1999)." (Statement by the President of the Security Council of 24 October 2005, S/PRST/2005/51.)

65. In November 2005, the Secretary-General appointed Mr. Martti Ahtisaari, former President of Finland, as his Special Envoy for the future status process for Kosovo. This appointment was endorsed by the Security Council (see Letter dated 10 November 2005 from the President of the Security Council addressed to the Secretary-General, S/2005/709). Mr. Ahtisaari's Letter of Appointment included, as an annex to it, a document entitled "Terms of Reference" which stated that the Special Envoy "is expected to revert to the Secretary-General at all

viac ako roku priamych rokovaní, dvojstranných vyjednávaní a konzultáciách odborníkov, je mu zrejmé, že strany neboli schopné dosiahnuť dohodu o budúcom postavení Kosova" (List Generálneho tajomníka z 26. marca 2007 adresovaný predsedovi Bezpečnostnej rady s pripojenou správou Osobitného vyslanca Generálneho tajomníka o budúcom postavení Kosova, 2/2007/168, 26. marec 2007). Po zdôraznení, že jeho

„mandát explicitne ustanovuje, že on určuje tempo a trvanie procesu o budúcom statuse Kosova na základe konzultácií s Generálnym tajomníkom, berúc do úvahy spoluprácu strán a situáciu na mieste“ (tamtiež, ods. 3),

Osobitný vyslanec prišiel k záveru:

„Som pevne presvedčený, že potenciál vyjednávania dospieť k obojstranne prijateľnému výsledku o postavení Kosova, je vyčerpaný. Žiadne ďalšie rozhovory akéhokoľvek formátu neprekonajú túto slepú uličku.

Nadišiel čas nájsť riešenie statusu Kosova. Po obozretnom zvážení nedávnej histórie a dnešnej situácie Kosova, berúc do úvahy vyjednávanie so stranami, som prišiel k záveru, že jedinou reálnou možnosťou pre Kosovo je nezávislosť v počiatočnom období kontrolovaná medzinárodným spoločenstvom.“ (tamtiež, ods. 3 a 5.)

70. Závety Osobitného vyslanca boli sprevádzané finalizovaným Súhrnným návrhom urovnania statusu Kosova (S/2007/168/príl. 1, 26. marca 2007), ktorý podľa jeho slov ustanovuje medzinárodné štruktúry dohľadu, a upravuje základy budúceho nezávislého Kosova“ (S/2007/168, 26. marca 2007, ods. 5). Súhrnný návrh volá po okamžitom zvolaní ústavnej komisie na prípravu ústavy Kosova (S/2007/168/príl. 1, 26. marca 2007, čl. 10.1), stanovuje pokyny ohľadne členstva v tejto komisii (tamtiež, čl. 10.2), určuje množstvo požiadaviek zameraných na princípy a ustanovenia, ktoré majú byť obsahom ústavy (tamtiež, čl. 1.3 a príl. I) a požaduje, aby Kosovské zhromaždenie schválilo Ústavu Kosova dvojtretinovou väčšinou v lehote 120 dní (tamtiež, čl. 10.2). Navyše, návrh volá po ukončení mandátu UNMIK po uplynutí 120 dňového prechodného obdobia, po ktorom „všetka zákonodarná a výkonná moc prenesená na UNMIK má byť odovzdaná *en bloc* kosovským úradom, pokiaľ toto urovanie neustanovuje inak (tamtiež, č. 15.1)“. Návrh dáva mandát na uskutočnenie všeobecných a komunálnych volieb do 9 mesiacov od účinnosti ústavy (tamtiež, čl. 11.1). Súd ďalej berie na vedomie, že Súhrnný návrh urovnania konečného statusu Kosova ustanovil vymenovanie medzinárodného civilného zástupcu (ICR), ktorý by bol v Kosove najvyššou autoritou čo sa týka výkladu urovnania (tamtiež čl. 12). Súhrnný návrh

stages of the process". Furthermore, "[t]he pace and duration of the future status process will be determined by the Special Envoy on the basis of consultations with the Secretary-General, taking into account the cooperation of the parties and the situation on the ground" (Terms of Reference, dated 10 November 2005, as an Appendix to the Letter of the Secretary-General to Mr. Martti Ahtisaari of 14 November 2005, United Nations dossier No. 198).

66. The Security Council did not comment on these Terms of Reference. Instead, the members of the Council attached to their approval of Mr. Ahtisaari's appointment the Guiding Principles of the Contact Group (an informal grouping of States formed in 1994 to address the situation in the Balkans and composed of France, Germany, Italy, the Russian Federation, the United Kingdom and the United States). Members of the Security Council further indicated that the Guiding Principles were meant for the Secretary-General's (and therefore also for the Special Envoy's) "reference". These Principles stated, *inter alia*, that

"[t]he Contact Group . . . welcomes the intention of the Secretary-General to appoint a Special Envoy to lead this process . . .

A negotiated solution should be an international priority. Once the process has started, it cannot be blocked and must be brought to a conclusion. The Contact Group calls on the parties to engage in good faith and constructively, to refrain from unilateral steps and to reject any form of violence.

The Security Council will remain actively seized of the matter. The final decision on the status of Kosovo should be endorsed by the Security Council." (Guiding principles of the Contact Group for a settlement of the status of Kosovo, as annexed to the Letter dated 10 November 2005 from the President of the Security Council addressed to the Secretary-General, S/2005/709.)

taktiež spresňuje, že mandát ICR by mal prejsť revíziou „najneskôr do dvoch rokov od účinnosti urovnania, s cieľom postupného redukovania rozsahu právomocí ICR a frekvencie zasahovania“ (tamtiež, Príloha IX, čl. 5.1) a že

„mandát ICR bude ukončený keď medzinárodná riadiaca skupina (orgán zložený z Francúzska, Nemecka, Talianska, Ruskej federácie, Veľkej Británie, Spojených štátov, Európskej únie, Európskej komisie a NATO) určí, že Kosovo implementovalo podmienky urovnania“ (tamtiež, čl. 5.2).

71. Generálny tajomník „plne podporil tak odporúčanie svojho Osobitného vyslanca v jeho správe o budúcom stave Kosova, ako aj Súhrnný návrh urovnania konečného statusu Kosova“ (list Generálneho tajomníka z 26. marca 2007 adresovaný predsedovi Bezpečnostnej rady, S/2007/168). Bezpečnostná rada sa rozhodla podniknúť misiu v Kosove (pozri Správu misie Bezpečnostnej rady k záležitosti Kosova, S/2007/256, 4. mája 2007), ale nebola schopná dosiahnuť rozhodnutie týkajúce sa konečného statusu Kosova. Návrh rezolúcie koloval medzi členmi Rady (pozri návrh rezolúcie podaný Belgickom, Francúzskom, Nemeckom, Talianskom, Veľkou Britániou a Spojenými štátmi, S/2007/437 Prov., 17. júla 2007), ale bol vzatý späť po niekoľkých týždňoch, keď bolo jasné, že nebude Bezpečnostnou radou prijatý.

72. Medzi 9. augustom a 3. decembrom 2007 prebehli ďalšie vyjednávania o budúcom stave Kosova pod dohľadom „Trojky“ pozostávajúcej zo zástupcov Európskej únie, Ruskej federácie a Spojených štátov. 4. decembra 2007 Trojka predložila správu Generálnemu tajomníkovi, ktorá dospela k záveru, že napriek intenzívnym vyjednávaniam „strany neboli schopné dosiahnuť dohodu o stave Kosova“ a „žiadna strana nebola ochotná ustúpiť v základnej otázke suverenity“ (Správa Trojky Európska únia/Spojené štáty/Ruská federácia o Kosove zo 4. decembra 2007, pripojená k S/2007/723).

73. 17. novembra 2007 sa konali voľby do Kosovského zhromaždenia, do tridsiatich miestnych zastupiteľstiev ako aj príslušných starostov (Správa Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2008/211).

C. Udalosti zo 17. februára 2008 a po tomto dátume

74. Na pozadí týchto udalostí bolo 17. februára 2008 prijaté vyhlásenie nezávislosti. Súd podotýka, že pôvodným jazykom vyhlásenia je Albánčina. Za účelom tohto posudku, pre citovanie z textu Vyhlásenia Súd používal preklady do anglického a francúzskeho jazyka obsiahnuté

<p>67. Between 20 February 2006 and 8 September 2006, several rounds of negotiations were held, at which delegations of Serbia and Kosovo addressed, in particular, the decentralization of Kosovo's governmental and administrative functions, cultural heritage and religious sites, economic issues, and community rights (Reports of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2006/361, S/2006/707 and S/2006/906). According to the reports of the Secretary-General, "the parties remain[ed] far apart on most issues" (Reports of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2006/707; S/2006/906).</p> <p>68. On 2 February 2007, the Special Envoy of the Secretary-General submitted a draft comprehensive proposal for the Kosovo status settlement to the parties and invited them to engage in a consultative process (recalled in the Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2007/134, 9 March 2007). On 10 March 2007, a final round of negotiations was held in Vienna to discuss the settlement proposal. As reported by the Secretary-General, "the parties were unable to make any additional progress" at those negotiations (Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2007/395, 29 June 2007, p. 1).</p> <p>69. On 26 March 2007, the Secretary-General submitted the report of his Special Envoy to the Security Council. The Special Envoy stated that "after more than one year of direct talks, bilateral negotiations and expert consultations, it [had] become clear to [him] that the parties [were] not able to reach an agreement on Kosovo's future status" (Letter dated 26 March 2007 from the Secretary-General addressed to the President of the Security Council attaching the Report of the Special Envoy of the Secretary-General on Kosovo's future status, S/2007/168, 26 March 2007). After emphasizing that his</p>	<p>v dokumentácii predloženej v mene Generálneho tajomníka.</p> <p>Vo svojej podstatnej časti Vyhlásenie nezávislosti uvádza, že jeho autori boli „<i>zhromaždení</i> na mimoriadnom zasadaní 17. februára 2008 v Prištine, hlavnom meste Kosova“ (prvý odsek preambuly); „<i>odvolávajú sa</i> na roky medzinárodne podporovaných vyjednávaní medzi Belehradom a Prištinou o otázke budúceho politického statusu Kosova“ a „<i>lutujú</i>, že žiaden obojstranne prijateľný výsledok nebol možný (desiaty a jedenásty odsek preambuly). Vyhlásenie ďalej deklaruje, že jeho autori boli „<i>odhodlaní</i> vyriešiť status Kosova a tak dať ľudu Kosova jasný výhľad do budúcnosti, prekročiť tieň konfliktov minulosti a uvedomiť si plný demokratický potenciál kosovskej spoločnosti“ (trinásty odsek preambuly).</p> <p>75. Vo svojej normatívnej časti Vyhlásenie nezávislosti uvádza:</p> <p>„1. My, demokraticky zvolení predstavitelia nášho ľudu týmto vyhlasujeme Kosovo za nezávislý a suverénny štát. Toto Vyhlásenie odráža vôľu nášho ľudu a je v plnom súlade s odporúčaniami Osobitného vyslanca OSN Martiiho Ahtisaariho a jeho Súhrnným návrhom urovnania statusu Kosova.</p> <p>2. Vyhlasujeme Kosovo za demokratickú, sekulárnu a mnohonárodnostnú republiku, založenú na princípoch zákazu diskriminácie a rovnosti pre právom. Budeme chrániť a presadzovať práva všetkých spoločností v Kosove a vytvárať podmienky nevyhnutné pre ich efektívnu spoluúčasť na politickom a rozhodovacom procese.</p> <p>5. Víťame stálu podporu nášho demokratického vývoja zo strany medzinárodného spoločenstva prostredníctvom medzinárodných zborov na základe rezolúcie Bezpečnostnej rady OSN č. 1244 (1999). Pozývame a víťame medzinárodné civilné zbory na dozeranie nad implementáciou Ahtisaariho plánu a Misiu Európskej únie pre vládu práva.</p> <p>9. Týmto preberáme medzinárodné záväzky Kosova, vrátane tých, ktoré boli uzavreté v našom mene skrz Dočasnú Administratívnu misiu Spojených národov v Kosove (UNMIK),...</p> <p>12. Týmto potvrdzujeme zrozumiteľne, určito a neodvolateľne, že Kosovo je právne viazané ustanoveniami tohto vyhlásenia, najmä záväzkami vyplývajúcimi z Ahtisaariho plánu. Vyhlasujeme verejne, že všetky štáty môžu vyjadriť tomuto vyhláseniu dôveru...“</p>
---	---

"mandate explicitly provides that [he] determine the pace and duration of the future status process on the basis of consultations with the Secretary-General, taking into account the cooperation of the parties and the situation on the ground" (*ibid.*, para. 3),

the Special Envoy concluded:

"It is my firm view that the negotiations' potential to produce any mutually agreeable outcome on Kosovo's status is exhausted. No amount of additional talks, whatever the format, will overcome this impasse.

The time has come to resolve Kosovo's status. Upon careful consideration of Kosovo's recent history, the realities of Kosovo today and taking into account the negotiations with the parties, I have come to the conclusion that the only viable option for Kosovo is independence, to be supervised for an initial period by the international community." (*Ibid.*, paras. 3 and 5.)

70. The Special Envoy's conclusions were accompanied by his finalized Comprehensive Proposal for the Kosovo Status Settlement (S/2007/168/Add. 1, 26 March 2007), which, in his words, set forth "international supervisory structures, [and] provide[d] the foundations for a future independent Kosovo" (S/2007/168, 26 March 2007, para. 5). The Comprehensive Proposal called for the immediate convening of a Constitutional Commission to draft a Constitution for Kosovo (S/2007/168/Add. 1, 26 March 2007, Art. 10.1), established guidelines concerning the membership of that Commission (*ibid.*, Art. 10.2), set numerous requirements concerning principles and provisions to be contained in that Constitution (*ibid.*, Art. 1.3 and Ann. I), and required that the

Assembly of Kosovo approve the Constitution by a two-thirds vote within 120 days (*ibid.*, Art. 10.4). Moreover, it called for the expiry of the UNMIK mandate after a 120-day transition period, after which "all legislative and executive authority vested in UNMIK shall be transferred *en bloc* to the governing authorities of Kosovo, unless otherwise provided for in this Settlement" (*ibid.*, Art. 15.1). It mandated the holding of general and municipal elections no later than nine months from the entry into force of the Constitution (*ibid.*, Art. 11.1). The Court further notes that the Comprehensive Proposal for the Kosovo Status Settlement provided for the appointment of an International Civilian Representative (ICR), who would have the final authority in Kosovo regarding interpretation of the Settlement (*ibid.*, Art. 12). The Comprehensive Proposal also specified that the mandate of the ICR would be reviewed "no later than two years after the entry into force of [the] Settlement, with a view to gradually reducing the scope of the powers of the ICR and the frequency of intervention" (*ibid.*, Ann. IX, Art. 5.1) and that

76. Vyhlásenie nezávislosti bolo prijaté na zasadaní dňa 17. februára 2008 hlasmi 109 spomedzi 120 poslancov Kosovského zhromaždenia, vrátane predsedu vlády Kosova a prezidenta Kosova (ktorý nebol členom zhromaždenia). Desiatí poslanci zhromaždenia, reprezentujúci kosovskú srbskú menšinu, a poslanec za kosovskú goranskú menšinu sa rozhodli nezúčastniť na zasadaní. Vyhlásenie nezávislosti bolo spísané na dvoch listoch papyrusu a prečítané, schválené a napokon podpísané všetkými prítomnými poslancami. Nebolo odoslané osobitnému splnomocnencovi Generálneho tajomníka a nebola ani uverejnená v oficiálnej zbierke dočasných orgánov samosprávy Kosova.

77. Potom čo bolo Vyhlásenie nezávislosti vydané, Srbská republika informovala Generálneho tajomníka o tom, že prijala rozhodnutie, že Vyhlásenie znamená násilné a jednostranné odtrhnutie časti územia Srbska a nevyvoláva právne následky ani v Srbsku ani v rámci medzinárodného právneho poriadku (S/PV.5839; správa Generálneho tajomníka o Dočasnej administratívnej misii Spojených národov v Kosove, S/2008/211). Neskôr sa na žiadosť Srbska 18. februára 2008 zišlo mimoriadne verejné zasadanie Bezpečnostnej rady na ktorom sa zúčastnil Boris Tadić, prezident Srbskej republiky. Odsúdil Vyhlásenie nezávislosti ako protiprávny akt, ktorý bol vyhlásený Srbským národným zhromaždením za nulitný a neplatný (S/PV.5839).

IV. OTÁZKA, ČI JE VYHLÁSENIE NEZÁVISLOSTI V SÚLADE S MEDZINÁRODNÝM PRÁVOM

78. Súd sa teraz obráti k podstate otázky predloženej Valným zhromaždením. Súd pripomína, že bol Valným zhromaždením požiadaný aby posúdil súlad Vyhlásenia nezávislosti zo 17. februára 2008 s medzinárodným právom (rezolúcia Valného zhromaždenia 63/3 z 8. októbra 2008). Súd najskôr obráti svoju pozornosť na určité otázky týkajúce sa súladu vyhlásení nezávislosti so všeobecným medzinárodným právom, oproti pozadiu voči ktorému má byť položená otázka posúdená, a rezolúcia Bezpečnostnej rady OSN 1244(1999) chápaná a aplikovaná. Ako náhle je určený všeobecný rámec, Súd sa obráti k právnej relevantnosti rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a určí, či rezolúcia vytvára špeciálne pravidlá a následné záväzky v zmysle pravidiel medzinárodného práva aplikovateľných na otázky položené v žiadosti a vznesené na zákonnosť Vyhlásenia nezávislosti zo 17. februára 2008.

A. Všeobecné medzinárodné právo

79. Počas osemnásteho, devätnásteho a začiatku dvadsiateho storočia zaznamenávame početné príklady vyhlásení nezávislosti, ktoré sa často

"[t]he mandate of the ICR shall be terminated when the International Steering Group [a body composed of France, Germany, Italy, the Russian Federation, the United Kingdom, the United States, the European Union, the European Commission and NATO] determine[d] that Kosovo ha[d] implemented the terms of [the] Settlement" (*ibid.*, Art. 5.2).

71. The Secretary-General "fully support[ed] both the recommendation made by [his] Special Envoy in his report on Kosovo's future status and the Comprehensive Proposal for the Kosovo Status Settlement" (Letter dated 26 March 2007 from the Secretary-General addressed to the President of the Security Council, S/2007/168). The Security Council, for its part, decided to undertake a mission to Kosovo (see Report of the Security Council mission on the Kosovo issue, S/2007/256, 4 May 2007), but was not able to reach a decision regarding the final status of Kosovo. A draft resolution was circulated among the Council's members (see draft resolution sponsored by Belgium, France, Germany, Italy, the United Kingdom and the United States, S/2007/437 Prov., 17 July 2007) but was withdrawn after some weeks when it had become clear that it would not be adopted by the Security Council.

72. Between 9 August and 3 December 2007, further negotiations on the future status of Kosovo were held under the auspices of a Troika comprising representatives of the European Union, the Russian Federation and the United States. On 4 December 2007, the Troika submitted its report to the Secretary-General, which came to the conclusion that, despite intensive negotiations, "the parties were unable to reach an agreement on Kosovo's status" and "[n]either side was willing to yield on the basic question of sovereignty" (Report of the European Union/United States/Russian Federation Troika on Kosovo, 4 December 2007, annexed to S/2007/723).

73. On 17 November 2007, elections were held for the Assembly of Kosovo, 30 municipal assemblies and their respective mayors (Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo S/2007/768). The Assembly of Kosovo held its inaugural session on 4 and 9 January 2008 (Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2008/211).

C. The events of 17 February 2008 and thereafter

74. It is against this background that the declaration of independence was adopted on 17 February 2008. The Court observes that the original language of the declaration is Albanian. For the purposes of the present Opinion, when quoting

stretávali s r znym odmietnut m  t tov od ktor ch bola nezávislosť vyhl sen . Niekedy vyhlásenie nezávislosti vyústilo do vytvorenia nového štátu, inokedy nie. Avšak v žiadnom z prípadov prax štátov neukázala, žeby akt prijatia vyhlásenia nezávislosti bol považovan  za akt v rozpore s medzinárodným právom. Naproti tomu, prax štátov počas tohto obdobia zreteľne poukazuje na záver, že medzin rodn  právo neobsahuje zákaz vyhlásenia nezávislosti. Počas druhej polovice dvadsiateho storočia sa vyvinulo v medzinárodnom práve právo na sebaurčenie, ako spôsob realizovania práva na nezávislosť pre národy nesamospr vn ch území a národy podroben  cudziemu  tlaku, nadvláde a vykorisťovaniu. (cf. *Právne následky trvalej prítomnosti Juhoafrickej republiky v Namíbii (Juhoz padn  Afrika) pre štáty spolu s rezolúciou Bezpečnostnej rady 276 (1970), Poradn y posudok, správa MSD 1971, str. 31 – 32, ods. 52-53; V chodn y Timor (Portugalsko proti Austrálii), rozsudok ,správa MSD 1995, str. 102, ods. 29; Právne následky stavby múru na okupovanom území Palestíny, poradn y posudok, správa MSD 2004 (I), str. 171 – 172, ods. 88).*

Veľké množstvo nových štátov vzniklo ako výsledok realizácie tohto práva. Avšak vyskytli sa aj príklady vyhl sen  nezávislosti mimo tohto kontextu. V týchto prípadoch prax štátov nenaznačuje vznik nového pravidla medzinárodného práva zakazujúceho vyhlásiť nezávislosť v takýchto prípadoch.

80. Niekolki  u astn ci konania pred súdom tvrdili, že zákaz jednostranného vyhlásenia nezávislosti je implicitne vyjadren  v zásade zachovania územnej integrity.

Súd pripomína, že zásada zachovania územnej integrity je d ležitou s u asťou medzinárodného právneho poriadku a je zakotven  v Charte Organizácie spojených národov, konkrétne v článku 2, odsek 4 nasledovne:

„Všetci členovia sa v medzinárodných stykoch vstr hajú hrozby silou alebo použitia sily oproti územnej celistvosti alebo politickej nezávislosti každého štátu, ako aj každého iného spôsobu nezlu itel'n ho s cieľmi Spojených národov.“

V rezolúcii Valného zhromaždenia 2625 (XXV), nazvanej „Deklarácia zásad medzinárodného práva týkajúcich sa priateľských vzťahov a spolup ce medzi štátmi v súlade s Chartou OSN“, ktor  odr a medzin rodn  oby ajov  právo (*Vojensk  a polovojensk  aktivity v Nikarague a proti nej (Nikaragua proti Spojen m štátom americk m), rozsudok, správy MSD 1986, str. 101-103, ods. 191-193*), Valné zhromaždenie pripomenulo, že „zásada, že štáty sa zdržia vo svojich medzinárodných vzťahoch hrozby alebo pou itia sily proti územnej integrite, alebo politickej nezávislosti ak hokoľvek  t tu“. t to rezolúcia následne vymen va r zne záväzky  t tov

<p>from the text of the declaration, the Court has used the translations into English and French included in the dossier submitted on behalf of the Secretary-General.</p> <p>In its relevant passages, the declaration of independence states that its authors were "[c]onvened in an extraordinary meeting on February 17, 2008, in Pristina, the capital of Kosovo" (first preambular paragraph); it "[r]ecall[ed] the years of internationally-sponsored negotiations between Belgrade and Pristina over the question of [Kosovo's] future political status" and "[r]egrett[ed] that no mutually-acceptable status outcome was possible" (tenth and eleventh preambular paragraphs). It further declared that the authors were "[d]etermin[ed] to see [Kosovo's] status resolved in order to give [its] people clarity about their future, move beyond the conflicts of the past and realise the full democratic potential of [its] society" (thirteenth preambular paragraph).</p> <p>75. In its operative part, the declaration of independence of 17 February 2008 states:</p> <p>"1. We, the democratically-elected leaders of our people, hereby declare Kosovo to be an independent and sovereign state. This declaration reflects the will of our people and it is in full accordance with the recommendations of UN Special Envoy Martti Ahtisaari and his Comprehensive Proposal for the Kosovo Status Settlement.</p> <p>2. We declare Kosovo to be a democratic, secular and multi-ethnic republic, guided by the principles of non-discrimination and equal protection under the law. We shall protect and promote the rights of all communities in Kosovo and create the conditions necessary for their effective participation in political and decision-making processes.</p> <p>5. We welcome the international community's continued support of our democratic development through international presences established in Kosovo on the basis of UN Security Council resolution 1244 (1999). We invite and welcome an international civilian presence to supervise our implementation of the Ahtisaari Plan, and a European Union-led rule of law mission.</p> <p>9. We hereby undertake the international obligations of Kosovo, including those concluded on our behalf by the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo (UNMIK), . . .</p>	<p>zdržať sa porušenia územnej integrity iných suverénnych štátov. V tom istom duchu, Záverečný akt Konferencie o bezpečnosti a spolupráce v Európe v Helsinkách z dňa 1. augusta 1975 (Helsinská konferencia) stanovil, že „zúčastnené štáty budú rešpektovať územnú integritu každého zo zúčastnených štátov“ (Čl. IV). Teda zásada územnej integrity je rozsahom obmedzená do sféry vzťahov medzi štátmi.</p> <p>81. Niektorí účastníci sa odvolávali na rezolúcie Bezpečnostnej rady odsudzujúce konkrétne vyhlásenia nezávislosti: pozri o.i., rezolúcie Bezpečnostnej rady 216 (1965) a 217 (1965) týkajúce sa Južnej Rodézie, rezolúcia BR R41 (1983) týkajúca sa Severného Cypru a rezolúcia BR 787 (1992) týkajúca sa Republiky Srbskej¹.</p> <p>Súd napriek tomu poznamenáva, že vo všetkých týchto prípadoch BR robila rozhodnutia s ohľadom na konkrétnu situáciu existujúcu čase, keď k týmto vyhláseniam nezávislosti došlo. Protiprávnosť vyhlásení teda nevyplývala z jednostrannej povahy vyhlásení ako takej, ale zo skutočnosti, že boli, alebo mohli byť spojené s protiprávnym použitím sily alebo iným mimoriadnym porušením noriem všeobecného medzinárodného práva, konkrétne sa jedná o kogentné normy (<i>jus cogens</i>). V súvislosti s Kosovom, Bezpečnostná rada nikdy nezaujala toto stanovisko. Výnimočná povaha vyššie vymenovaných rezolúcií sa zdá byť pre súd potvrdením, že žiadne všeobecné pravidlo zakazujúce jednostranné vyhlásenie nezávislosti z praxe Bezpečnostnej rady nevyplýva.</p> <p>82. Niekoľko účastníkov v tomto konaní tvrdilo, avšak takmer v každom prípade išlo iba druhoradé tvrdenie, že populácia Kosova má právo vytvoriť samostatný štát ako vyjadrenie práva na sebaurčenie alebo sledujúc to čo bolo opísané ako právo na „nápravné odtrhnutie“ zoči-voči situácii v Kosove</p> <p>Súd už poznamenal (pozri vyššie odsek 79), že jedným z hlavných prínosov medzinárodného práva v druhej polovici dvadsiateho storočia bol vývoj práva na sebaurčenie. Či medzinárodné právo na sebaurčenie udeľuje časti populácie existujúceho štátu právo oddeliť sa od štátu mimo kontextu nesamosprávnych území a národov vystavených cudziemu útlaku, nadvláde a vykorisťovaniu, je však vecou ku ktorej strany zúčastnené na konaní a vyjadrujúce postoj k otázke zaujali radikálne odlišné postoje. Podobné rozdiely existovali v otázke či medzinárodné právo ustanovuje právo na „nápravne odtrhnutie“ a ak áno, za akých okolností. Taktiež existoval výrazný rozdiel medzi postojmi zaujímanými niektorými účastníkmi, či okolnosti vedúce k vzniku práva na „nápravne</p>
--	--

¹ Republika Srbská je subjekt odlišný od suverénneho štátu Srbskej republiky (Srbsko). Ide jednotku federácie tvoriacu súčasť Bosny a Hercegoviny, obývanú prevažne obyvateľstvom srbskej národnosti. Republika Srbská je druhým štátovým celkom po Federácii Bosny a Hercegoviny (obývanej Chorvátmi a Bosnianskymi moslimami). Tieto dve časti spolu vytvárajú suverénny štát Bosna a Hercegovina.

12. We hereby affirm, clearly, specifically, and irrevocably, that Kosovo shall be legally bound to comply with the provisions contained in this Declaration, including, especially, the obligations for it under the Ahtisaari Plan . . . We declare publicly that all states are entitled to rely upon this declaration . . ."

76. The declaration of independence was adopted at a meeting held on 17 February 2008 by 109 out of the 120 members of the Assembly of Kosovo, including the Prime Minister of Kosovo and by the President of Kosovo (who was not a member of the Assembly). The ten members of the Assembly representing the Kosovo Serb community and one member representing the Kosovo Gorani community decided not to attend this meeting. The declaration was written down on two sheets of papyrus and read out, voted upon and then signed by all representatives present. It was not transmitted to the Special Representative of the Secretary-General and was not published in the Official Gazette of the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo.

77. After the declaration of independence was issued, the Republic of Serbia informed the Secretary-General that it had adopted a decision stating that that declaration represented a forceful and unilateral secession of a part of the territory of Serbia, and did not produce legal effects either in Serbia or in the international legal order (S/PV.5839; Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2008/211). Further to a request from Serbia, an emergency public meeting of the Security Council took place on 18 February 2008, in which Mr. Boris Tadic, the President of the Republic of Serbia, participated and denounced the declaration of independence as an unlawful act which had been declared null and void by the National Assembly of Serbia (S/PV.5839).

IV. THE QUESTION
WHETHER THE
DECLARATION OF
INDEPENDENCE IS IN
ACCORDANCE WITH
INTERNATIONAL LAW

78. The Court now turns to the substance of the request submitted by the General Assembly. The Court recalls that it has been asked by the General

odtrhnutie“ existovali v prípade Kosova.

83. Súd nepovažuje za nevyhnutné vyriešiť tieto otázky v tomto prípade. Valné zhromaždenie požiadalo o posudok (názor) Súdu iba k otázke či je vyhlásenie nezávislosti v súlade s medzinárodným právom. Debaty týkajúce sa rozsahu práva na sebaurčenie a existencia nejakého práva na „nápravné odtrhnutie“, sa však týkajú práva na oddelenie sa od štátu (pozri vyššie odseky 49 až 56), a ako takmer všetci účastníci súhlasili, táto otázka presahuje rozsah otázky položenej Valným zhromaždením. Kvôli odpovedi na otázku, Súd potrebuje iba určiť, či vyhlásenie nezávislosti porušilo buď všeobecne medzinárodné právo alebo *lex specialis* vytvorený rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999).

84. Vzhľadom na dôvody už uvedené, Súd sa domnieva, že všeobecné medzinárodné právo neobsahuje aplikovateľný zákaz vyhlásenia nezávislosti. V zmysle uvedeného prichádza k záveru, že vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 neporušilo normy všeobecného medzinárodného práva. Dospejúc k tomuto záveru, Súd obráti pozornosť na právnu relevantnosť rezolúcie 1244, prijatej 10. júna 1999.

B. Rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999)
a Ústavný rámec vytvorený v rámci UNMIK.

85. V rámci právneho rámca Charty Spojených národov, presnejšie na základe článkov 24, 25 a kapitoly VII, Bezpečnostná rada môže prijať rezolúcie ukládajúce povinnosti podľa medzinárodného práva. Súd mal príležitosť vykladať a aplikovať takéto rezolúcie Bezpečnostnej rady v množstve prípadov a konštantne ich pokladal za súčasť systému záväzkov podľa medzinárodného práva. (*Právne následky trvalej prítomnosti Juhoafrickej republiky v Namíbii (Juhozápadná Afrika) pre štáty v spojení s rezolúciou Bezpečnostnej rady 276 (1970), poradný posudok, Správa MSD 1971, str.16*); *Otázky výkladu a aplikácie Montrealského dohovoru vznikajúce dôsledkom leteckého (vzdušného) incidentu v Lockerbie (Libijská arabská džamahírija proti. Veľkej Británii), Prechodné opatrenia, príkaz zo 14. apríla 1992, správa MSD 1992, str. 126 – 127, ods. 42 – 44*). Rezolúcia 1244 (1999) bola urýchlene prijatá Bezpečnostnou radou na základe kapitoly VII Charty Spojených národov a teda jednoznačne ukladá povinnosti podľa medzinárodného práva. Súd poznamenáva, že žiaden z účastníkov nespochybnil skutočnosť, že rezolúcia 1244 (1999), ktorá sa osobitne zaoberá situáciou v Kosove, je súčasťou práva relevantného v tejto situácii.

Assembly to assess the accordance of the declaration of independence of 17 February 2008 with "international law" (resolution 63/3 of the General Assembly, 8 October 2008). The Court will first turn its attention to certain questions concerning the lawfulness of declarations of independence under general international law, against the background of which the question posed falls to be considered, and Security Council resolution 1244 (1999) is to be understood and applied. Once this general framework has been determined, the Court will turn to the legal relevance of Security Council resolution 1244 (1999), and determine whether the resolution creates special rules, and ensuing obligations, under international law applicable to the issues raised by the present request and having a bearing on the lawfulness of the declaration of independence of 17 February 2008.

A. General international law

79. During the eighteenth, nineteenth and early twentieth centuries, there were numerous instances of declarations of independence, often strenuously opposed by the State from which independence was being declared. Sometimes a declaration resulted in the creation of a new State, at others it did not. In no case, however, does the practice of States as a whole suggest that the act of promulgating the declaration was regarded as contrary to international law. On the contrary, State practice during this period points clearly to the conclusion that international law contained no prohibition of declarations of independence. During the second half of the twentieth century, the international law of self-determination developed in such a way as to create a right to independence for the peoples of non-self-governing territories and peoples subject to alien subjugation, domination and exploitation (cf. *Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1971*, pp. 31-32, paras. 52-53; *East Timor (Portugalv. Australia), Judgment, I.C.J. Reports 1995*, p. 102, para. 29; *Legal Consequences of the Construction of a Wall in the Occupied Palestinian Territory, Advisory Opinion, I.C.J. Reports 2004 (I)*, pp. 171-172, para. 88). A great many new States have come into existence as a result of the exercise of this right. There were, however, also instances of declarations of independence outside this context. The practice of States in these latter cases does not point to the emergence in international law of a new rule prohibiting the making of a declaration of independence in such cases.

80. Several participants in the proceedings before the Court have contended that a prohibition of unilateral declarations of independence is implicit in the principle of territorial integrity.

86. Súd poznamenáva, že existuje množstvo ďalších rezolúcií Bezpečnostnej rady prijatých v otázke Kosova, najmä rezolúcie Bezpečnostnej rady 1160 (1998), 1199 (1998), 1203 (1998) a 1239 (1999). Avšak Súd nevidí potrebu osobitne sa vyjadrovať k rezolúciám Bezpečnostnej rady prijatým pred rezolúciou 1244 (1999) a ktoré sú v každom prípade pripomínané v druhom odseku preambuly tejto rezolúcie.

87. Určitý počet účastníkov konania sa zaoberal otázkou, či nariadenia prijaté v mene UNMIK osobitným splnomocnencom Generálneho tajomníka, tiež tvoria časť medzinárodného práva aplikovateľného vo význame otázky položenej v žiadosti Valného zhromaždenia

88. Pred súdom boli prednesené argumenty, že Ústavný rámc je viac aktom vnútorného práva, ako medzinárodného práva. V zmysle tohto argumentu by Ústavný rámc nebol súčasťou medzinárodného práva aplikovateľného v tomto prípade a otázka súladu vyhlásenia nezávislosti teda nespadá do rozsahu žiadosti predloženej Valným zhromaždením.

Súd pozoruje, že nariadenia UNMIK vrátane nariadenia 2001/9, ktorým sa vyhlasuje Ústavný rámc, sú prijímané osobitným splnomocnencom Generálneho tajomníka na základe právomoci odvodennej najmä z odsekov 6, 10, 11, rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999), a tým pádom odvodennej v celom rozsahu z Charty Spojených národov. Záväznosť Ústavného rámca sa odvodzuje od záväznej povahy rezolúcie 1244 (1999) a teda z medzinárodného práva. V tomto zmysle teda požíva medzinárodnoprávny charakter.

89. Zároveň Súd pozoruje, že Ústavný rámc slúži ako časť špecifického právneho poriadku, vytvoreného na základe rezolúcie 1244 (1999), aplikovateľného výlučne v Kosove, účelom ktorého je upraviť v čase prechodného obdobia zavedeného rezolúciou 1244 (1999) záležitosti, ktoré by zvyčajne boli predmetom úpravy vnútorného ako medzinárodného práva. Nariadenie 2001/09 začína vyhlásením, že Ústavný rámc bol vyhlásený

„za účelom rozvoja zmysluplnej samosprávy v Kosove až do konečného usporiadania a založenia dočasných orgánov samosprávy v rovine zákonodarnej, výkonnej a súdnej, skrz spoluúčasť ľudu Kosova v slobodných a spravodlivých voľbách.“

The Court recalls that the principle of territorial integrity is an important part of the international legal order and is enshrined in the Charter of the United Nations, in particular in Article 2, paragraph 4, which provides that:

"All Members shall refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations."

In General Assembly resolution 2625 (XXV), entitled "Declaration on Principles of International Law concerning Friendly Relations and Co-operation among States in Accordance with the Charter of the United Nations", which reflects customary international law (*Military and Paramilitary Activities in and against Nicaragua (Nicaragua v. United States of America), Merits, Judgment, I.C.J. Reports 1986*, pp. 101-103, paras. 191-193), the General Assembly reiterated "[t]he principle that States shall refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State". This resolution then enumerated various obligations incumbent upon States to refrain from violating the territorial integrity of other sovereign States. In the same vein, the Final Act of the Helsinki Conference on Security and Co-operation in Europe of 1 August 1975 (the Helsinki Conference) stipulated that "[t]he participating States will respect the territorial integrity of each of the participating States" (Art. IV). Thus, the scope of the principle of territorial integrity is confined to the sphere of relations between States.

81. Several participants have invoked resolutions of the Security Council condemning particular declarations of independence: see, *inter alia*, Security Council resolutions 216 (1965) and 217 (1965), concerning Southern Rhodesia; Security Council resolution 541 (1983), concerning northern Cyprus; and Security Council resolution 787 (1992), concerning the Republika Srpska.

The Court notes, however, that in all of those instances the Security Council was making a determination as regards the concrete situation existing at the time that those declarations of independence were made; the illegality attached to the declarations of independence thus stemmed not from the unilateral character of these declarations as such, but from the fact that they were, or would have been, connected with the unlawful use of force or other egregious violations of norms of general international law, in particular those of a peremptory character (*jus cogens*). In the context of Kosovo, the Security Council has never taken this position. The exceptional character of the resolutions enumerated above appears to the Court to confirm that no general prohibition against unilateral declarations of independence may be inferred from the practice of the Security Council.

Ústavný rámec je teda účinný ako súčasť právneho poriadku prijatého kvôli správe Kosova počas prechodného obdobia. Orgány ktoré vytvoril boli oprávnené Ústavným rámcem vydávať rozhodnutia, ktoré boli účinné v rámci tohto právneho poriadku. Najmä Kosovské zhromaždenie bolo oprávnené prijímať právne akty, ktoré by boli právne účinné v rámci tohto právneho poriadku, vždy podliehajúce právomoci osobitného splnomocnenca generálneho tajomníka.

90. Súd poznamenáva, že tak ako rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) ako aj Ústavný rámec zverujú osobitnému splnomocnencovi Generálneho tajomníka značné právomoci čo sa týka dozoru nad Dočasnými orgánmi samosprávy založenými na základe Misie Spojených národov v Kosove. Ako je uvedené vyššie (pozri odsek 58), rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) počíta s „dočasnou správou Kosova...ktorá zaistí prechodnú správu počas zakladania a dozerania na vývoj dočasných demokratických orgánov samosprávy“ (ods. 10). Rezolúcia 1244 (1999) ďalej uvádza, že „hlavná zodpovednosť medzinárodnej civilnej prítomnosti zahŕňa...

Organizovanie a dozeranie na rozvoj dočasných orgánov demokratickej a autonómnej samosprávy až do politického usporiadania vrátane uskutočnenia volieb“ (odsek 11 (c)). Podobne ako je opísané vyššie (pozri odsek 62) v zmysle Ústavného rámca, dočasné orgány samosprávy mali fungovať v zhode a podliehať osobitnému splnomocnencovi Generálneho tajomníka pri implementácii rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999).

91. Súd poznamenáva, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a Ústavný rámec boli 17. februára 2008 platné účinné. Odsek 19 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) výslovne ustanovuje, že „medzinárodné civilné a bezpečnostné prítomnosti založené na počiatočné obdobie 12 mesiacov, budú pokračovať aj po tomto období pokiaľ Bezpečnostná rada nerozhodne inak“. Žiadne rozhodnutie meniace rezolúciu 1244 (1999) nebolo prijaté ani na zasadaní Bezpečnostnej rady, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2008, kde sa prejednávalo Vyhlásenie nezávislosti po prvýkrát ani žiadnom neskoršom zasadaní. Stanovisko predsedu z 26. novembra 2008 (S/PRST/2008/44) nanajvýš „privítalo spoluprácu medzi OSN a ostatnými medzinárodnými aktérmi v rámci rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999)“ Naryše na základe odseku 21 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999), Bezpečnostná rada rozhodla, že „zostane aktívne zapojená vo veci“ a zotrvala pri zmienke o „rezolúciách Bezpečnostnej rady 1160 (1998), 1199 (1998), 1203 (1998), 1239 (1999) a 1244 (1999)“ o jeho agende (pozri najnovšie, správu Bezpečnostnej rady k 1. augustu 2008 až 31 júlu 2009, Oficiálny záznam šesťdesiateho štvrtého zasadania Valného zhromaždenia, dodatok č. 2, str. 39 a nasl. a 132

*

82. A number of participants in the present proceedings have claimed, although in almost every instance only as a secondary argument, that the population of Kosovo has the right to create an independent State either as a manifestation of a right to self-determination or pursuant to what they described as a right of "remedial secession" in the face of the situation in Kosovo.

The Court has already noted (see paragraph 79 above) that one of the major developments of international law during the second half of the twentieth century has been the evolution of the right of self-determination. Whether, outside the context of non-self-governing territories and peoples subject to alien subjugation, domination and exploitation, the international law of self-determination confers upon part of the population of an existing State a right to separate from that State is, however, a subject on which radically different views were expressed by those taking part in the proceedings and expressing a position on the question. Similar differences existed regarding whether international law provides for a right of "remedial secession" and, if so, in what circumstances. There was also a sharp difference of views as to whether the circumstances which some participants maintained would give rise to a right of "remedial secession" were actually present in Kosovo.

83. The Court considers that it is not necessary to resolve these questions in the present case. The General Assembly has requested the Court's opinion only on whether or not the declaration of independence is in accordance with international law. Debates regarding the extent of the right of self-determination and the existence of any right of "remedial secession", however, concern the right to separate from a State. As the Court has already noted (see paragraphs 49 to 56 above), and as almost all participants agreed, that issue is beyond the scope of the question posed by the General Assembly. To answer that question, the Court need only determine whether the declaration of independence violated either general international law or the *lex specialis* created by Security Council resolution 1244 (1999).

*

84. For the reasons already given, the Court considers that general international law contains no applicable prohibition of declarations of independence. Accordingly, it concludes that the declaration of independence of 17 February 2008 did not violate general international law. Having arrived at that conclusion, the Court now turns to the legal relevance of Security Council resolution 1244, adopted on 10 June 1999.

a nasl.). Ba čo viac, kapitola 14.3 Ústavného rámca ustanovuje, že „Osobitný splnomocnenec Generálneho tajomníka...môže vykonať zmeny (novely, dodatky) tohto Ústavného rámca. Menšie zmeny boli vykonané účinkom nariadení UNMIK

UNMIK/REG/2002/9 z 3. mája 2002, UNMIK/REG/2007/29 zo 4. októbra 2007, UNMIK/REG/2008/1 z 8. januára 2008 a UNMIK/REG/2008/9 z 8. februára 2008.

V konečnom dôsledku ani rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) ani Ústavný rámec neobsahuje klauzulu ustanovujúcu jeho ukončenie a taktiež nedošlo k jeho zrušeniu; teda tieto normy tvoria medzinárodné právo aplikovateľné na situáciu prevládajúcu v Kosove 17. februára 2008.

92. Navyše, osobitný splnomocnenec Generálneho tajomníka pokračoval vo vykonávaní svojich úloh v Kosove. Ba čo viac, Generálny tajomník pokračoval v predkladaní pravidelných správ Bezpečnostnej rade, ako vyžaduje odsek 20 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) (pozri najnovšiu štvrtročnú správu Generálneho tajomníka k Misii Spojených národov v Kosove, S/2010/169, 6 apríl 2010, ako aj správy z konania S/2008/692 z 24. novembra 2008, S/2009/149 zo 17 marca 2009, S/2009/300 z 10 júna 2009, S/2009/497 z 30. septembra 2009 a S/2010/5 z 5. januára 2010).

93. Na základe uvedeného, Súd dospel k záveru, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a Ústavný rámec tvoria súčasť medzinárodného práva, ktoré bude posudzované pri odpovedi na otázku položenú Valným zhromaždením v žiadosti o poradný posudok.

1. Výklad rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999)

94. Skôr ako bude možné pokročiť ďalej, Súd musí pripomenúť niekoľko faktorov relevantných pri vykladaní rezolúcií Bezpečnostnej rady. Zatiaľ čo pravidlá výkladu medzinárodných zmlúv obsiahnuté v článkoch 31 a 32 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve môže poskytnúť návod, rozdiely medzi rezolúciami Bezpečnostnej rady a medzinárodnými zmluvami znamenajú, že výklad rezolúcií Bezpečnostnej rady vyžaduje aby bol vzatý ohľad na iné faktory. Rezolúcie Bezpečnostnej rady sú vydané jedným, kolektívnym orgánom a sú schvaľované (navrhované) procesom veľmi odlišným od toho ktorý sa používa pri uzatváraní medzinárodnej zmluvy. Rezolúcie Bezpečnostnej rady sú výsledkom procesu hlasovania tak ako ustanovuje článok 27 Charty a výsledný text týchto rezolúcií reprezentuje stanovisko Bezpečnostnej rady ako orgánu. Navyše rezolúcie Bezpečnostnej rady môžu byť záväzné voči všetkým štátom (*Právne následky trvalej prítomnosti Juhoafrickej republiky v Namibii (Juhozápadná Afrika) pre štáty v spojení s rezolúciou Bezpečnostnej rady 276 (1970), poradný posudok, Správa MSD 1971,*

B. Security Council resolution 1244 (1999) and the UNMIK Constitutional Framework created thereunder

85. Within the legal framework of the United Nations Charter, notably on the basis of Articles 24, 25 and Chapter VII thereof, the Security Council may adopt resolutions imposing obligations under international law. The Court has had the occasion to interpret and apply such Security Council resolutions on a number of occasions and has consistently treated them as part of the framework of obligations under international law (*Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1971*, p. 16); *Questions of Interpretation and Application of the 1971 Montreal Convention arising from the Aerial Incident at Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United Kingdom), Provisional Measures, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, p. 15, paras. 39-41; *Questions of Interpretation and Application of the 1971 Montreal Convention arising from the Aerial Incident at Lockerbie (Libyan Arab Jamahiriya v. United States of America), Provisional Measures, Order of 14 April 1992, I.C.J. Reports 1992*, pp. 126-127, paras. 42-44). Resolution 1244 (1999) was expressly adopted by the Security Council on the basis of Chapter VII of the United Nations Charter, and therefore clearly imposes international legal obligations. The Court notes that none of the participants has questioned the fact that resolution 1244 (1999), which specifically deals with the situation in Kosovo, is part of the law relevant in the present situation.

86. The Court notes that there are a number of other Security Council resolutions adopted on the question of Kosovo, notably Security Council resolutions 1160 (1998), 1199 (1998), 1203 (1998) and 1239 (1999); however, the Court sees no need to pronounce specifically on resolutions of the Security Council adopted prior to resolution 1244 (1999), which are, in any case, recalled in the second preambular paragraph of the latter.

*

87. A certain number of participants have dealt with the question whether regulations adopted on behalf of UNMIK by the Special Representative of the Secretary-General, notably the Constitutional Framework (see paragraph 62 above), also form part of the applicable

str.54,ods. 116) bez ohľadu na to, či zohrali nejakú úlohu pri ich formulovaní. Výklad rezolúcií Bezpečnostnej rady môže od Súdu vyžadovať analýzu stanovísk zástupcov členov Bezpečnostnej rady v čase ich prijatia, iných rezolúcií Bezpečnostnej rady v tej istej záležitosti ako aj následnú činnosť relevantných orgánov Spojených národov a štátov ovplyvnených týmito rezolúciami.

95. Súd najprv poznamenáva, že rezolúcia 1244 (1999) musí byť čítaná v súvislosti so všeobecnými princípmi upravenými v prílohe 1 a 2, pokiaľ v samotnej rezolúcii Bezpečnostná rada: „1. Rozhodla, že politické riešenie Kosovskej krízy má byť založené na všeobecných princípoch v prílohe 1 a ďalej rozpracovaných princípoch a iných vyžadovaných prvkov v prílohe 2.“ Tieto všeobecné princípy sa snažia zmierniť krízu v Kosove najprv zaistením ukončenia násilností a represii a dočasnou správou. Dlhodobé riešenie bolo taktiež predpokladané a rezolúcia 1244 (1999) mala iniciovať

„politický proces smerom k dohode o dočasnom politickom rámci umožňujúcej podstatnú mieru samosprávy pre Kosovo, berúc plne na vedomie dohody z Rambouillet a princípy suverenity a územnej celistvosti Juhoslovanskej zväzovej republiky a ostatných krajín regiónu a odzbrojenie Kosovskej oslobodzovacej armády“ (rezolúcia Bezpečnostnej rady OSN 1244 (1999) z 10. júna 1999, príl. 1, šiesty princíp, tamtiež, príl. 2, ods. 8).

Ďalej treba pripomenúť, že desiaty odsek preambuly rezolúcie 1244 (1999) taktiež pripomína suverenitu a územnú celistvosť Juhoslovanskej zväzovej republiky.

96. Ako boli vyššie naznačené základné charakteristiky rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) (pozri odseky 58 až 59), Súd následne pozoruje, že tri rozličné črty rezolúcie sú relevantné pre rozoznanie jej predmetu a účelu.

97. Po prvé, rezolúcia 1244 (1999) dala vzniknúť medzinárodnej civilnej a bezpečnostnej prítomnosti v Kosove s plnými civilnými a politickými právomocami a výlučnou zodpovednosťou za spravovanie Kosova. Ako sa uvádza vyššie (pozri odsek 60), Generálny tajomník 12. júna 1999 prezentoval Bezpečnostnej rade svoj predbežný operačný koncept pre celkovú organizáciu civilnej prítomnosti v rámci UNMIK. 25. júla 1999 vyhlásil Osobitný splnomocnenec Generálneho tajomníka nariadenie UNMIK 1999/1, so zamýšľanou účinnosťou ku dňu prijatia rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) 10. júnu 1999. V zmysle tohto nariadenia „všetka zákonodarná a výkonná moc týkajúca sa Kosova, zahŕňajúca aj správu súdnictva“, sa prenáša na

<p>international law within the meaning of the General Assembly's request.</p> <p>88. In particular, it has been argued before the Court that the Constitutional Framework is an act of an internal law rather than an international law character. According to that argument, the Constitutional Framework would not be part of the international law applicable in the present instance and the question of the compatibility of the declaration of independence therewith would thus fall outside the scope of the General Assembly's request.</p> <p>The Court observes that UNMIK regulations, including regulation 2001/9, which promulgated the Constitutional Framework, are adopted by the Special Representative of the Secretary-General on the basis of the authority derived from Security Council resolution 1244 (1999), notably its paragraphs 6, 10, and 11, and thus ultimately from the United Nations Charter. The Constitutional Framework derives its binding force from the binding character of resolution 1244 (1999) and thus from international law. In that sense it therefore possesses an international legal character.</p> <p>89. At the same time, the Court observes that the Constitutional Framework functions as part of a specific legal order, created pursuant to resolution 1244 (1999), which is applicable only in Kosovo and the purpose of which is to regulate, during the interim phase established by resolution 1244 (1999), matters which would ordinarily be the subject of internal, rather than international, law. Regulation 2001/9 opens with the statement that the Constitutional Framework was promulgated</p> <p>"[f]or the purposes of developing meaningful self-government in Kosovo pending a final settlement, and establishing provisional institutions of self-government in the legislative, executive and judicial fields through the participation of the people of Kosovo in free and fair elections".</p> <p>The Constitutional Framework therefore took effect as part of the body of law adopted for the administration of Kosovo during the interim phase. The institutions which it created were empowered by the Constitutional Framework to take decisions which took effect within that body of law. In particular, the Assembly of Kosovo was empowered to adopt legislation which would have the force of law within that legal order, subject always to the overriding authority of the Special Representative of the Secretary-General.</p> <p>90. The Court notes that both Security Council resolution 1244 (1999) and the Constitutional Framework entrust the Special Representative of the Secretary-General with considerable supervisory powers with regard to the Provisional Institutions of Self-Government established</p>	<p>UNMIK a bude vykonávaná osobitným splnomocnencom. Spoločne majú teda rezolúcia 1244 (1999) a nariadenie UNMIK 1999/1 nahradzujúci účinok voči právnemu poriadku účinnému na území Kosova v tom čase a uvádzajú medzinárodnú územnú správu. Z tohto dôvodu založenie civilnej a bezpečnostnej prítomnosti v Kosove vyslanej na základe rezolúcie 1244 (1999) musí byť chápané ako výnimočné opatrenie týkajúce sa civilných, politických a bezpečnostných aspektov a je zamerané na riešenie krízy existujúcej na tomto území v roku 1999.</p> <p>98. Po druhé, riešenie obsiahnuté v rezolúcii 1244 (1999), konkrétne implementácia dočasnej územnej správy bola navrhnutá za humanitárnymi účelmi: Zaisťiť prostriedky na stabilizáciu Kosova a na znovuoobnovenie základného verejného poriadku na území postihnutom krízou. Zjavne to vyplýva zo samotného textu rezolúcie 1244 (1999), ktorý v druhom odseku preambuly pripomína rezolúciu Bezpečnostnej rady 1239 (1999) prijatej 14. mája 1999 v ktorej Bezpečnostná rada vyjadrila vážne obavy z humanitárnej krízy v Kosove a okolí“. Priority uvedené v odseku 11 rezolúcie 1244 (1999) boli ďalej rozpracované v takzvaných „štyroch pilieroch“ týkajúcich sa spravovania Kosova opísaného v Správe Generálneho tajomníka z 12. júna 1999 (vyššie odsek 60). Kladením dôrazu na tieto „štyri piliere“ (konkrétne sa jedná o dočasnú civilnú správu, humanitárne záležitosti, budovanie inštitúcií a rekonštrukcia a pridelenie zodpovednosti za tieto kľúčové komponenty rôznym medzinárodným organizáciám a agentúram), bolo jasne zamýšľané, že rezolúcia 1244 (1999) mala priniesť stabilizáciu a rekonštrukciu. Dočasná správa v Kosove bola navrhnutá tak aby dočasne pozastavila výkon právomoci Srbska nad územím Kosova, ktorá vyplývala z nepretržitej suverenity (panstva) nad týmto územím. Účelom právneho režimu založeného podľa rezolúcie 1244 (1999) bolo založiť, organizovať a dohliadať rozvoj miestnych orgánov samosprávy v Kosove pod dohľadom dočasnej medzinárodnej misie.</p> <p>99. Po tretie, rezolúcia 1244 (1999) jednoznačne zakladá dočasný režim; nemôže byť chápaná v tom zmysle, že ustanovuje stály inštitucionálny rámec na území Kosova. táto rezolúcia udelila mandát UNMIK aby nanajvýš napomohla želanému dojednanému riešeniu budúceho statusu Kosova, bez prejudikovania výsledku procesu vyjednávania.</p> <p>100. Súd teda prichádza k záveru, že predmetom a účelom rezolúcie 1244 (1999) bolo založenie krátkodobého, výnimočného právneho režimu ktorý v rozsahu v ktorom je výslovne vymedzený nahrádza Srbský právny poriadok a ktorý smeruje k stabilizácii Kosova a bol navrhnutý ako dočasný.</p> <p>2. Otázka či vyhlásenie nezávislosti je v súlade</p>
---	--

<p>under the authority of the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo. As noted above (see paragraph 58), Security Council resolution 1244 (1999) envisages "an interim administration for Kosovo . . . which will provide transitional administration while establishing and overseeing the development of provisional democratic self-governing institutions" (para. 10). Resolution 1244 (1999) further states that "the main responsibilities of the international civil presence will include . . . [o]rganizing and overseeing the development of provisional institutions for democratic and autonomous self-government pending a political settlement, including the holding of elections" (paragraph 11 (c)). Similarly, as described above (see paragraph 62), under the Constitutional Framework, the Provisional Institutions of Self-Government were to function in conjunction with and subject to the direction of the Special Representative of the Secretary-General in the implementation of Security Council resolution 1244 (1999).</p>	<p>s rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a opatrenia prijaté na jej základe</p>
<p>91. The Court notes that Security Council resolution 1244 (1999) and the Constitutional Framework were still in force and applicable as at 17 February 2008. Paragraph 19 of Security Council resolution 1244 (1999) expressly provides that "the international civil and security presences are established for an initial period of 12 months, to continue thereafter unless the Security Council decides otherwise". No decision amending resolution 1244 (1999) was taken by the Security Council at its meeting held on 18 February 2008, when the declaration of independence was discussed for the first time, or at any subsequent meeting. The Presidential Statement of 26 November 2008 (S/PRST/2008/44) merely "welcom[ed] the cooperation between the UN and other international actors, <i>within</i> the framework of Security Council resolution 1244 (1999)" (emphasis added). In addition, pursuant to paragraph 21 of Security Council resolution 1244 (1999), the Security Council decided "to remain actively seized of the matter" and maintained the item "Security Council resolutions 1160 (1998), 1199 (1998), 1203 (1998), 1239 (1999) and 1244 (1999)" on its agenda (see, most recently, Report of the Security Council, 1 August 2008-31 July 2009, General Assembly, Official Records, 64th session, Supplement No. 2, pp. 39 ff. and 132 ff.). Furthermore, Chapter 14.3 of the Constitutional Framework sets forth that "[t]he SRSG . . . may effect amendments to this Constitutional Framework". Minor amendments were effected by virtue of UNMIK regulations UNMIK/REG/2002/9 of 3 May 2002, UNMIK/REG/2007/29 of 4 October 2007, UNMIK/REG/2008/1 of 8 January 2008 and UNMIK/REG/2008/9 of 8 February 2008. Finally, neither Security Council resolution 1244 (1999) nor the Constitutional Framework contains a clause providing for its termination and neither has been repealed; they therefore constituted the international law applicable to the situation prevailing in Kosovo on 17 February 2008.</p>	<p>101. Súd sa na tomto mieste bude venovať otázke, či rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999), alebo podľa nej prijaté opatrenia ustanovujú určitý zákaz vyhlásenia nezávislosti, účinný voči tým, ktorí prijali vyhlásenie nezávislosti 17. februára 2008. Na odpovedanie tejto otázky je pre Súd v prvom rade nevyhnutné určiť kto toto vyhlásenie vydal, tak ako je to vysvetlené vyššie v odseku 52.</p>
	<p>(a) <i>Identita autorov vyhlásenia nezávislosti</i></p>
	<p>102. Súd potrebuje určiť, či vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 bolo aktom „Kosovského zhromaždenia“, jedného z dočasných orgánov samosprávy založeného podľa kapitoly 9 Ústavného rámca alebo či právomoc tých tí, ktorí prijali vyhlásenie nezávislosti bola odlišná.</p>
	<p>103. Súd poznamenáva, že čo sa týka tejto otázky boli prezentované rôzne názory. Na jednej strane bolo v konaní pred súdom naznačené, že stretnutie na ktorom bolo Vyhlásenie nezávislosti prijaté, bolo zasadnutím Kosovského zhromaždenia fungujúceho ako dočasný orgán samosprávy v rámci mantinelov Ústavného rámca. Iní účastníci spozorovali, že tak ako štýl jazyka použitý v dokumente ako aj okolnosti za ktorých bol prijatý jednoznačne naznačujú, že Vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 nebolo prácou dočasného orgánu samosprávy a nemá účinky v rámci právneho rámca vytvoreného pre vládu v Kosove počas prechodného obdobia.</p>
	<p>104. Súd poznamenáva, že počas otvorenia zasadania 17. februára 2008 na ktorom bolo prijaté Vyhlásenie nezávislosti, sa predseda Zhromaždenia a predseda kosovskej vlády zmienili o Kosovskom zhromaždení a o Ústavnom rámci. Avšak Súd sa domnieva, že na Vyhlásenie nezávislosti treba hľadieť v širšom kontexte, berúc do úvahy udalosti predchádzajúce prijatiu, najmä týkajúce sa takzvaného „final status proces“ (pozri odseky 64 až 73). Rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) sa týkala najmä vybudovania dočasného rámca samosprávy Kosova (pozri vyššie odsek 58). Aj keď sa v čase prijatia rezolúcie očakávalo, že konečné postavenie Kosova vyplynie a bude sa rozvíjať v rámci stanovenom rezolúciou, konkrétne obrysy, nehovoriac o výsledku procesu ponechala rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) otvorené. Podľa odseku 11, presnejšie pododsekov (d), (e) a (f) je otázka konečného statusu riešená iba v tom rozsahu, že ide o súčasť zodpovednosti UNMIK napomáhať politickému procesu navrhnutému na určenie budúceho statusu Kosova, berúc do úvahy dohody z Rambouillet a v poslednej fáze preniesť právomoci z dočasných orgánov Kosova na orgány založené podľa politického urovnania (dohody).</p>

<p>92. In addition, the Special Representative of the Secretary-General continues to exercise his functions in Kosovo. Moreover, the Secretary-General has continued to submit periodic reports to the Security Council, as required by paragraph 20 of Security Council resolution 1244 (1999) (see the most recent quarterly Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, S/2010/169, 6 April 2010, as well as the preceding Reports S/2008/692 of 24 November 2008, S/2009/149 of 17 March 2009, S/2009/300 of 10 June 2009, S/2009/497 of 30 September 2009 and S/2010/5 of 5 January 2010).</p> <p>93. From the foregoing, the Court concludes that Security Council resolution 1244 (1999) and the Constitutional Framework form part of the international law which is to be considered in replying to the question posed by the General Assembly in its request for the advisory opinion.</p> <p>1. Interpretation of Security Council resolution 1244 (1999)</p> <p>94. Before continuing further, the Court must recall several factors relevant in the interpretation of resolutions of the Security Council. While the rules on treaty interpretation embodied in Articles 31 and 32 of the Vienna Convention on the Law of Treaties may provide guidance, differences between Security Council resolutions and treaties mean that the interpretation of Security Council resolutions also require that other factors be taken into account. Security Council resolutions are issued by a single, collective body and are drafted through a very different process than that used for the conclusion of a treaty. Security Council resolutions are the product of a voting process as provided for in Article 27 of the Charter, and the final text of such resolutions represents the view of the Security Council as a body. Moreover, Security Council resolutions can be binding on all Member States (<i>Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion, I.C.J. Reports 1971, p. 54, para. 116</i>), irrespective of whether they played any part in their formulation. The interpretation of Security Council resolutions may require the Court to analyse statements by representatives of members of the Security Council made at the time of their adoption, other resolutions of the Security Council on the same issue, as well as the subsequent practice of relevant United Nations organs and of States affected by those given resolutions.</p>	<p>105. Vyhlásenie nezávislosti odráža presvedčenie jeho autorov, že vyjednávania o konečnom statuse zlyhali a kritický moment pre budúcnosť Kosova bol dosiahnutý. Preambula vyhlásenia spomína „o rokoch medzinárodne podporovaných vyjednávanií medzi Belehradom a Prištinou o otázke konečného politického statusu“ a výslovne dáva Vyhlásenie nezávislosti do súvislosti so zlyhaním vyjednávanií o konečnom statuse, keď uvádza, že „nebol možný žiaden obojstranne akceptovateľný výsledok o konečnom statuse“ (desiaty a jedenásty odsek preambuly). Pokračujúc od tejto vety, autori Vyhlásenia nezávislosti zdôrazňujú svoje odhodlanie „vyriešiť“ status Kosova a dať kosovskému ľudu „istotu do budúcnosti“ (trinásty odsek preambuly).</p> <p>Tieto vyjadrenia naznačujú, že autori vyhlásenia nemali v úmysle konať v rámci štandardného rámca dočasnej samosprávy Kosova, ale sledovali cieľ založiť Kosovo ako „nezávislý a suverénny štát“ (odsek 1). Nebolo úmyslom prijímateľov Vyhlásenia nezávislosti nebolo aby toto Vyhlásenie malo účinky v rámci právneho poriadku vytvoreného pre prechodné obdobie a takéto účinky ani nebolo spôsobilé mať. Naproti tomu, Súd sa domnieva, že autori vyhlásenia nemali v úmysle konať v rámci právomoci orgánu vytvoreného a fungujúceho v rámci právneho poriadku, ale skôr sa rozhodli prijať opatrenie, ktorého dôležitosť a účinky sa nachádzajú mimo tohto právneho poriadku.</p> <p>106. Tento záver je podporený skutočnosťou, že autori vyhlásenia sa podujali plniť medzinárodné záväzky Kosova, najmä tie, ktoré Kosovu vytvorila UNMIK (Vyhlásenie nezávislosti, ods. 9) a výslovne a záväzne vyhlásili, že Kosovo je viazané voči tretím štátom záväzkom urobeným vo vyhlásení (<i>tamtiež</i> ods. 12). Oproti tomu, v rámci režimu Ústavného rámca bolo výlučne výsadou osobitného splnomocnenca Generálneho tajomníka zaoberať sa všetkými záležitosťami týkajúcimi sa správy zahraničných vecí :</p> <p>„(m) uzatváranie dohôd so štátmi a medzinárodnými organizáciami vo všetkých záležitostiach v rozsahu rezolúcie BR OSN 1244 (1999)</p> <p>(n) dozeranie nad plnením záväzkov podľa medzinárodných zmlúv uzavretých v mene UNMIK</p> <p>(o) vonkajšie vzťahy vrátane tých so štátmi a medzinárodnými organizáciami...“ (kap. 8.1 Ústavného rámca, „Právomoc a zodpovednosť vyhradené osobitnému splnomocnencovi).</p> <p>V týchto záležitostiach Osobitný splnomocnenec Generálneho tajomníka iba konzultuje a spolupracuje s dočasnými orgánmi samosprávy.</p> <p>107. Na rovnaký záver poukazujú aj určité</p>
--	--

<p style="text-align: right;">*</p> <p>95. The Court first notes that resolution 1244 (1999) must be read in conjunction with the general principles set out in annexes 1 and 2 thereto, since in the resolution itself, the Security Council: "1. <i>Decide[d]</i> that a political solution to the Kosovo crisis shall be based on the general principles in annex 1 and as further elaborated in the principles and other required elements in annex 2." Those general principles sought to defuse the Kosovo crisis first by ensuring an end to the violence and repression in Kosovo and by the establishment of an interim administration. A longer-term solution was also envisaged, in that resolution 1244 (1999) was to initiate</p> <p>"[a] political process towards the establishment of an interim political framework agreement providing for a substantial self-government for Kosovo, taking full account of the Rambouillet accords and the principles of sovereignty and territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia and the other countries of the region, and the demilitarization of the KLA" (Security Council resolution 1244 (1999) of 10 June 1999, Ann. 1, sixth principle; <i>ibid.</i>, Ann. 2, para. 8).</p> <p>Further, it bears recalling that the tenth preambular paragraph of resolution 1244 (1999) also recalled the sovereignty and the territorial integrity of the Federal Republic of Yugoslavia.</p> <p>96. Having earlier outlined the principal characteristics of Security Council resolution 1244 (1999) (see paragraphs 58 to 59), the Court next observes that three distinct features of that resolution are relevant for discerning its object and purpose.</p> <p>97. First, resolution 1244 (1999) establishes an international civil and security presence in Kosovo with full civil and political authority and sole responsibility for the governance of Kosovo. As described above (see paragraph 60), on 12 June 1999, the Secretary-General presented to the Security Council his preliminary operational concept for the overall organization of the civil presence under UNMIK. On 25 July 1999, the Special Representative of the Secretary-General promulgated UNMIK regulation 1999/1, deemed to have entered into force as of 10 June 1999, the date of adoption of Security Council resolution 1244 (1999). Under this regulation, "[a]ll legislative and executive authority with respect to Kosovo, including the administration of the</p>	<p>vlastnosti textu Vyhlásenia nezávislosti ako aj okolnosti jeho prijatia. Nikde v originálnom albánskom texte Vyhlásenia nezávislosti (ktorý je jediný autentický) nie je zmienka o tom, že Vyhlásenie nezávislosti je výsledkom práce Kosovského zhromaždenia. Výraz „Kosovské zhromaždenie“ sa objavuje v nadpise Vyhlásenie nezávislosti iba v anglickom a francúzskom preklade, ktoré sú súčasťou dokumentácie preloženej v mene Generálneho tajomníka. Štýl jazyka používaný vo vyhlásení sa odlišuje od štýlu jazyka zaužívaného v aktoch Kosovského zhromaždenia v tom, že prvý odsek začína vyhlásením „My demokraticky zvolení predstavitelia nášho ľudu...“ kým v aktoch Kosovského zhromaždenia sa používa tretia osoba jednotného čísla.</p> <p>Navyše procedúra použitá vo vzťahu k vyhláseniu sa odlišuje od tej zaužívanej Kosovským zhromaždením pre schvaľovaní (bežnej) legislatívy. Vyhlásenie nezávislosti bolo podpísané všetkými, ktorí ju prijali vrátane prezidenta Kosova, ktorý (ako je poznamenané v odseku 76) nebol členom Kosovského zhromaždenia. V podstate sebavnímanie osôb prijímajúcich vyhlásenie nezávislosti ako „demokraticky zvolených predstavitel'ov nášho ľudu“ bezprostredne predchádza vlastnému vyhláseniu nezávislosti v texte („týmto vyhlasujeme Kosova za samostatný a suverénny štát“; ods. 1). Je taktiež pozoruhodné, že Vyhlásenie nezávislosti nebolo zaslaná osobitnému splnomocnencovi Generálneho tajomníka, kvôli publikácii v oficiálnej zbierke.</p> <p>108. Určitú dôležitosť možno pripísať aj reakcii osobitného splnomocnenca Generálneho tajomníka na vyhlásenie nezávislosti. Ústavný rámec dáva osobitnému splnomocnencovi právomoc dohliadať a za určitých okolností anulovať akty dočasných orgánov samosprávy. V skoršom období, konkrétne v období medzi rokmi 2002 a 2005, kedy Kosovské zhromaždenie prevzalo iniciatívu v podpore nezávislosti Kosova, osobitný splnomocnenec kvalifikoval množstvo aktov ako nesúladných s Ústavným rámcom na základe toho, že mal za to, že prekračujú rozsah kompetencie Zhromaždenia“ (Dokumentácia Spojených národov č. 189, 7. februára 2003) a teda sú prekročením právomocí Kosovského zhromaždenia.</p> <p>Mlčanie osobitného splnomocnenca Generálneho tajomníka zoči-voči vyhláseniu nezávislosti zo 17. februára 2008 naznačuje, že nepovažoval Vyhlásenie nezávislosti za akt dočasných orgánov samosprávy navrhnutých tak aby mali právne účinky v rámci právneho poriadku za ktorého dohľad zodpovedá. Ako ukazuje prax, mal by povinnosť konať v prípade aktov Kosovského zhromaždenia, ktoré by považoval za akty <i>ultra vires</i>.</p> <p>Súd akceptuje, že správa Generálneho tajomníka o Misii Spojených národov v Kosove predložená Bezpečnostnej rade 28. marca 2008 uvádza,</p>
--	--

judiciary", was vested in UNMIK and exercised by the Special Representative. Viewed together, resolution 1244 (1999) and UNMIK regulation 1999/1 therefore had the effect of superseding the legal order in force at that time in the territory of Kosovo and setting up an international territorial administration. For this reason, the establishment of civil and security presences in Kosovo deployed on the basis of resolution 1244 (1999) must be understood as an exceptional measure relating to civil, political and security aspects and aimed at addressing the crisis existing in that territory in 1999.

98. Secondly, the solution embodied in resolution 1244 (1999), namely, the implementation of an interim international territorial administration, was designed for humanitarian purposes: to provide a means for the stabilization of Kosovo and for the re-establishment of a basic public order in an area beset by crisis. This becomes apparent in the text of resolution 1244 (1999) itself which, in its second preambular paragraph, recalls Security Council resolution 1239, adopted on 14 May 1999, in which the Security Council had expressed "grave concern at the humanitarian crisis in and around Kosovo". The priorities which are identified in paragraph 11 of resolution 1244 (1999) were elaborated further in the so-called "four pillars" relating to the governance of Kosovo described in the Report of the Secretary-General of 12 June 1999 (paragraph 60 above). By placing an emphasis on these "four pillars", namely, interim civil administration, humanitarian affairs, institution building and reconstruction, and by assigning responsibility for these core components to different international organizations and agencies, resolution 1244 (1999) was clearly intended to bring about stabilization and reconstruction. The interim administration in Kosovo was designed to suspend temporarily Serbia's exercise of its authority flowing from its continuing sovereignty over the territory of Kosovo. The purpose of the legal régime established under resolution 1244 (1999) was to establish, organize and oversee the development of local institutions of self-government in Kosovo under the aegis of the interim international presence.

99. Thirdly, resolution 1244 (1999) clearly establishes an interim régime; it cannot be understood as putting in place a permanent institutional framework in the territory of Kosovo. This resolution mandated UNMIK merely to facilitate the desired negotiated solution for Kosovo's future status, without prejudging the outcome of the negotiating process.

100. The Court thus concludes that the object and purpose of resolution 1244 (1999) was to establish a temporary, exceptional legal régime which, save to the extent that it expressly preserved it, superseded the Serbian legal order and which aimed at the stabilization of Kosovo, and that it

že „Kosovské zhromaždenie počas svojho zasadania prijalo „Vyhlásenie nezávislosti“, deklarujúc Kosovo nezávislým a suverénnym štátom (Dokument Spojených národov S/2008/211, ods. 3). Išlo o bežnú pravidelnú správu o činnosti UNMIK, ktorej účelom bolo informovať Bezpečnostnú radu o vývoji v Kosove; nebola myslená ako právna analýza Vyhlásenia nezávislosti alebo právomoci na základe ktorej konali tí, ktorí ho prijali.

109. Súd teda po zhrnutí všetkých faktov prichádza k záveru, že autori Vyhlásenia nezávislosti zo 17. februára 2008 nekonali ako jeden z dočasných orgánov samosprávy v rámci Ústavného rámca, ale skôr ako osoby, ktoré konali spoločne ako zástupcovia ľudu Kosova mimo rámca dočasnej správy.

(b) Otázka či autori vyhlásenia nezávislosti svojim konaním porušili rezolúciu Bezpečnostnej rady 1244 (1999) alebo opatrenia prijaté na jej základe

110. Po zistení totožnosti autorov Vyhlásenia nezávislosti, sa súd venuje otázke, či ich konanie pri vyhlasovaní nezávislosti bolo v rozpore s niektorým zákazom obsiahnutým v rezolúcii Bezpečnostnej rady 1244 (1999) alebo Ústavnom rámci prijatom na jej základe.

111. Súd pripomína, že táto otázka je kontroverznou záležitosťou v tomto konaní. Niektorí účastníci konania tvrdia, že Vyhlásenie nezávislosti 17. februára 2008 bolo jednostranným pokusom ukončiť medzinárodnú prítomnosť založenú rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999), čo je výsledok vykonateľného rozhodnutím samotnej Bezpečnostnej rady. Taktiež boli prezentované tvrdenia, že permanentné usporiadanie pre Kosovo môže byť dosiahnuté buď dohodou všetkých strán (najmä so súhlasom Srbskej republiky) alebo rezolúciou Bezpečnostnej rady odsúhlasujúcou konkrétny konečný status Kosova, tak ako sa uvádza v Hlavných zásadách kontaktnej skupiny. V zmysle uvedeného jednostranné vyhlásenie nezávislosti nemôže byť zosúladené z rezolúciou Bezpečnostnej rady 1244 (1999) a teda je jej porušením.

112. Iní účastníci predniesli pred súdom, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nebráni ani nevylučuje možnosť nezávislosti Kosova. Argumentujú, že rezolúcia iba upravuje dočasnú správu Kosova, ale nie jeho konečný status. Rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) neukladá v zmysle týchto argumentov záväzkov podľa medzinárodného práva zakazujúci vydanie alebo postihujúci vyhlásenie nezávislosti neplatnosťou a autori takéhoto vyhlásenia nie sú jej adresátmi. V zmysle tohto názoru, ak by chcela Bezpečnostná rada zakázať vyhlásenie nezávislosti, urobila by to stanovením jasných a jednoznačných podmienok v texte rezolúcie, ako to urobila v rezolúcii 787 (1992) týkajúcej sa Republiky Srbskej. Navyše bolo argumentované, že odkazy

<p>was designed to do so on an interim basis.</p> <p>2. The question whether the declaration of independence is in accordance with Security Council resolution 1244 (1999) and the measures adopted thereunder</p> <p>101. The Court will now turn to the question whether Security Council resolution 1244 (1999), or the measures adopted thereunder, introduces a specific prohibition on issuing a declaration of independence, applicable to those who adopted the declaration of independence of 17 February 2008. In order to answer this question, it is first necessary, as explained in paragraph 52 above, for the Court to determine precisely who issued that declaration.</p> <p>(a) <i>The identity of the authors of the declaration of independence</i></p> <p>102. The Court needs to determine whether the declaration of independence of 17 February 2008 was an act of the "Assembly of Kosovo", one of the Provisional Institutions of Self-Government, established under Chapter 9 of the Constitutional Framework, or whether those who adopted the declaration were acting in a different capacity.</p> <p>103. The Court notes that different views have been expressed regarding this question. On the one hand, it has been suggested in the proceedings before the Court that the meeting in which the declaration was adopted was a session of the Assembly of Kosovo, operating as a Provisional Institution of Self-Government within the limits of the Constitutional Framework. Other participants have observed that both the language of the document and the circumstances under which it was adopted clearly indicate that the declaration of 17 February 2008 was not the work of the Provisional Institutions of Self-Government and did not take effect within the legal framework created for the government of Kosovo during the interim phase.</p> <p>104. The Court notes that, when opening the meeting of 17 February 2008 at which the declaration of independence was adopted, the President of the Assembly and the Prime Minister of Kosovo made reference to the Assembly of Kosovo and the Constitutional Framework. The Court considers, however, that the declaration of independence must be seen in its larger context, taking into account the events preceding its adoption, notably relating to the so-called "final status process" (see paragraphs 64 to 73). Security Council resolution 1244 (1999) was mostly concerned with setting up an interim framework of self-government for Kosovo (see paragraph 58 above). Although, at the time of the adoption of the resolution, it was expected that the final status of Kosovo would flow from, and be developed within, the framework set up by</p>	<p>v prílohach rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) na dohody z Rambouillet a tým nepriamo na „vôľu ľudu“ (pozri kapitolu 8.3 dohody z Rambouillet) Kosova, podporujúc názor, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nielenže nekladie odpor vyhláseniu nezávislosti, ale ju dokonca pripúšťa. Ostatní účastníci tvrdia, že ak raz došlo vyčerpaniu procesu vyjednávania, rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nebola viac prekážkou vyhlásenia nezávislosti.</p> <p style="text-align: center;">*</p> <p>113. Otázka, či rezolúcia 1244 (1999) zakazuje autorom vyhlásenia zo 17. februára 2008 vyhlásiť nezávislosť od Srbskej republiky môže byť odpovedaná jedine po pozornom prečítaní rezolúcie. (pozri ods. 94).</p> <p>114. Po prvé, Súd pozoruje, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) bola v podstate vytvorená kvôli vytvoreniu dočasného režimu pre Kosovo s výhľadom na dlhodobý politický proces na vytvorenie jeho konečného statusu. Rezolúcia neobsahovala žiadne ustanovenie zaoberajúce sa konečným statusom Kosova, alebo podmienkami jeho dosiahnutia.</p> <p>S ohľadom na to, Súd poznamenáva, že súčasná prax Bezpečnostnej rady ukazuje, že v situáciách v ktorých Bezpečnostná rada rozhodla o použití obmedzujúcich podmienok pre konečný status určitého územia, tieto podmienky boli špecifikované v relevantnej rezolúcii. Aj keď je faktický stav odlišný od situácie v Kosove, iba 19 dní po prijatí rezolúcie 1244 (1999), Bezpečnostná rada vo svojej rezolúcii 1251 (1999) z 29. júna 1999, potvrdila svoju pozíciu, že „Urovanie Cypru musí byť založené na Cyperskom štáte z jedinou suverenitou a medzinárodnou subjektivitou a jediným občianstvom, nezávislom a so zabezpečenou územnou integritou“ (ods. 11). Bezpečnostná rada týmto stanovila osobitné podmienky vo vzťahu k trvalému statusu Cypru.</p> <p>Oproti tomu v zmysle podmienok rezolúcie 1244 (1999) si Bezpečnostná rada konečné rozhodnutie o situácii v Kosove nevyhradila pre seba a mlčala o podmienkach konečného statusu Kosova.</p> <p>Rezolúcia 1244 (1999) teda nevyklučuje vydanie vyhlásenia nezávislosti zo 17. februára 2008, pretože tieto nástroje práva fungujú na rozličnej úrovni: na rozdiel od rezolúcie 1244 (1999) vyhlásenie nezávislosti je pokusom vymedziť konečný status Kosova.</p> <p>115. Po druhé obracajúc sa k otázke adresátov rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999), ako je</p>
---	--

the resolution, the specific contours, let alone the outcome, of the final status process were left open by Security Council resolution 1244 (1999). Accordingly, its paragraph 11, especially in its subparagraphs (d), (e) and (f), deals with final status issues only in so far as it is made part of UNMIK's responsibilities to "[f]acilitat[e] a political process designed to determine Kosovo's future status, taking into account the Rambouillet accords" and "[i]n a final stage, [to oversee] the transfer of authority from Kosovo's provisional institutions to institutions established under a political settlement".

105. The declaration of independence reflects the awareness of its authors that the final status negotiations had failed and that a critical moment for the future of Kosovo had been reached. The Preamble of the declaration refers to the "years of internationally-sponsored negotiations between Belgrade and Pristina over the question of our future political status" and expressly puts the declaration in the context of the failure of the final status negotiations, inasmuch as it states that "no mutually-acceptable status outcome was possible" (tenth and eleventh preambular paragraphs). Proceeding from there, the authors of the declaration of independence emphasize their determination to "resolve" the status of Kosovo and to give the people of Kosovo "clarity about their future" (thirteenth preambular paragraph). This language indicates that the authors of the declaration did not seek to act within the standard framework of interim self-administration of Kosovo, but aimed at establishing Kosovo "as an independent and sovereign state" (para. 1). The declaration of independence, therefore, was not intended by those who adopted it to take effect within the legal order created for the interim phase, nor was it capable of doing so. On the contrary, the Court considers that the authors of that declaration did not act, or intend to act, in the capacity of an institution created by and empowered to act within that legal order but, rather, set out to adopt a measure the significance and effects of which would lie outside that order.

106. This conclusion is reinforced by the fact that the authors of the declaration undertook to fulfil the international obligations of Kosovo, notably those created for Kosovo by UNMIK (declaration of independence, para. 9), and expressly and solemnly declared Kosovo to be bound vis-à-vis third States by the commitments made in the declaration (*ibid.*, para. 12). By contrast, under the régime of the Constitutional Framework, all matters relating to the management of the external relations of Kosovo were the exclusive prerogative of the Special Representative of the Secretary-General:

"(m) concluding agreements with states and international organizations in all matters within the scope of UNSCR 1244 (1999);

(n) overseeing the fulfilment of commitments in international agreements entered into on behalf of UNMIK;

opísané vyššie (pozri odsek 58), ustanovuje všeobecný rámec pre „vyslanie civilnej a bezpečnostnej misie do Kosova pod záštitou Spojených národov“ (ods. 5). V najväčšej miere sa zaoberá vytvorením záväzkov a oprávnení pre členské štáty Spojených národov ako aj pre Generálneho tajomníka a jeho osobitného splnomocnenca (pozri ods. 3, 5, 6, 7, 9, 10 a 11 rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244(1999)). Jediný bod v ktorom rezolúcia 1244 (1999) výslovne spomína iných aktérov v súvislosti s požiadavkou Bezpečnostnej rady na jednej strane, že „UČK a ostatné ozbrojené skupiny Kosovských Albáncov okamžite ukončia všetky útočné operácie a splnia požiadavky odzbrojenia“ (ods. 15) a na druhej strane s plnou spolupracou všetkých zainteresovaných vrátane medzinárodnej bezpečnostnej misie s medzinárodným tribunálom pre bývalú Juhosláviu“ (ods. 14). V texte rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nie je žiaden náznak, žeby Bezpečnostná zamýšľala uložiť osobitnú povinnosť konať, alebo nekonať iným aktérom.

116. Súd v tejto súvislosti pripomína, že nebolo nezvyčajné pre Bezpečnostnú radu požadovať od iných aktérov ako sú členské štáty OSN a medzivládne medzinárodné organizácie. Konkrétnejšie množstvo rezolúcií Bezpečnostnej rady predchádzajúcich rezolúcii Bezpečnostnej rady 1244 (1999) k otázkam Kosova, obsahovalo požiadavky voči *eo nomine* vedeniu Kosovských Albáncov. Napríklad rezolúcia 1160 (1998) vyzývala orgány v Belehrade a vedenie komunity Kosovských Albáncov začať bezodkladne bez predbežných podmienok zmysluplný dialóg o záležitostiach politického urovnania“ (rezolúcia 1160 (1998), ods. 4). rezolúcia 1199 (1998) obsahovala štyri samostatné požiadavky od vedenia Kosovských Albáncov t.j. zlepšenia humanitárnej situácie, začatia rozhovoru so Juhoslovanskou zväzovou republikou, dosahovania svojich cieľov výlučne mierovými prostriedkami a plnej spolupráce so žalobcom Medzinárodného tribunálu pre bývalú Juhosláviu (rezolúcia 1199 (1998) ods. 2, 3, 6 a 13).

Rezolúcia 1203 (1998) požadovalaaby vedenie Kosovských Albáncov a všetky ostatné súčasti komunity Kosovských Albáncov dodržiavali úplne a bez odkladu rezolúcie 1160 (1998) a 1199 (1998) a plne spolupracovali s overovacou misiou OBSE v Kosove“ (rezolúcia 1203 (1998), ods. 4).

Tá istá rezolúcia taktiež vyzývala „vedenie Kosovských Albáncov začať okamžite zmysluplný dialóg bez predbežných podmienok a s medzinárodnou účasťou a k stanoveniu jasného časového plánu vedúcemu k ukončeniu krízy a dojednaniu politického riešenia kosovskej otázky“; vyžadovala aby „vedenie Kosovských Albáncov a iný zainteresovaní rešpektovali slobodu pohybu členov overovacej komisie OBSE a iného medzinárodného personálu“;

(o) external relations, including with states and international organisations . . ." (Chap. 8.1 of the Constitutional Framework, "Powers and Responsibilities Reserved to the SRSG"),

with the Special Representative of the Secretary-General only consulting and co-operating with the Provisional Institutions of Self-Government in these matters.

107. Certain features of the text of the declaration and the circumstances of its adoption also point to the same conclusion. Nowhere in the original Albanian text of the declaration (which is the sole authentic text) is any reference made to the declaration being the work of the Assembly of Kosovo. The words "Assembly of Kosovo" appear at the head of the declaration only in the English and French translations contained in the dossier submitted on behalf of the Secretary-General. The language used in the declaration differs from that employed in acts of the Assembly of Kosovo in that the first paragraph commences with the phrase "We, the democratically-elected leaders of our people . . .", whereas acts of the Assembly of Kosovo employ the third person singular.

Moreover, the procedure employed in relation to the declaration differed from that employed by the Assembly of Kosovo for the adoption of legislation. In particular, the declaration was signed by all those present when it was adopted, including the President of Kosovo, who (as noted in paragraph 76 above) was not a member of the Assembly of Kosovo. In fact, the self-reference of the persons adopting the declaration of independence as "the democratically-elected leaders of our people" immediately precedes the actual declaration of independence within the text ("hereby declare Kosovo to be an independent and sovereign state"; para. 1). It is also noticeable that the declaration was not forwarded to the Special Representative of the Secretary-General for publication in the Official Gazette.

108. The reaction of the Special Representative of the Secretary-General to the declaration of independence is also of some significance. The Constitutional Framework gave the Special Representative power to oversee and, in certain circumstances, annul the acts of the Provisional Institutions of Self-Government. On previous occasions, in particular in the period between 2002 and 2005, when the Assembly of Kosovo took initiatives to promote the independence of Kosovo, the Special Representative had qualified a number of acts as being incompatible with the Constitutional Framework on the grounds that they were deemed to be "beyond the scope of [the Assembly's] competencies" (United Nations

naliehala (trvala na) any vedenie Kosovských Albáncov odsúdilo všetky teroristické akcie"; a požadovala aby vedenie Kosovských Albáncov „spolupracovalo s medzinárodným úsilím na zlepšení humanitárnej situácie a odvrátení hrozacej humanitárnej katastrofy“ (rezolúcia 1203 (1998), ods. 5, 6, 10 a 11).

117. Takúto zmienku o vedení Kosovských Albáncov alebo iných aktérov skrz čiastočne všeobecnú zmienku o „všetkých zúčastnených (ods. 14) chýba v texte rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999). Súd musí pri vykladaní rezolúcií Bezpečnostnej rady postupovať od prípadu k prípadu a zvažovať všetky relevantné okolnosti, za ktorých Bezpečnostná rada zamýšľala vytvoriť právne záväzky. Štýl jazyka používaný v rezolúcií môže v tejto súvislosti slúžiť ako dôležitý indikátor.

Taktiež je vo všeobecnosti *mutatis mutandis*, relevantný prístup Súdu s ohľadom na záväzný účinok smerníc Bezpečnostnej rady. V tomto kontexte Súd pripomína svoje predošlé stanovisko:

„Štýl jazyka použitý v rezolúcií Bezpečnostnej rady by mal byť starostlivo analyzovaný a predtým ako bude možné vyvodit' záver o jej záväznom účinku. Pri pohľade na povahu právomocí podľa článku 25, otázka, či majú byť v skutočnosti vykonané, musí byť určená pre každý prípad, berúc do úvahy ustanovenia rezolúcie, ktoré majú byť vykladané, diskusie ktoré k nim viedli, ustanovenia Charty, ktorých sa dovoľáva a vo všeobecnosti všetky okolnosti, ktoré sa môžu podieľať pri určení právnych účinkov rezolúcie Bezpečnostnej rady“ (*Právne následky trvalej prítomnosti Juhoafrickej republiky v Namíbii (Juhozápadná Afrika) pre štáty v spojení s rezolúciou Bezpečnostnej rady 276 (1970), poradný posudok, Správa MSD 1971, str. 53, ods. 114*).

118. Majúc na mysli uvedené, Súd nemôže akceptovať argument, že rezolúcia 1244 (1999) obsahuje zákaz zaväzujúci autorov Vyhlásenia nezávislosti, také vyhlásenie urobiť. Takýto zákaz nie je možné vyvodit' ani zo štýlu jazyka rezolúcie rozumejúc jej v kontexte a zvažujúc jej predmet a účel. Jazyk rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) je s ohľadom na to prinajlepšom nejasný.

Predmetom a účelom rezolúcie ako bolo detailne vysvetlený (pozri odseky 96 až 100), je založit' dočasnú správu Kosova, bez definitívneho určenia jeho konečného postavenia. Text rezolúcie objasňuje, že:

„hlavná zodpovednosť medzinárodnej civilnej misie bude zahŕňať...organizovanie a dozeranie na rozvoj dočasných orgánov demokratickej a autonómnej samosprávy do

<p>dossier No. 189, 7 February 2003) and therefore outside the powers of the Assembly of Kosovo.</p> <p>The silence of the Special Representative of the Secretary-General in the face of the declaration of independence of 17 February 2008 suggests that he did not consider that the declaration was an act of the Provisional Institutions of Self-Government designed to take effect within the legal order for the supervision of which he was responsible. As the practice shows, he would have been under a duty to take action with regard to acts of the Assembly of Kosovo which he considered to be <i>ultra vires</i>.</p> <p>The Court accepts that the Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo, submitted to the Security Council on 28 March 2008, stated that "the Assembly of Kosovo held a session during which it adopted a 'declaration of independence', declaring Kosovo an independent and sovereign State" (United Nations doc. S/2008/211, para. 3). This was the normal periodic report on UNMIK activities, the purpose of which was to inform the Security Council about developments in Kosovo; it was not intended as a legal analysis of the declaration or the capacity in which those who adopted it had acted.</p> <p>109. The Court thus arrives at the conclusion that, taking all factors together, the authors of the declaration of independence of 17 February 2008 did not act as one of the Provisional Institutions of Self-Government within the Constitutional Framework, but rather as persons who acted together in their capacity as representatives of the people of Kosovo outside the framework of the interim administration.</p> <p>(b) <i>The question whether the authors of the declaration of independence acted in violation of Security Council resolution 1244 (1999) or the measures adopted thereunder</i></p> <p>110. Having established the identity of the authors of the declaration of independence, the Court turns to the question whether their act in promulgating the declaration was contrary to any prohibition contained in Security Council resolution 1244 (1999) or the Constitutional Framework adopted thereunder.</p> <p>111. The Court recalls that this question has been a matter of controversy in the present proceedings. Some participants to the proceedings have contended that the declaration of independence of 17 February 2008 was a unilateral attempt to bring to an end the international presence established by Security Council resolution 1244 (1999), a result which it is said could only be effectuated by a decision of the Security Council itself. It has also been argued that a permanent settlement for Kosovo could only be achieved either by agreement of all parties</p>	<p><i>politického urovnania veci</i>(ods. 11 (c) rezolúcie).</p> <p>Fráza „politické urovanie“ často citovaná v tomto konaní, nemení nič na tomto závere. Po prvé odkazuje sa naň v kontexte vymenúvania zodpovednosti medzinárodnej civilnej účasti t.j. Osobitný splnomocnenec Generálneho tajomníka v Kosove a UNMIK a nie iných subjektov. Po druhé rozchádzajúce sa pohľady prezentované pred súdom ilustrujú že pojem „politické urovanie“ je predmetom rozličných výkladov. Súd teda prichádza k záveru, že táto časť rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nemôže byť vykladaná v tom zmysle, že obsahuje zákaz vyhlásiť nezávislosť adresovaný autorom vyhlásenia zo 17. februára 2008.</p> <p>119. Súd na základe uvedeného zisťuje, že rezolúcia Bezpečnostnej rady 1244 (1999) nebráni autorom vyhlásenia zo 17. februára 2008 vydať vyhlásenie nezávislosti od Srbskej republiky. Preto vyhlásením nezávislosti nedošlo k porušeniu rezolúcie Bezpečnostnej rady 1244 (1999).</p> <p style="text-align: center;">*</p> <p>120. Súd sa teda obráti k otázke či vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 porušilo Ústavný rámec zavedený pod záštitou UNMIK. Kapitola 5 Ústavného rámca vymedzuje právomoci dočasných orgánov samosprávy Kosova. Mnoho štátov účastných v konaní pred súdom argumentovalo, že vyhlásenie vyhlásenia nezávislosti je aktom presahujúcim právomoci dočasných orgánov samosprávy Kosova, tak ako sú stanovené v Ústavnom rámci.</p> <p>121. Súd však už rozhodol (pozri vyššie odseky 102 až 109), že Vyhlásenie nezávislosti zo 17. februára 2008 nebolo vydané dočasnými orgánmi samosprávy a ani nešlo o akt so zamýšľanými účinkami v rámci právneho poriadku podľa ktorého tieto orgány fungovali. Z toho vyplýva, že autori vyhlásenia nezávislosti neboli viazaný rámcom právomocí a zodpovednosti, ktorými sa spravovalo konanie dočasných orgánov samosprávy. V zmysle uvedeného Súd zisťuje, že vyhlásenie nezávislosti neporušuje Ústavný rámec.</p> <p style="text-align: center;">V. VŠEOBECNÝ ZÁVER</p>
---	--

involved (notably including the consent of the Republic of Serbia) or by a specific Security Council resolution endorsing a specific final status for Kosovo, as provided for in the Guiding Principles of the Contact Group. According to this view, the unilateral action on the part of the authors of the declaration of independence cannot be reconciled with Security Council resolution 1244 (1999) and thus constitutes a violation of that resolution.

112. Other participants have submitted to the Court that Security Council resolution 1244 (1999) did not prevent or exclude the possibility of Kosovo's independence. They argued that the resolution only regulates the interim administration of Kosovo, but not its final or permanent status. In particular, the argument was put forward that Security Council resolution 1244 (1999) does not create obligations under international law prohibiting the issuance of a declaration of independence or making it invalid, and does not make the authors of the declaration of independence its addressees. According to this position, if the Security Council had wanted to preclude a declaration of independence, it would have done so in clear and unequivocal terms in the text of the resolution, as it did in resolution 787 (1992) concerning the Republika Srpska. In addition, it was argued that the references, in the annexes of Security Council resolution 1244 (1999), to the Rambouillet accords and thus indirectly to the "will of the people" (see Chapter 8.3 of the Rambouillet accords) of Kosovo, support the view that Security Council resolution 1244 (1999) not only did not oppose the declaration of independence, but indeed contemplated it. Other participants contended that at least once the negotiating process had been exhausted, Security Council resolution 1244 (1999) was no longer an obstacle to a declaration of independence.

*

113. The question whether resolution 1244 (1999) prohibits the authors of the declaration of 17 February 2008 from declaring independence from the Republic of Serbia can only be answered through a careful reading of this resolution (see paras. 94 *et seq.*).

114. First, the Court observes that Security Council resolution 1244 (1999) was essentially designed to create an interim régime for Kosovo, with a view to channelling the long-term political process to establish its final status. The resolution did not contain any provision dealing with the final status of Kosovo or with the conditions for its achievement.

In this regard the Court notes that contemporaneous practice of the Security Council shows that in situations where the Security Council has decided to establish restrictive conditions for the permanent status of a territory, those conditions are specified in the relevant resolution. For example, although the factual circumstances differed from the situation in Kosovo, only

122. Súd prišiel na základe uvedeného k záveru, že prijatie Vyhlásenie nezávislosti 17. februára 2008 neporušilo všeobecné medzinárodné právo, rezolúciu Bezpečnostnej rady 1244 (1999) ani Ústavný rámec. Z toho vyplýva, že prijatie Vyhlásenia nezávislosti neporušilo žiadnu aplikovateľnú normu medzinárodného práva.

19 days after the adoption of resolution 1244 (1999), the Security Council, in its resolution 1251 of 29 June 1999, reaffirmed its position that a "Cyprus settlement must be based on a State of Cyprus with a single sovereignty and international personality and a single citizenship, with its independence and territorial integrity safeguarded" (para. 11). The Security Council thus set out the specific conditions relating to the permanent status of Cyprus.

By contrast, under the terms of resolution 1244 (1999) the Security Council did not reserve for itself the final determination of the situation in Kosovo and remained silent on the conditions for the final status of Kosovo.

Resolution 1244 (1999) thus does not preclude the issuance of the declaration of independence of 17 February 2008 because the two instruments operate on a different level: unlike resolution 1244 (1999), the declaration of independence is an attempt to determine finally the status of Kosovo.

115. Secondly, turning to the question of the addressees of Security Council resolution 1244 (1999), as described above (see paragraph 58), it sets out a general framework for the "deployment in Kosovo, under United Nations auspices, of international civil and security presences" (para. 5). It is mostly concerned with creating obligations and authorizations for United Nations Member States as well as for organs of the United Nations such as the Secretary-General and his Special Representative (see notably paras. 3, 5, 6, 7, 9, 10 and 11 of Security Council resolution 1244 (1999)). The only point at which resolution 1244 (1999) expressly mentions other actors relates to the Security Council's demand, on the one hand, "that the KLA and other armed Kosovo Albanian groups end immediately all offensive actions and comply with the requirements for demilitarization" (para. 15) and, on the other hand, for the "full cooperation by all concerned, including the international security presence, with the International Tribunal for the Former Yugoslavia" (para. 14). There is no indication, in the text of Security Council resolution 1244 (1999), that the Security Council intended to impose, beyond that, a specific obligation to act or a prohibition from acting, addressed to such other actors.

116. The Court recalls in this regard that it has not been uncommon for the Security Council to make demands on actors other than United Nations Member States and intergovernmental organizations. More specifically, a number of Security Council resolutions adopted on the subject of Kosovo prior to Security Council resolution 1244 (1999) contained demands addressed *eo nomine* to the Kosovo Albanian leadership. For example, resolution 1160 (1998) "[c]all[ed] upon the authorities in Belgrade and the leadership of the Kosovar Albanian

community urgently to enter without preconditions into a meaningful dialogue on political status issues" (resolution 1160 (1998), para. 4; emphasis added). Resolution 1199 (1998) included four separate demands on the Kosovo Albanian leadership, i.e., improving the humanitarian situation, entering into a dialogue with the Federal Republic of Yugoslavia, pursuing their goals by peaceful means only, and co-operating fully with the Prosecutor of the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia (resolution 1199 (1998), paras. 2, 3, 6 and 13). Resolution 1203 (1998) "[d]emand[ed] . . . that the Kosovo Albanian leadership and all other elements of the Kosovo Albanian community comply fully and swiftly with resolutions 1160 (1998) and 1199 (1998) and cooperate fully with the OSCE Verification Mission in Kosovo" (resolution 1203 (1998), para. 4). The same resolution also called upon the "Kosovo Albanian leadership to enter immediately into a meaningful dialogue without preconditions and with international involvement, and to a clear timetable, leading to an end of the crisis and to a negotiated political solution to the issue of Kosovo"; demanded that "the Kosovo Albanian leadership and all others concerned respect the freedom of movement of the OSCE Verification Mission and other international personnel"; "[i]nsist[ed] that the Kosovo Albanian leadership condemn all terrorist actions"; and demanded that the Kosovo Albanian leadership "cooperate with international efforts to improve the humanitarian situation and to avert the impending humanitarian catastrophe" (resolution 1203 (1998), paras. 5, 6, 10 and 11).

117. Such reference to the Kosovo Albanian leadership or other actors, notwithstanding the somewhat general reference to "all concerned" (para. 14), is missing from the text of Security Council resolution 1244 (1999). When interpreting Security Council resolutions, the Court must establish, on a case-by-case basis, considering all relevant circumstances, for whom the Security Council intended to create binding legal obligations. The language used by the resolution may serve as an important indicator in this regard. The approach taken by the Court with regard to the binding effect of Security Council resolutions in general is, *mutatis mutandis*, also relevant here. In this context, the Court recalls its previous statement that:

"The language of a resolution of the Security Council should be carefully analysed before a conclusion can be made as to its binding effect. In view of the nature of the powers under Article 25, the question whether they have been in fact exercised is to be determined in each case, having regard to the terms of the resolution to be interpreted, the discussions leading to it, the Charter provisions invoked and, in general, all circumstances that might assist in determining the legal consequences of the resolution of the Security Council." (*Legal Consequences for States of the Continued Presence of South Africa in Namibia (South West Africa) notwithstanding Security Council Resolution 276 (1970), Advisory Opinion*,

I.C.J. Reports 1971, p. 53, para. 114.)

118. Bearing this in mind, the Court cannot accept the argument that Security Council resolution 1244 (1999) contains a prohibition, binding on the authors of the declaration of independence, against declaring independence; nor can such a prohibition be derived from the language of the resolution understood in its context and considering its object and purpose. The language of Security Council resolution 1244 (1999) is at best ambiguous in this regard. The object and purpose of the resolution, as has been explained in detail (see paragraphs 96 to 100), is the establishment of an interim administration for Kosovo, without making any definitive determination on final status issues. The text of the resolution explains that the

"main responsibilities of the international civil presence will include . . . [o]rganizing and overseeing the development of provisional institutions for democratic and autonomous self-government *pending a political settlement*" (para. 11 (c) of the resolution; emphasis added).

The phrase "political settlement", often cited in the present proceedings, does not modify this conclusion. First, that reference is made within the context of enumerating the responsibilities of the international civil presence, i.e., the Special Representative of the Secretary-General in Kosovo and UNMIK, and not of other actors. Secondly, as the diverging views presented to the Court on this matter illustrate, the term "political settlement" is subject to various interpretations. The Court therefore concludes that this part of Security Council resolution 1244 (1999) cannot be construed to include a prohibition, addressed in particular to the authors of the declaration of 17 February 2008, against declaring independence.

119. The Court accordingly finds that Security Council resolution 1244 (1999) did not bar the authors of the declaration of 17 February 2008 from issuing a declaration of independence from the Republic of Serbia. Hence, the declaration of independence did not violate Security Council resolution 1244 (1999).

*

120. The Court therefore turns to the question whether the declaration of independence of 17 February 2008 has violated the Constitutional Framework established under the auspices of UNMIK. Chapter 5 of the Constitutional Framework determines the powers of the Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo. It was argued by a number of States which participated in the proceedings before the Court that the promulgation of a declaration of independence is an act outside the powers of the Provisional Institutions of Self-

<p>Government as set out in the Constitutional Framework.</p> <p>121. The Court has already held, however (see paragraphs 102 to 109 above), that the declaration of independence of 17 February 2008 was not issued by the Provisional Institutions of Self-Government, nor was it an act intended to take effect, or actually taking effect, within the legal order in which those Provisional Institutions operated. It follows that the authors of the declaration of independence were not bound by the framework of powers and responsibilities established to govern the conduct of the Provisional Institutions of Self-Government. Accordingly, the Court finds that the declaration of independence did not violate the Constitutional Framework.</p> <p>V. GENERAL CONCLUSION</p> <p>122. The Court has concluded above that the adoption of the declaration of independence of 17 February 2008 did not violate general international law, Security Council resolution 1244 (1999) or the Constitutional Framework. Consequently the adoption of that declaration did not violate any applicable rule of international law.</p>	
---	--

*

* *

123. For these reasons, THE COURT,

(1) Unanimously,

Finds that it has jurisdiction to give the advisory opinion requested;

(2) By nine votes to five,

Decides to comply with the request for an advisory opinion;

IN FAVOUR: *President* Owada; *Judges* Al-Khasawneh, Buergenthal, Simma, Abraham, Sepulveda-Amor, Cancado Trindade, Yusuf, Greenwood;

AGAINST: *Vice-President* Tomka; *Judges* Koroma, Keith, Bennouna, Skotnikov;

(3) By ten votes to four,

Is of the opinion that the declaration of independence of Kosovo adopted on 17 February 2008 did not violate international law.

IN FAVOUR: *President* Owada; *Judges* Al-Khasawneh, Buergenthal, Simma, Abraham, Keith, Sepulveda-Amor, Cancado Trindade, Yusuf, Greenwood;

AGAINST: *Vice-President* Tomka; *Judges* Koroma, Bennouna, Skotnikov.

Done in English and in French, the English text being authoritative, at the Peace Palace, The Hague, this twenty-second day of July, two thousand and ten, in two copies, one of which will be placed in the archives of the Court and the other transmitted to the Secretary-General of the United Nations.

123. Z týchto dôvodov

SÚD

(1) Jednomyseľne

Zisťuje, že má právomoc podať poradný posudok

(2) Deviatimi hlasmi proti piatim

Rozhoduje, že vyhovie žiadosti o poradný posudok;

ZA: *Prezident* Owada; *Sudcovia* Al-Khasawneh, Buergenthal, Simma, Abraham, Sepulveda-Amor, Cancado Trindade, Yusuf, Greenwood;

PROTI: *Viceprezident* Tomka; *Sudcovia* Koroma, Keith, Bennouna, Skotnikov;

(3) Desiatimi hlasmi proti štyrom

Podáva názor, že vyhlásenie nezávislosti Kosova prijaté 17. februára 2008 nebolo porušením medzinárodného práva.

Vyhotovené v anglickom a francúzskom jazyku, pričom anglický text je záväzný, v Paláci mieru v Haagu v tento dvadsiatydruhý deň júla, roku dvetisícidesať, v dvoch kópiách z ktorých jedna bude uložená v archívoch Súdu a druhá zaslaná Generálnemu tajomníkovi Organizácie spojených národov.

(Signed) Hisashi OWADA, President.

(Signed) Philippe COUVREUR, Registrar.

Vice-President TOMKA appends a declaration to the Advisory Opinion of the Court; Judge KOROMA appends a dissenting opinion to the Advisory Opinion of the Court; Judge SIMMA appends a declaration to the Advisory Opinion of the Court; Judges KEITH and SEPULVEDA-AMOR append separate opinions to the Advisory Opinion of the Court; Judges BENNOUNA and SKOTNIKOV append dissenting opinions to the Advisory Opinion of the Court; Judges CANCADO TRINDADE and YUSUF append separate opinions to the Advisory Opinion of the Court.

(Initialed) H. O.

(Initialed) Ph. C.